

Đoạt Hôn 101 Lần

Contents

Đoạt Hôn 101 Lần	3
1. Chương 1: Cô Không Định Kiếm Tiền Sao?	3
2. Chương 2: Cô Không Định Kiếm Tiền Sao? (2)	5
3. Chương 3: Cô Không Định Kiếm Tiền Sao? (3)	6
4. Chương 4: Cô Không Định Kiếm Tiền Sao? (4)	7
5. Chương 5: Cô Không Định Kiếm Tiền Sao? (5)	8
6. Chương 6: Cô Không Định Kiếm Tiền Sao? (6)	8
7. Chương 7: Cô Không Muốn Kiếm Tiền Sao? (7)	10
8. Chương 8: Cô Không Định Kiếm Tiền Sao? (8)	11
9. Chương 9: Cô Không Muốn Kiếm Tiền Sao?	12
10. Chương 10: Cô Không Muốn Kiếm Tiền Sao?	12
11. Chương 11: Cô Không Muốn Kiếm Tiền Sao?	13
12. Chương 12: Cô Thật Đáng Ghét!	14
13. Chương 13: Cô Thật Đáng Ghét! (2)	16
14. Chương 14: Cô Thật Đáng Ghét (3)	17
15. Chương 15: Cô Thật Đáng Ghét! (4)	18
16. Chương 16: Cô Thật Đáng Ghét! (5)	19
17. Chương 17: Không Thấy Chán Sao? (6)	20
18. Chương 18: Cô Thật Đáng Ghét! (7)	21
19. Chương 19: Cô Thật Đáng Ghét! (8)	22
20. Chương 20: Không Nên Trêu Chọc Cổ Lan San	23
21. Chương 21: Không Nên Trêu Chọc Cổ Lan San	24
22. Chương 22: Không Nên Trêu Chọc Cổ Lan San 3	25
23. Chương 23: Không Nên Trêu Chọc Cổ Lan San(4)	26
24. Chương 24: Không Nên Trêu Chọc Cổ Lan San (5)	27
25. Chương 25: Không Nên Trêu Chọc Cổ Lan San (6)	27
26. Chương 26: Không Được Động Đến Cổ Lan San! (7)	29
27. Chương 27: Không Được Động Đến Cổ Lan San (8)	30
28. Chương 28: Không Được Động Đến Cổ Lan San (9)	31
29. Chương 29: Không Được Động Đến Cổ Lan San! (10)	32
30. Chương 30: Cùng Nhau Theo Đuổi Phụ Nữ	33
31. Chương 31: Cùng Nhau Theo Đuổi Phụ Nữ	34
32. Chương 32: Cùng Nhau Theo Đuổi Phụ Nữ 3	35
33. Chương 33: Cùng Nhau Theo Đuổi Phụ Nữ (4)	36
34. Chương 34: Cùng Nhau Theo Đuổi Phụ Nữ (5)	37
35. Chương 35: Cùng Nhau Theo Đuổi Phụ Nữ (6)	38
36. Chương 36: Cùng Theo Đuổi Phụ Nữ (7)	39
37. Chương 37: Cùng Nhau Theo Đuổi Phụ Nữ (8)	40
38. Chương 38: Cùng Theo Đuổi Một Phụ Nữ (9)	41
39. Chương 39: Cùng Theo Đuổi Con Gái (10)	42
40. Chương 40: Cổ Lan San Chạm Trán Tô Kiều Kiều	43
41. Chương 41: Cổ Lan San Chạm Trán Tô Kiều Kiều (2)	44

42. Chương 42: Cổ Lan San Chạm Trán Tô Kiều Kiều (3)	45
43. Chương 43: Cổ San San Chạm Trán Tô Kiều Kiều(4)	46
44. Chương 44: Cổ Lan San Chạm Trán Tô Kiều Kiều (5)	47
45. Chương 45: Cổ Lan San Chạm Trán Tô Kiều Kiều (6)	48
46. Chương 46: Cổ Lan San Lại Chạm Mặt Tô Kiều Kiều (7)	49
47. Chương 47: Cổ Lan San Lại Chạm Mặt Tô Kiều Kiều (8)	50
48. Chương 48: Cổ Lan San Lại Chạm Mặt Tô Kiều Kiều (9)	51
49. Chương 49: Cổ Lan San Lại Va Chạm Tô Kiều Kiều(10)	52
50. Chương 50: Tên Của Em, Tâm Tư Của Anh (1)	53
51. Chương 51: Tên Của Em, Tâm Tư Của Anh (2)	54
52. Chương 52: Tên Của Em, Tâm Tư Của Anh(3)	56
53. Chương 53: Tên Em, Nỗi Lòng Của Anh (4)	57
54. Chương 54: Tên Em, Nỗi Lòng Của Anh (5)	58
55. Chương 55: Tên Em, Nỗi Lòng Của Anh (6)	59
56. Chương 56: Tên Em, Nỗi Lòng Của Anh (7)	60
57. Chương 57: Tên Em, Nỗi Lòng Của Anh (8)	61
58. Chương 58: Tên Em, Nỗi Lòng Của Anh (9)	62
59. Chương 59: Tên Em, Nỗi Lòng Của Anh (10)	63
60. Chương 60: Mọi Người Tập Trung Một Chỗ, Thật Náo Nhiệt	65
61. Chương 61: Mọi Người Tập Trung Một Chỗ, Thật Náo Nhiệt(2)	66
62. Chương 62: Mọi Người Tập Một Chỗ, Thật Náo Nhiệt (3)	67
63. Chương 63: Mọi Người Tập Trung Một Chỗ, Rất Náo Nhiệt (4)	68
64. Chương 64: Mọi Người Tập Trung Một Chỗ, Rất Náo Nhiệt (5)	70
65. Chương 65: Mọi Người Tập Trung Một Chỗ, Rất Náo Nhiệt (6)	71
66. Chương 66: Mọi Người Tập Trung Một Chỗ, Rất Náo Nhiệt (7)	72
67. Chương 67: Mọi Người Tập Trung Một Chỗ, Rất Náo Nhiệt (8)	72
68. Chương 68: Mọi Người Tập Trung Một Chỗ, Rất Náo Nhiệt (9)	73
69. Chương 69: Mọi Người Tập Trung Một Chỗ, Rất Náo Nhiệt (10)	75
70. Chương 70: Chúng Tôi Sắp Đính Hôn	76
71. Chương 71: Chúng Tôi Sắp Đính Hôn (2)	77
72. Chương 72: Chúng Tôi Sắp Đính Hôn (3)	78
73. Chương 73: Chúng Tôi Sắp Đính Hôn (4)	79
74. Chương 74: Chúng Tôi Sắp Đính Hôn (5)	80
75. Chương 75: Chúng Tôi Sắp Đính Hôn (6)	81
76. Chương 76: Chúng Tôi Sắp Đính Hôn (7)	82
77. Chương 77: Chúng Tôi Sắp Đính Hôn (8)	83
78. Chương 78: Chúng Tôi Sắp Đính Hôn (9)	85
79. Chương 79: Chúng Ta Sắp Đính Hôn (10)	86
80. Chương 80: Cho Cô Một Cơ Hội Kiếm Tiền (1)	87
81. Chương 81: Cho Cô Một Cơ Hội Kiếm Tiền (2)	88
82. Chương 82: Cho Cô Một Cơ Hội Kiếm Tiền (3)	89
83. Chương 83: Cho Cô Cơ Hội Kiếm Tiền (4)	90
84. Chương 84: Cho Cô Cơ Hội Kiếm Tiền (5)	91
85. Chương 85: Cho Cô Cơ Hội Kiếm Tiền (6)	92
86. Chương 86: Cho Cô Cơ Hội Kiếm Tiền (7)	94
87. Chương 87: Cho Cô Cơ Hội Kiếm Tiền (8)	95
88. Chương 88: Cho Cô Cơ Hội Kiếm Tiền (9)	96
89. Chương 89: Cho Cô Cơ Hội Kiếm Tiền (10)	97
90. Chương 90: Bí Mật Trong Toilet (1)	98
91. Chương 91: Bí Mật Trong Toilet (2)	99
92. Chương 92: Bí Mật Trong Toilet (3)	100
93. Chương 93: Chương 93	101
94. Chương 93: Bí Mật Trong Phòng Rửa Tay (4)	101
95. Chương 94: Chương 94	103

96. Chương 94: Bí Mật Trong Phòng Rửa Tay (5)	103
97. Chương 95: Bí Mật Trong Phòng Rửa Tay (6)	104
98. Chương 95: Bí Mật Trong Phòng Rửa Tay (6)	105
99. Chương 96: Bí Mật Trong Toilet (7)	106
100. Chương 96: Bí Mật Trong Toilet (7)	107
101. Chương 97: Bí Mật Trong Toilet (8)	108
102. Chương 97: Bí Mật Trong Toilet (8)	109
103. Chương 98: Bí Mật Trong Toilet (9)	110
104. Chương 98: Bí Mật Trong Toilet (9)	110
105. Chương 99: Bí Mật Trong Toilet (10)	111
106. Chương 99: Bí Mật Trong Toilet (10)	112
107. Chương 100: Người Đàn Ông Đỡ Một Dao[1]	113
108. Chương 100: Người Đàn Ông Đỡ Một Dao[1]	114

Đoạt Hôn 101 Lần

Giới thiệu

Câu chuyện Đoạt Hôn 101 Lần của tác giả Diệp Phi Dạ là tác phẩm ngôn tình hay kể rằng "Ông xã,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doat-hon-101-lan>

1. Chương 1: Cô Không Định Kiếm Tiền Sao?

Editor: Nhà Y Đình Thịnh Thế mở mắt. Dưới ánh đèn vàng mờ nhạt, anh nhìn Cố Lan San nằm bên cạnh đang ngủ say.

Chắc cô mệt muốn chết rồi, mệt mỗi ngủ say, cũng chẳng thêm động đậy, dáng vẻ cực kỳ lười biếng.

Nhìn Cố Lan San như vậy, tim Thịnh Thế cũng mềm nhũn, nhìn chăm chú dáng vẻ của cô.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của hai người.

Cố Lan San khá xinh đẹp, tóc đen bóng dài ngang vai, da trắng, môi hồng. Tại vừa rồi quá cuồng nhiệt nên cả người cô càng thêm quyến rũ, gợi cảm. Thịnh Thế nhìn một lúc, không nhìn được mà cúi người.

Nhưng ngay khi bốn cánh môi dán vào nhau, mi mắt Cố Lan San hơi run rẩy, chậm rãi mở to mắt.

Thịnh Thế buộc phải dừng hành động của mình lại nhanh chóng xoay người ngồi dậy, chậm rãi mặc quần áo.

Cố Lan San hơi căng người, suy nghĩ một lúc rồi mới cẩn thận nói: "Cùng anh đi ăn tối 5000 Tệ, tắm chung 5000 tệ, làm hai lần, mỗi lần một vạn tệ. Tổng cộng là."

Động tác mặc quần áo của Thịnh Thế hơi ngừng lại sau đó lặng lẽ tiếp tục.

Anh đưa lưng về phía Cố Lan San khiến cô không thể nhìn ra dáng vẻ của anh nhưng cô cảm thấy áp bức do anh mang lại.

Cố Lan San biết, đây là dấu hiệu anh không vui.

Cố Lan San dừng năm giây rồi tiếp tục mở miệng, “Ba vạn tệ!”

“Àm” ——

Cố Lan San còn chưa nói hết, Thịnh Thế đã tiện tay nắm một thứ ở cạnh điều khiển từ xa ném sang một bên. Vừa nhìn lại đó chính là miếng Bạch Ngọc Như Ý thời Càn Long. Miếng bạch ngọc giá trị xa xỉ bị bén xuống đất vỡ tan phát ra tiếng vang kinh thiên động địa.

Thịnh Thế giận giữ cài nốt cúc áo cuối cùng. Khuôn mặt u ám nhìn Cố Lan San đang nằm trên giường, nở nụ cười lạnh lấy một tờ chi phiếu trong túi áo, cầm bút viết một dãy số, đưa cho Cố Lan San.

Cố Lan San lặng lẽ đưa tay nhận lấy, Thịnh Thế nhìn bộ dạng thờ ơ của Cố Lan San cảm thấy trong lòng có ngọn lửa bốc lên. Anh giận quá hóa cười trong mắt lại cực kỳ lạnh lẽo, nói: “Cố Lan San, cô thật giỏi! Có thể tự bán mình như thế! Đúng là máu lạnh!”

Cố Lan San không phải không nghe ra ý châm biếm trong câu nói của Thịnh Thế nhưng về mặt cô không có biến hóa gì. Hoặc có thể nói, giống như cô không nghe thấy anh nói gì chỉ lặng lẽ lấy tờ chi phiếu trong tay Thịnh Thế.

Nhìn Cố Lan San bình tĩnh như vậy, trong lòng Thịnh Thế càng thêm phẫn nộ. Ngoại trừ lần đó ra, anh cảm thấy cực kỳ thất bại.

Anh siết chặt nắm đấm rồi cười lại một tiếng sau đó xoay người rời đi.

——

Tiếng Bạch Ngọc Như Ý rơi xuống khiến cho người hầu chú ý, nhìn thấy Thịnh Thế bước ra khỏi phòng ngủ, lập tức cung kính nói: “Thịnh tiên sinh!”

Thịnh Thế cũng không không tỏ thái độ gì, khuôn mặt tuấn tú, lạnh lẽo đi xuống lầu.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra anh đang tức giận.

Chỉ cần thấy anh không nói một tiếng lại còn cảm giác ác liệt tỏa ra khiến mấy người hầu không dám thở mạnh cũng chẳng dám nhiều lời.

Mãi cho đến khi ngoài cửa vang lên tiếng nổ máy rời đi, mọi người mới thở phào một hơi nhưng tận trong đáy lòng vẫn cảm thấy lạnh lẽo.

Một lúc sau, những người hầu này mới hoàn hồn, vội vàng đến cửa phòng ngủ, một trong số đó gõ cửa, hỏi: “San tiểu thư, cô không sao chứ?”

“Tôi không sao!” Cố Lan San trả lời rồi bổ sung một câu: “Mọi người đi nghỉ đi!”

“Vâng! Chúc San tiểu thư ngủ ngon!”

Nhóm người hầu ngoài cửa đáp lại một tiếng rồi nhanh chóng rời đi nhưng bên ngoài vẫn vang lên tiếng trò chuyện của bọn họ.

“Thịnh tiên sinh và San tiểu thư lại cãi nhau sao? Hình như còn quăng cái gì đó! Tiếng động rất lớn đó!”

“Ngày mai dọn phòng là biết cái gì thôi! Thịnh tiên sinh chẳng mấy khi về nhà nhưng San tiểu thư vẫn khiến cậu ấy cụt hứng bỏ về!”

“Cũng chưa chắc, đã một tháng Thịnh tiên sinh không về nhà rồi. Nếu để ý một chút cũng cảm thấy được San tiểu thư rất đáng thương!”

“Thật ra, Thịnh tiên sinh trước đây không phải như vậy! Từ sau lần đó, cậu ấy và San tiểu thư trở nên như vậy!”

——

Dần dần, Cố Lan San cũng không nghe thấy tiếng trò chuyện ngoài cửa nữa, rốt cuộc cô cũng được yên tĩnh. Dù có cố gắng như thế nào cô cũng không thể ngủ được. Cô nằm trên giường một lúc, thỉnh thoảng lật người. Nghĩ lại, những người hầu kia nói rất đúng. Cô và Thịnh Thế quả thật lại thêm một lần chia tay không vui vẻ. Giống như đêm nay, không hiểu tại sao lại chọc giận Thịnh Thế như vậy. Đã bao lần rồi cô cũng không nhớ rõ nữa.

Thật ra, những người hầu đều đã nói, trước kia Thịnh Thế không phải như vậy. Từ khi nào anh trở nên như vậy? Bọn họ cũng nói ‘sau lần đó!’ ‘Sau lần đó’ sao? Cố Lan San rốt cuộc cũng hiểu ‘lần đó’ là gì!

2. Chương 2: Cô Không Định Kiểm Tiền Sao? (2)

Editor: Nhã Y Đình Cố Lan San cũng không nhớ rõ tối hôm trước mình ngủ lúc nào. Bấy giờ sáng hôm sau, cô theo thói quen tỉnh dậy nhớ ra hôm nay là ngày nghỉ phép của cô nên mơ màng nhắm mắt lại.

Nhưng vừa ngủ được không lâu, điện thoại di động vang lên, Cố Lan San lật người, lười biếng giơ tay mò mẫm một lúc lâu mới thấy di động, đưa tay bật loa ngoài. “Chị Cố, em là Diệp Tư, bây giờ chị có rảnh không? Công ty có chút chuyện, chị có thể đến hay không?”

Cô gái trong điện thoại nói một tràng dài, Cố Lan San chỉ nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng rồi tắt máy.

Cô lười biếng lật người, hông cảm thấy đau nhức khiến cô tự chủ mà nhú mào. Thực mệt nha! Không dễ dàng có cơ hội ngủ nướng cuối cùng vẫn bị người phá đám! Đấy lòng Cố Lan San hơi tức giận, đập xuống nệm hai cái cuối cùng vẫn đứng dậy đi tắm rửa.

Tòa soạn SH.

Trong phòng hóa trang ở tầng năm có giọng nữ truyền ra, “Mang đi, mang đi! Mang hết tất cả cho tôi đi! Đây rốt cuộc là đồ phế phẩm gì thế này? Khó coi như vậy! Như vậy thì làm sao tôi lên hình được chứ?”

“Còn những đồ trang điểm này nữa, đây là nhãn hiệu gì? Đây không phải là nhãn hiệu tôi hay dùng! Cô có biết da tôi rất nhạy cảm hay không?”

“Cà phê, cà phê của tôi đâu? Tôi đã gọi năm phút rồi sao còn chưa có chứ?” nguồn thích .com

“Không phải bảo mấy người mang mấy bộ quần áo khác đến cho tôi sao? Sao còn chưa đi? Có biết thời gian của tôi cực kỳ quý giá không?”

Giọng nói trong trẻo, sắc bén từng câu từng chữ khiến cho người khác cảm thấy sự kiêu ngạo trong lời nói. Rất nhiều chuyên gia trang điểm, nhà thiết kế cùng các trợ lý ra ra vào vào phòng hóa trang, đổi đi đổi lại đồ trang điểm, quần áo rồi cà phê!

Ngoài phòng hóa trang, vài người phụ trách vừa thúc giục nhân viên vừa nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Một người lo lắng nói: “Sắp đến lúc phải phỏng vấn và chụp hình rồi mà ‘vị tổ tông’ trong kia vẫn chưa thay đồ, thế này thì tiêu đời rồi!”

“Gọi chị Cố lần nữa đi, hỏi chị ấy bao giờ mới đến!”

“Đầu tiên là tự động thay đổi ngày phỏng vấn, vất vả lắm mới sắp xếp được thời gian lại đi muộn hai tiếng. Bây giờ thì làm loạn cả lên! Đã gặp biết bao người khó tính, khó hầu hạ nhưng chưa gặp ai như thế này!”

“Cô ta là thiên hậu ngành giải trí Tô Kiều Kiều đó! Cô nói xem chị Cố có thể đấu lại được ‘Phật bà’ trong kia không?”

Bên ngoài vừa nhắc đến tên Tô Kiều Kiều thì giọng nói Tô Kiều Kiều lại vang lên mang theo kiêu ngạo: “Sao lại mang một đồng quần áo rác rưởi nữa vào đây hả? Những bộ đồ này có thể xứng với tôi sao? Rốt cuộc mấy người có định phỏng vấn nữa không đây?”

“Chị Kiều Kiều, chị đừng tức giận! Những bộ quần áo này đều là thiết kế mới nhất năm nay đó! Nhìn có vẻ không bắt mắt nhưng mặc lên rất có phong cách!” Diệp Tư vừa gọi điện cho Cố Lan San nhẹ giọng nói.

Sau đó, Diệp Tư chọn lấy một bộ quần áo đưa cho Tô Kiều Kiều, “Chị Kiều Kiều, chị xem bộ này thế nào? Đây chính là sản phẩm số lượng hạn chế mới nhất của Chanel.”

Tô Kiều Kiều nhìn thoáng bộ quần áo kia, vẻ mặt khinh bỉ hừ một tiếng. Sau đó giật lấy bộ quần áo trong tay Diệp Tư, ném lên người cô ấy.

3. Chương 3: Cô Không Định Kiểm Tiền Sao? (3)

Editor: Nhã Y Đình Tô Kiều Kiều nhìn thoáng bộ quần áo kia, vẻ mặt khinh bỉ hừ một tiếng. Sau đó giật lấy bộ quần áo trong tay Diệp Tư, ném lên người cô ấy. “Rác rưởi, toàn đồ bỏ đi! Chẳng lẽ không ai nói cho cô biết là tôi không thích màu vàng sao? Hôm nay không có tâm trạng! Không chụp nữa!”

Đây chính là tin tức trên trang nhất của SH tháng sau, họ đã mất rất nhiều công sức mới có thể mời Tô Kiều Kiều đến phỏng vấn. Nếu hỏng thì mấy nhân viên bọn họ chỉ còn nước cuốn gói về nhà mà thôi!

Diệp Tư lấy bộ quần áo xuống, không để ý mặt hơi rất nhanh chóng đi theo sau Tô Kiều Kiều, cố sức xin lỗi. Nhưng Tô Kiều Kiều lại không coi ai ra gì đi ra ngoài cửa. Diệp Tư bất đắc dĩ mới gờ tay cản đường.

“Ai cho phép cô chạm vào tôi!” Tô Kiều Kiều vừa thấy cánh tay Diệp Tư gần chạm vào mình mới vung tay lên tàn nhẫn tát Diệp Tư một cái, chán ghét nói: “Thật bẩn thỉu!”

Trong giới này, việc các minh tinh đánh trợ lý hay các nhân viên khác cũng chẳng có gì lạ. Đây là công việc nuôi sống cô, vất vả lắm mới kiếm được, trong lòng nguyên rửa không thôi nhưng ngoài miệng vẫn phải lấy lòng: “Chị Kiều Kiều, thành thật xin lỗi chị, chị đừng tức giận nữa, chị làm ơn.”

“Cô có thấy phiền hay không hả?” Tô Kiều Kiều không kiên nhẫn hét lên một câu, theo quán tính lại gờ tay lên định cho Diệp Tư một cái tát nữa.

Đúng lúc này, Cố Lan San xuất hiện ở cửa phòng hóa trang.

“Cô định làm gì?” Cố Lan San ném cái ví nhỏ trong tay về phía Tô Kiều Kiều. Cho dù cách một khoảng nhưng chuẩn xác trúng cánh tay đang gờ lên của Tô Kiều Kiều.

Tô Kiều Kiều hét lên một tiếng rồi giữ chặt tay, khuôn mặt tái nhợt.

Mọi người đứng trong phòng đều sợ ngây người.

Mọi người nghiêng đầu, nhìn thấy Cố Lan San tùy tiện buộc mái tóc dài còn lộn tóc xoắn bên tai. Cô chỉ mặc một chiếc váy dài màu đỏ đơn giản cùng một đôi giày cao gót đồng màu tôn lên làn da trắng như tuyết, cực kỳ xinh đẹp!

Thậm chí, cô cũng không trang điểm, chỉ để mặt mộc mà đến nhưng cũng không hề kém so với thiên hậu, người đẹp trên màn ảnh Tô Kiều Kiều.

Cô ngẩng đầu, nhanh chóng bước vào phòng hóa trang, nhìn thấy hai mắt Tô Kiều Kiều phấp phấp đang ôm tay, giọng nói trong trẻo vang lên: “Cô cho rằng lẩn lộn vài năm trong làng giải trí, diễn được mấy bộ phim điện ảnh đã tự coi mình là giỏi lắm sao? Mau xin lỗi Diệp Tư!”

Từ khi vào nghề đến giờ, Tô Kiều Kiều đều được mọi người nâng niu. Đừng nói là một ngón tay, ngay cả gấu vấy cũng không ai dám đụng. Trên khuôn mặt xinh xắn của Tô Kiều Kiều cực kỳ tức giận: “Cô dám đánh tôi? Cô có biết tôi là ai không? Tôi là người mà tổng biên tập mời vài lần mới được thể mà cô dám đối xử với tôi như vậy sao?”

“Cô cũng biết người mời cô tới là tổng biên tập, không phải tôi!” Cố Lan San nhìn lướt qua cảnh tượng trong phòng. Rất nhiều quần áo đắt tiền rơi đầy đất lại nhìn sang Diệp Tư đứng bên cạnh Tô Kiều Kiều, trên mặt còn vết thương. Quay đầu nhìn chằm chằm Tô Kiều Kiều mở miệng: “Nói xin lỗi!”

Tô Kiều Kiều là ảnh hậu, đã được mọi người ca ngợi lên tận trời cũng khó tránh khỏi cô ta cảm thấy kiêu ngạo, làm gì có ai ép cô ta xin lỗi chứ? Huống chi, tổng biên tập của họ thấy cô còn phải nể ba phần, bị một nhân viên cấp dưới dạy dỗ như vậy tất nhiên cảm thấy mất hết thể diện. Tính cách kiêu căng của cô ta lại bộc phát, cũng không nghĩ nhiều lại gờ tay lên định tát Cố Lan San.

Nhưng cô ta vừa giơ tay lên đã “Ai ui” một tiếng.

4. Chương 4: Cô Không Định Kiểm Tiền Sao? (4)

Nhưng Tô Kiều Kiều vừa giơ tay lên đã “Ai ui” một tiếng vì Cố Lan San đã siết chặt cánh tay cô ta.

Tối hôm qua Cố Lan San bị Thịnh Thế hành hạ đã cảm thấy mệt muốn chết đi được. Vốn dĩ, cô đã không ngủ đủ giấc, giờ lại vì Tô Kiều Kiều quậy ở công ty đến mức gà bay chó suarm hại cô mất đứt một ngày nghỉ phép. Cô đang phát cáu giờ cô ta lại định đánh cô sao?

Cố Lan San cười lạnh một cái, vung tay lên, quăng cho Tô Kiều Kiều hai cái tát. Ra tay chuẩn xác mà ngoan độc khiến Tô Kiều Kiều không kịp phản ứng.

Đánh xong, Cố Lan San cũng đẩy Tô Kiều Kiều ra, để mặc cô ta chật vật té ngã xuống đất.

Từ trên cao nhìn xuống, Cố Lan San – khuôn mặt xinh đẹp, váy dài phất phơ, khí thế sắc bén giống như nữ vương: “Cô đã không định xin lỗi thì hai bạt tai kia coi như tôi đòi lại thay Diệp Tư! Tôi mặc kệ trong làng giải trí này cô kiêu ngạo như thế nào nhưng đừng nên đụng đến ranh giới của bất cứ ai! Diệp Tư là nhân viên của tôi. Vì thế, tôi không cho phép bất cứ ai động đến nhân viên của tôi! Nếu không, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu!”

Cố Lan San nói xong mấy câu này cũng cảm thấy hả giận chút ít. Lúc ngẩng đầu lên, thấy tất cả mọi người đang sợ hãi nhìn cô, cau mày quát: “Mọi người nhìn tôi cái gì hả? Còn không nhanh chóng nhặt quần áo lên? Mau sắp xếp gọn gàng chỗ này lại!”

Mọi người lập tức hoàn hồn, giống như nhận chỉ thị của cấp trên giao cho vội vàng làm theo.

Mà Cố Lan San chỉ xoay người đứng chuẩn, giẫm giày cao gót rời đi. Váy dài đung đưa theo bước chân cô.

Trên đường về nhà, Cố Lan San nhận được điện thoại của tổng biên tập SH.

Cố Lan San nhìn thấy tên báo người gọi đến là biết chuyện gì xảy ra. Cô vừa cho Tô Kiều Kiều hai bạt tay nên chắc chắn buổi phỏng vấn hôm nay đã bị hủy bỏ.

Cho dù không muốn, Cố Lan San vẫn phải nhận điện thoại. Đúng như cô dự đoán, vừa nghe máy là tiếng quát mắng của tổng biên tập.

Cố Lan San không phản bác tiếng nào, nghe tổng biên tập mắng hai mươi phút liên cuối cùng mới nghe được câu quan trọng nhất: “Cố Lan San, tin trên trang nhất tháng sau của chúng ta đã bị cô làm hỏng, cô mau chóng nghĩ một tin khác bù cho tôi! Trước ngày 15 tháng sau nếu không có được ý tưởng thì cô sẽ bị sa thải!”

Cúp điện thoại cũng đúng lúc Cố Lan San lái xe vào sân biệt thự.

Nơi Thịnh Thế và Cố Lan San ở là khu biệt thự cao cấp của thành phố - Ngự Thự Lâm Phong, kề núi, gần sông, cảnh quan tuyệt đẹp, là chốn tiên cảnh mà toàn bộ mọi người mơ ước. Tất nhiên, tắc đất tắc vàng, giả cả ở đây cũng khiến người ta lú lờ.

Muốn biết một người phụ nữ có thành công hay không thì phải xem cô ấy gả cho người đàn ông đó có thể mua được bao nhiêu mét đất tại Ngự Thự Lâm Phong!

Ở đây có tiền cũng chưa chắc mua được nhưng Thịnh Thế lại có thể mua được hơn sáu chục ngàn mét, chính là biệt thự của họ đang ở.

Từ xa, người hầu trong biệt thự đã thấy xe của Cố Lan San thì vội vàng ra đón, đợi đến khi Cố Lan San dừng xe, một người mở cửa cho cô: “San tiểu thư, cô đã về!”

Cố Lan San xuống xe cũng có người lái xe đến bãi đậu cho cô.

Vào biệt thự, bà quản gia cũng mở cửa sẵn và chuẩn bị dép cho Cố Lan San.

5. Chương 5: Cô Không Định Kiếm Tiền Sao (5)

Cố Lan San đi vào biệt thự. Bà quản gia đã mở cửa và chuẩn bị dép cho cô. Cố Lan San vừa thay giày, bà quản gia hỏi: “San tiểu thư, cô có muốn ăn chút gì không?”

Cố Lan San vẫn chưa ngủ đủ, cả người mệt mỏi vô cùng cũng chẳng có khẩu vị, lắc đầu nói: “Tạm thời không cần, con đi nghỉ một chút, lát tỉnh dậy tính sau ạ!”

“Vâng, San tiểu thư!” Bà quản gia nhẹ nhàng đáp, hơi dừng một chút, giống như chợt nhớ ra cái gì nói: “San tiểu thư, lúc cô ra ngoài thì có điện thoại tìm cô, có để lại tin nhắn thoại đó!”

Cố Lan San gật đầu: “Con biết rồi, nếu không còn gì nữa con lên lầu đây!”

“San tiểu thư. . . .” Bà quản gia ngập ngừng định nói lại thôi: “Thịnh tiên sinh gọi điện thoại báo tối nay cậu ấy không về!”

Cố Lan San biết tin tối nay Thịnh Thế không về nhà cũng không có xúc cảm quá lớn. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đồng tình của bà quản gia, cô hơi nhũn lòng mày.

Kỳ thật, cô cũng giống như những cô gái khác, thích mặc đẹp và cũng rất yêu bản thân. Không phải cô để đến chuyện Thịnh Thế có về hay không mà cô rất ghét những người hầu ở đây nhìn cô bằng ánh mắt thông cảm, giống như cô là bà vợ bị vứt bỏ.

Cố Lan San cố gắng duy trì dáng vẻ không quan tâm “A” một tiếng rồi đi thẳng lên trên.

Trở lại phòng ngủ, đầu tiên Cố Lan San nghe tin nhắn thoại, là bệnh viện gọi điện tới, nhắn cô chuẩn bị nộp tiền viện phí tháng sau. nguồn : thích .com

Người nằm trong viện là em trai cô. Trước đây xảy ra tai nạn nên trở thành người thực vật. Bây giờ, cậu ấy chỉ nằm trong viện có y tá chăm sóc. Viện phí hàng tháng cũng lên đến mười vạn Tệ.

Mặc dù chế độ ở tòa soạn SH không tệ, cô lại là người có năng lực nhưng tiền lương cũng chỉ có hạn. Cho nên, tiền viện phí của em trai chỉ có cách kiếm ở chỗ Thịnh Thế.

Cố Lan San ngắt điện thoại, mở ví cất trong tủ quần áo, lôi ra mấy tấm chi phiếu: ba vạn, hai vạn, hai vạn, một vạn rưỡi. Tổng được tám vạn rưỡi, cộng một vạn tiền lương tháng này. . . .vậy còn thiếu năm ngàn Tệ thôi. Nói cách khác, cô chỉ cần ăn một bữa cơm hay tắm rửa cùng Thịnh Thế hoặc là ngủ một đêm với Thịnh Thế là đã đủ tiền viện phí tháng tới rồi!

Nghĩ đến đây, Cố Lan San không khỏi cười tự giễu. Có lẽ, chẳng ai tin rằng gã cho Thịnh Thế - người có hơn sáu mươi ngàn mét vuông đất tại Ngự Thự Lâm Phong mà cô lại có thể túng thiếu như vậy!

Thật ra, trước kia cô cũng không đến mức như vậy. Thịnh Thế cho cô một tấm thẻ vô thời hạn, cô có thể làm gì thì làm, mua gì tùy thích. Đã có lúc, cô cũng được ăn ngon mặc đẹp, không buồn lo gì. Đi đến đâu cũng có người ninh nọt, sẵn đón giống như phi tử được độc sủng thời cổ đại.

Nhưng theo như lời người hầu nói tối qua, sau ‘lần đó’ cô ‘thất sủng’. Cô trở thành người không có tiền, tiền thuốc men của em trai còn phải ăn cơm, tắm rửa, ngủ với Thịnh Thế để kiếm. Rồi cô giống như bây giờ, ở trong căn biệt thự xa hoa nhưng vẫn phải tiết kiệm từng đồng.

Nhưng mà, cô vẫn phải cảm ơn Thịnh Thế. Anh cũng không đẩy cô vào ‘lãnh cung’, chừa cho cô một cách kiếm tiền.

Chỉ có điều, cách kiếm tiền này là cô tự biến mình thành hàng hóa!

6. Chương 6: Cô Không Định Kiếm Tiền Sao? (6)

Chỉ có điều, cách kiếm tiền này là cô tự biến mình thành hàng hóa!

Hàng hóa sao?

Cố Lan San chớp mắt một cái, thật ra cô đã tự biến mình thành hàng hóa để giao dịch từ rất lâu rồi, không phải sao?

Suy nghĩ một lúc, Cố Lan San mới cất chỗ chỉ phiếu đi, vào toilet tắm qua một chút rồi mặc áo ngủ nằm trên giường.

Tối qua cô mất ngủ, hôm nay lại bị phá quấy. Bây giờ thật sự cảm thấy rất buồn ngủ cho nên rất nhanh cô đã chìm vào mộng đẹp.

Cố Lan San cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, ngủ đến lúc mơ màng tỉnh lại nhưng vẫn không thể mở mắt được.

Ý thức cô nửa mơ nửa tỉnh, loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân, rõ ràng, chân thật nhưng lại có cảm giác như nằm mơ. Cố Lan San không thể phân biệt được.

Mãi cho đến khi cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Cố Lan San mới thật sự biết rõ cô không phải đang nằm mơ, thật sự có người đến.

Cô tưởng người hầu đến gọi cô dậy ăn cơm nhưng bây giờ cô vẫn chưa cảm thấy đói hay nói đơn giản hơn cô không muốn dậy. Vì thế, lười biếng nói một câu: “Tôi không đói, mọi người không cần quan tâm đến tôi đâu, ăn tối trước đi! Khi nào tôi đói sẽ báo với mọi người!”

Tiếng bước chân cũng không vì những lời cô nói mà dừng lại, ngược lại càng lúc càng tiến gần. Cuối cùng, mãi đến khi cảm nhận được đệm lún xuống, Cố Lan San mới sững sốt, cảm thấy thật sự không bình thường, lập tức tỉnh táo lại, mơ màng mở mắt.

Lúc này chắc cũng tối muộn, trong phòng không bật đèn, ánh đèn ngoài biệt thự chiếu vào khiến cho căn phòng nhuộm một màu vàng nhàn nhạt.

Cố Lan San thấy được khuôn mặt quen thuộc của Thịnh Thế. Cố Lan San ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, mới để ý đến sắc mặt Thịnh Thế hơi hồng, chắc chắn cũng uống không ít rượu.

Cô vẫn chưa kịp hồi phục tinh thần thì Thịnh Thế đã tiến lại gần, ôm cô vào lòng, úp mặt vào cổ cô rồi vội vàng hôn lên đó.

Hơi thở anh rất nóng, mang theo hơi rượu nhẹ nhàng ma sát khiến Cố Lan San cảm thấy hơi ngứa ngứa.
nguồn : thích .com

Đôi môi nóng bỏng của Thịnh Thế hôn dọc theo cổ lên tai, nhẹ nhàng cắn nhẹ vành tai mềm của cô. Triền miên một lúc, anh rõ ràng cảm nhận được cô gái trong lòng mềm nhũn, mới ngừng lại.

Không phải bà quản gian nói anh gọi điện báo đêm nay không về sao?

Sao bây giờ lại về?

Cố Lan San lại nghĩ đến, cô còn thiếu năm ngàn Tệ tiền viện phí. Hôm nay anh về lại giúp cô rất nhiều.

Cần nhắc xong, Cố Lan San âm thầm hít sâu một hơi, giọng nói vẫn khàn khàn vì vừa tỉnh ngủ: “Có muốn tắm trước không?”

Thịnh Thế nghe cô nói như vậy thì đứng dậy, lảo đảo đi về phía phòng tắm. Vừa đi vừa cởi phòng tắm, liếc mắt nhìn thấy quần áo anh vứt lung tung từ giường đến cửa phòng tắm.

Sau một lúc lâu, Cố Lan San cũng không chờ Thịnh Thế nói gì, nghĩ đến mình chỉ tắm cho anh có thể dễ dàng kiếm được năm ngàn Tệ rồi. Nghĩ vậy, cô ngồi dậy, nhìn Thịnh Thế chỉ còn mặc đồ lót, hỏi: “Có cần em giúp không?”

Giọng nói cô thật bình tĩnh!

Nói xong, tận đáy lòng Cố Lan San còn cảm thấy khinh bỉ bản thân. Rõ ràng là hồi hộp muốn chết mà còn giả vờ bình tĩnh như vậy!

7. Chương 7: Cô Không Muốn Kiếm Tiền Sao? (7)

Nói xong, tận đáy lòng Cố Lan San còn cảm thấy khinh bỉ bản thân. Rõ ràng là hồi hộp muốn chết mà còn giả vờ bình tĩnh như vậy!

Thịnh Thế đứng trước cửa phòng tắm nghe thấy vậy thì chậm rãi quay đầu lại.

Cố Lan San chỉ mặc một bộ váy ngủ, đắp chăn nửa người nhưng vẫn để lộ bộ ngực đầy đặn, trắng nõn ra ngoài, mái tóc đen để xõa lung tung khiến cô trở nên quyến rũ không nói nên lời. Không biết là vì vừa tỉnh ngủ hay vì ánh đèn mờ ảo trong phòng khiến con người cô sáng hơn bình thường, đến bóng giống như em bé mới sinh, trong veo, thanh khiết, cực kỳ vô tội!

Thịnh Thế lẳng lặng nhìn chằm chằm Cố Lan San một lúc lâu, khoe môi hơi nhếch lên, lời nói cực kỳ ác liệt: “Tuy tôi có tiền, nhưng tiền kiếm được cũng không dễ dàng, không phải cô giúp đâu! Tồn năm ngàn Tệ đó!”

Cố Lan San ngẩn người, đường đường là cậu cả Thịnh gia lại có thể tính toán chi li năm ngàn Tệ với cô sao? Cố Lan San cũng hiểu ngay là anh cố ý khiến cô khó xử.

Cố Lan San mím môi, nếu là những người khác thì cô đã phản kích lại rồi. Nhưng đây là Thịnh Thế, cô không dám. . . .Không phải là không dám mà là không thể. Nếu chọc giận anh, cô sẽ là người chịu thiệt, em trai cô còn đang nằm viện.

Tắm rửa không cần còn ăn cơm nha!

Cố Lan San chậm rãi hít thở, không tỏ thái độ gì trừng mắt nhìn người trước mặt, dịu dàng nói với Thịnh Thế, “Anh cũng uống không ít rượu rồi, có cần em nấu chút gì để anh ăn khuya?”

“Không cần!” Thịnh Thế cũng không bắt bẻ cô nữa mang thẳng thần từ chối.

Cố Lan San vẫn giữ vững nụ cười, hơi nhụt chí mà gật đầu. Ngược lại, tâm trạng Thịnh Thế cũng tốt hơn, đẩy cửa phòng tắm, chậm rãi đi vào.

Trong lòng cô nghĩ gì sao anh không hiểu cơ chứ? Chuyện cô tắm cùng, nấu cơm, ăn cùng, ngủ chung rồi anh trả tiền cũng là sau ‘lần đó’ anh tự đề ra quy định này.

Đúng như mong muốn, cô thật sự để tâm đến anh hơn. Nhưng bản thân Thịnh Thế lại không cảm thấy vui vẻ gì, đặc biệt là mọi hành động của cô đều vì tiền của anh. Anh cảm thấy khó chịu, tâm trạng cũng trở nên buồn phiền.

Cố Lan San tự người vào đầu giường, nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, suy nghĩ hai việc hầu tắm và nấu cơm đều bị anh từ chối chỉ còn lại việc kiếm được tiền nhiều nhất – hầu ngủ. Rốt cuộc nên làm thế nào để thực hiện được đây?

Thịnh Thế tắm xong nằm luôn lên giường.

Giường rất lớn, anh nằm một bên mà vẫn cách một khoảng với cô.

Cố Lan San nằm im một chút mới phát hiện Thịnh Thế nằm bên cạnh cũng chẳng có chút động tĩnh gì, âm thầm quan sát.

Thịnh Thế nhắm mắt nằm bên cạnh cô. Ngọn đèn ngoài cửa sổ chiếu vào, phản chiếu lên khuôn mặt càng khiến cho khuôn mặt góc cạnh, hoàn mỹ của anh nổi bật hơn bao giờ hết.

Mái tóc đen hơi mất trật tự, lông mi dài, cong vút, mũi cao, thẳng tắp, dưới nữa là đôi môi trơn bóng, cảm hơi bệnh dưởng như có chút bức mình thể hiện vẻ kiêu ngạo.

Mặc dù như vậy, khuôn mặt anh vẫn tuấn mỹ, nổi bật.

Là nét đẹp mạnh mẽ không giống vẻ đẹp có chút nữ tính của mấy minh tinh mới nổi hiện giờ.

8. Chương 8: Cô Không Định Kiểm Tiền Sao? (8)

Cố Lan San quen biết với Thịnh Thế cũng đã mười lăm năm. Nhưng mỗi lần nhìn khuôn mặt này vẫn không khỏi oán tạo hóa thật bất công!

Việc ngắm nhìn anh cũng cảm thấy vui mắt nhưng bây giờ không phải lúc cô chiêm ngưỡng nó! Cô có việc quan trọng hơn phải làm!

Cố Lan San nhìn chằm chằm một bên mặt của Thịnh Thế, trong lòng đang thầm nghĩ nên ra tay như thế nào!

Trong phòng rất yên tĩnh, cô chỉ ngửi thấy mùi sữa tắm đàn ông cùng với hô hấp vững vàng của Thịnh Thế. Anh đang ngủ sao?

Cố Lan San cắn cắn môi dưới, ánh mắt vẫn chăm chú trên người anh, cố gắng cử động một chút thấy anh cũng không có phản ứng gì.

Cố Lan San nhú mày, cô biết anh ngủ không sâu, chẳng lẽ động tác của cô quá nhẹ sao?

Vì thế, Cố Lan San lại hơi dịch người một chút, động tác so với lần trước cũng mạnh hơn rất nhiều. Nhưng Thịnh Thế vẫn chẳng có phản ứng gì, hít thở chậm rãi, như thật sự ngủ say rồi.

Cố Lan San hơi đảo mắt một chút, kéo chân nhưng không thể kéo được giống như bị Thịnh Thế giữ chặt.

Tuy đã kết hôn hai năm nhưng Cố Lan San vẫn rất rụt rè, không dám chủ động ôm anh. Nhưng nghĩ lại cũng không thể bỏ cuộc, tính đi tính lại cuối cùng Cố Lan San đành giả vờ ngủ không được thoải mái, bắt đầu xoay người. Mỗi lần xoay, cô lại tiến gần Thịnh Thế hơn một chút.

Mãi đến khi cánh tay Cố Lan San chạm vào tay Thịnh Thế thì cô mới dừng lại, nhắm chặt mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

Cơ thể người đàn ông bên cạnh cực nóng khiến Cố Lan San cảm thấy có thể bỏng bất cứ lúc nào.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên cô gần anh như vậy, nhưng trái tim cũng tự chủ mà loạn nhịp.

Cô mím môi, làn da trắng nõn cọ cọ cánh tay anh. Cố Lan San rõ ràng cảm nhận được cả người anh hơi cứng lại khiến cô mừng thầm tưởng anh sắp tỉnh đành bạo dạn cọ thêm một chút, cả người Thịnh Thế giật giật.

Cố Lan San dừng động tác, đoán theo lẽ thường thì đàn ông sẽ thuận theo tự nhiên mà nhào đến cô. Nhưng thật không ngờ, Thịnh Thế cũng chỉ hơi giật người sau đó cũng chẳng có động tĩnh gì nữa.

Cố Lan San biết đây là Thịnh Thế cố ý, anh chỉ muốn thấy cô lúng túng. Cố Lan San cắn răng, chậm rãi dựa sát vào người anh.

Thịnh Thế chậm rãi mở hai mắt, nhìn cô gái bên cạnh.

Cô không dám nhìn anh nhưng có thể cảm nhận được tầm mắt anh đang quan sát mình.

Tầm mắt anh giống như ra đa chiếu khắmcơ thể cô khiến cô không dám nhìn lại. Cố Lan San nín thở, dán sát người bên cạnh anh, cố gắng đánh thức cảm xúc của Thịnh Thế.

Cơ thể cô mềm mại, dường như có chút khấn trương nên cả người hơn run run. Rõ ràng cô chủ động nhưng lại mang theo vẻ vô tội như vậy! Quả thật đây chính là dụ dỗ trí mạng khiến cho không một ai có thể kháng cự nổi.

Ánh mắt Thịnh Thế tối lại.

Cố Lan San khấn trương chờ đợi nhưng phát hiện anh cũng chẳng có hành động gì không nhin được mà ngẩng đầu lên quan sát anh.

Nhưng, không ngờ cô vừa động một chút thì cả người được Thịnh Thế ôm chặt. Theo bản năng, cô hô nhỏ một tiếng, anh đã nhanh nhẹn xoay người đặt cô dưới thân.

Anh dán chặt môi ngăn không cho Cổ Lan San kêu to lên nữa.

9. Chương 9: Cô Không Muốn Kiểm Tiền Sao?

Editor: Quỳnh Nguyễn Sau đó môi của anh liền đột nhiên dè ép xuống, đợi cho thần trí Cổ Lan San có chút phản ứng, Thịnh Thế đã cạy mở răng của cô, điên cuồng di chuyển bên trong.

Nụ hôn của anh lực đạo ngày càng lớn, hôn đến lúc cô có chút ngạt thở.

Đáy lòng lo lắng của Cổ Lan San lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh, bởi vì chuyện cô cần một vạn đồng, cô đã kiếm được rồi.

(cua đồng bò qua. . .)

Không biết qua bao lâu, hai người bình tĩnh lại.

Trong phòng cực kỳ yên lặng, nhưng hô hấp Thịnh Thế dần dần trở nên có chút nặng nề.

Cổ Lan San biết đây là dấu hiệu Thịnh Thế hưng phấn.

Anh sẽ không phải muốn một lần nữa đi?

Đáy lòng Cổ Lan San nghĩ cách, vẫn chưa nghĩ ra Thịnh Thế đã có động tác.

Cô nghĩ chính mình thật sự không chịu nổi, hơn nữa ngày mai vẫn phải đi làm...

Vì thế, Cổ Lan San ở lúc Thịnh Thế muốn chuẩn bị bắt đầu nhẹ nhàng mở miệng: “Thịnh thế. .”

Ở trên phương diện này, Cổ Lan San rất ít rất ít hô tên của anh, Thịnh Thế ngừng động tác, ngừng đầu chống lại ánh mắt xinh đẹp của Cổ Lan San, có chút không tập trung “Uh‘m?” một tiếng, sau đó lại tiếp tục động tác.

10. Chương 10: Cô Không Muốn Kiểm Tiền Sao?

Cổ Lan San có chút khó xử, toàn thân vô cùng đau đớn nói lên rằng thân thể chính mình không tốt, đáy lòng tinh tế suy nghĩ một chút, sau đó, mở miệng dùng một phương thức có vẻ khéo léo từ chối: “Thời gian không còn sớm, chúng ta đi ngủ đi.”

Thịnh Thế vừa nghe xong, tay có chút dùng lực nắm lấy thắt lưng cô. Cổ Lan San bị đau nhú mi một chút, biết anh mất hứng, liền quan tâm chu đáo nói: “Anh uống rượu, nghỉ ngơi sớm một chút, nếu không ngày mai rời giường sẽ đau đầu.”

Đối với một người đàn ông mà nói, chuyện mất hứng nhất là lúc anh ta đang hưng phấn bùng bùng bị người ta cắt ngang, chuyện tức giận nhất là lúc anh ta vừa mới rộn rạo liền bị người ta cự tuyệt. Đây giống như là vệt chết nẫu chín đột nhiên bay!

Hơn nữa, ban đầu quyến rũ anh rõ ràng là Cổ Lan San, mà đêm anh lúc đang nồng đậm hưng phấn kêu dừng lại cũng là cô!

Cô rõ ràng là không muốn làm, vậy mà cứ vờ vĩnh giả bộ cực kỳ quan tâm dáng vẻ của anh, từ chối anh.

Thịnh Thế kìm nén tức giận, cảm giác như chính mình từ trên trời bị người ta một cước đạp xuống địa ngục. Sắc mặt anh thâm trầm nhìn chăm chú mặt Cổ Lan San một hồi, anh mới hừ lỗ mũi hai tiếng, cười lạnh nói:

”Cổ Lan San, em thật đúng là tiến bộ, dám âm ỉ kêu ngừng! Tháng này kiếm đủ tiền rồi sao, đủ tiền thuóc men cho em trai rồi à! Thế nhưng em đừng quên, còn có tháng sau, tháng sau nữa a, em không muốn kiếm tiền nữa hả?”

Cổ Lan San biết Thịnh Thế mất hứng, cô biết anh luôn giống như một vị vua duy nhất ngồi trên cao, không thích người khác ngang ngược chống lại ý nghĩ của anh.

Tính cách của anh có bao nhiêu khó ưa, tính tình có bao nhiêu kiêu ngạo, cô đều biết.

Chọc anh, cô sẽ không có ngày tốt đẹp.

Cô đúng là vừa mệt vừa đau, hơn nữa nếu cô gắng gượng cùng anh làm xong, nếu đúng là bị thương nơi đó, không biết phải nghỉ ngơi bao lâu, tiền kiếm được cũng ít hơn, mất nhiều hơn được.

Vì vậy, Cố Lan San nằm im ở nơi đó, đối với Thịnh Thế mắt diếc tai ngơ, tùy ý anh nói những lời xấu xa mà lại xấu hổ.

Dù sao không đau không ngứa, đợi anh mắng đủ, biểu đạt đầy đủ tức giận, tự nhiên liền hết chuyện!

Thịnh Thế nhìn Cố Lan San bộ dạng lạnh nhạt trước sau như một, cảm giác cực kỳ châm chọc, chính mình nói nhiều như vậy mà cứ như đánh vào trên đồng băng, không có một chút hiệu quả nào. Đáy lòng tức giận giống như một ngọn lửa, roạt roạt bùng lên cao. Anh chịu đựng cảm giác kích thích muốn bóp chết cô, từ trên giường trực tiếp đứng lên. Đi đến trước tủ quần áo, tìm quần áo sạch sẽ mặc vào. Anh lấy bóp tiền từ áo khoác trên mặt đất ra, rút chi phiếu, sau đó ký một hàng số rồi, đi đến bên giường, từ trên cao nhìn xuống mặt Cố Lan San, miệng ngoan độc nói: “Không biết tốt xấu!”

Sau đó liền quay người, tiêu sai rồi đi.

Cố Lan San nằm trên giường, nghe thấy tiếng xe khởi động, nghe thấy tiếng xe rít gào, sau đó thế giới liền quay về bình yên.

Cô xót đau đớn khó chịu toàn thân, nhưng không có một chút buồn ngủ.

Cô từ từ nhìn phía trên tờ chi phiếu, nhìn con số phía trên, ngón tay gắt gao nắm thành quả đấm, thân thể có chút run rẩy nhẹ nhàng.

Cái này đại biểu việc cô khuất phục tiền bạc.

Đại biểu cô là hàng hóa được tính bằng tiền.

Vợ chồng là bình đẳng, đây là chuyện tình nhà người ta. Trong hôn nhân của cô và Thịnh Thế, vĩnh viễn đều không có khả năng bình đẳng tồn tại.

Bản thân cô là hàng hóa, ở nơi nào bình đẳng?

Đôi mắt bồ câu của Cố Lan San thẳng tắp nhìn chăm chú vào tờ chi phiếu trong tay, ánh mắt trở nên có chút hoảng hốt.

11. Chương 11: Cô Không Muốn Kiếm Tiền Sao?

Editor: Quỳnh Nguyễn Cô dường như xuyên qua chuỗi con số, nhìn thấy đã từng....

.....

Cố Lan San không phải họ Cố.

Ban đầu cô họ Diệp, tên là Sở Sở.

Sở Sở xinh đẹp động lòng người.

Cố Lan San người cũng như tên, bộ dạng lúc còn nhỏ xinh đẹp động lòng người, nhất là một đôi mắt to ngập nước, đen nhánh sáng long lanh đặc biệt hút hồn.

Trước lúc Cố Lan San chín tuổi, không sống ở Bắc Kinh, mà là ở trong một trấn nhỏ ở vùng sông nước Giang Nam, phong cảnh tuyệt đẹp, không khí mát mẻ.

Thân thể Cố Lan San cũng không tốt, xuất thân từ một gia đình nhỏ, không rõ cha, đi theo mẹ lớn lên.

Nghe người khác nói, mẹ cô trước đây học đại học ở Bắc Kinh, sau đó, một năm kia đột nhiên bỏ học về trấn nhỏ ở, tám tháng sau sinh ra cô.

Lúc Cố Lan San bốn tuổi, mẹ cô gả cho một vị Lão sư dạy trung học ở trong trấn nhỏ, Cố Lan San có một người cha.

Lúc Cố Lan San năm tuổi, mẹ mang thai sau đó sinh ra, Cố Lan San có một người em trai, gia đình hòa thuận, vui vẻ.

Lúc Cố Lan San sáu tuổi, cha đột nhiên bị bệnh, quanh năm phải tiêm và uống thuốc, số tiền đã vượt qua khả năng gánh vác kinh tế của gia đình.

Lúc Cố Lan San bảy tuổi, đã có khả năng chăm sóc em trai, có khả năng nấu cơm, có thể ở chợ đêm bán một chút đồ vặt nhỏ giúp mẹ.

Lúc Cố Lan San tám tuổi, bởi vì có người bắt nạt em trai, một mình cô đuổi đi mấy nam hài tử nghịch ngợm cùng tuổi, từ đó về sau, cô càng trở nên mạnh mẽ, tuổi còn nhỏ, đã học được làm sao cho chính mình không chịu ủy khuất, ăn miếng trả miếng.

Đến lúc Cố Lan San chín tuổi, bệnh của cha đột nhiên tăng thêm, cần một số tiền lớn, mẹ của cô lấy nước mắt rửa mặt, sau đó cắn chặt răng đi Bắc Kinh một chuyến. Lúc trở về, dẫn theo hai người mặc quần áo đẹp dễ quý giá, một nam một nữ, nam mặc một bộ tây trang trắng tắp, nữ mặc bộ váy màu trắng toát lên vẻ hòa nhã. Bọn họ coi cô như một món đồ chơi ở cửa hàng, đánh giá từ trên xuống dưới một chút, cho đến khi người phụ nữ hài lòng gật gù đầu, nam nhân kia liền đưa cho mẹ cô một tờ chi phiếu. Mẹ cô nói với cô thật xin lỗi, sau đó quay người rời khỏi. Sau đó, cô bị hai người kia mang đến một chiếc xe đất tiền có rèm che.

Chiếc xe đất tiền bắt đầu khởi động mang cô đi, rời xa trấn nhỏ vùng sông nước Giang Nam nơi cô lớn lên, rời xa mẹ và nhà của cô. Ở trong xe, cô khóc nức nở, từ nhỏ cô đã mạnh mẽ, té ngã trên đất đều là chịu đựng đứng lên, rất ít khóc, nhưng bây giờ cô lại khóc to. Xe có rèm che không có chút dấu hiệu dừng lại, vẫn chạy đến Bắc Kinh.

Trong Bắc Kinh có nhà cao tầng Cố Lan San chưa bao giờ thấy qua, có quá nhiều chiếc xe Cố Lan San chưa bao giờ thấy, còn có biệt thự xinh đẹp Cố Lan San chưa bao giờ thấy qua.

Cái biệt thự xinh đẹp này là nhà mới của cô.

Biệt thự ba lầu rất đẹp, kính cửa sổ sáng ngời mà lại trong suốt.

Cố Lan San bị hai người kia mang vào trong nhà, phòng khách rất lớn, có hai nam nữ trung niên ngồi ở trên ghế sofa, hai người mang cô vào liền chào bọn họ: “Cố tiên sinh, Cố phu nhân.”

Cố phu nhân đeo vàng đội bạc, khắp người đều là kim cương sáng lấp lánh, mắt Cố Lan San nhìn vào có chút không mở ra được.

Cô cũng không biết qua bao lâu, Cố phu nhân mới ôn hoà nói một câu: “Về sau người là con gái Cố gia, tên là Cố Lan San.”

Cố Lan San còn chưa kịp nói chuyện, liền có một tiếng cười êm tai truyền đến.....

12. Chương 12: Cô Thật Đáng Ghét!

Cố Lan San ngẩng đầu, liền nhìn thấy một nữ hài mặc váy công chúa màu hồng nhạt nắm tay một vị thiếu niên mặc sơ mi trắng từ trên lầu đi xuống.

Nữ hài rất đẹp, da trắng như tuyết, thiếu niên rất tuấn tú, phong thái hiên ngang.

Hình ảnh như vậy, giống như là cảnh tượng Cố Lan San nhìn thấy trong phim thần tượng.

Cố Lan San nhìn xong có chút ngây người, mãi vẫn chưa hoàn hồn, cho đến khi có một tiếng cười trào phúng truyền đến, Cố Lan San mới phát hiện, ở lan can lầu hai còn có một thiếu niên đang nằm bò ở đó.

Bộ dạng người thiếu niên này... Cố Lan San chín tuổi vắt hết óc suy nghĩ, mới nghĩ ra được một từ để hình dung, đó chính là xinh đẹp!

Người thiếu niên này bộ dạng rất xinh đẹp!

Anh đẹp giống như trong tranh, so với hình ảnh hai người thiếu nữ cùng thiếu niên xinh đẹp sóng vai đứng chung một chỗ thành cảnh đẹp ý vui thì anh vẫn xinh đẹp hơn nhiều!

Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu lên trên người anh, làm cho quanh người anh như có một viền vàng. Cửa sổ mở ra, gió ngoài cửa sổ nhẹ nhàng thổi vào, tóc đen mềm mại của anh hơi bay, làm cho đôi mắt mỹ lệ của anh lay động.

Thiếu niên như vậy, xinh đẹp đến nỗi không chân thật.

Trong nháy mắt đó Cố Lan San cho rằng chính mình gặp thiên sứ trong truyền thuyết.

Đương nhiên, ý nghĩ này Cố Lan San chỉ giữ lại trong nháy mắt.

Bởi vì một giây sau, anh nhếch môi cười như một đóa hoa xinh đẹp, mang theo lời nói độc ác, nói ra ba chữ: “Quê mùa!”

Thiên sứ nháy mắt biến thành ác ma!

.....

Cố Lan San chớp chớp mắt, mang chính mình từ trong hồi ức từ trong hồi ức kéo ra ngoài.

Có lẽ ở trong mắt người khác, Cố Lan San cô là may mắn.

Cố gia ở Bắc Kinh xem như là danh môn vọng tộc, ở ngoài xã hội làm rất nhiều việc thiện, ví dụ như nhận nuôi Cố Lan San cô, nhưng trên thực tế là mua cô về.

Cố Gia cũng không có đối xử tệ với cô, đối với cô xem như hài hòa, quần áo đẹp thức ăn ngon, sinh hoạt xa xỉ.

Nhưng mà đối với Cố Lan San mà nói, trong một đêm cô từ trần nhỏ ở vùng sông nước Giang Nam bước vào để đo mấy ngàn năm tích lũy, cũng không phải một chuyện may mắn. Cô ứng phó không kịp cái thay đổi này, trong một đêm liền trưởng thành và hiểu biết hơn.

Cô biết mẹ đẻ của mình bán cô, không cần cô nữa.

Cô cũng biết tuy cô là con gái Cố Gia, nhưng cuối cùng vẫn là một người ngoài cuộc.

Cho nên cô làm chuyện gì, đều cực kỳ cẩn thận, ở trong nhà này cô giống như bộ dạng của vai phụ không ai để mắt, dần dần lớn lên.

Càng lớn, Cố Lan San càng hiểu được nhiều điều. Cô dần dần hiểu rõ ràng, thiên hạ không dễ dàng có chuyện tốt. Nuôi quân nhiều ngày dùng binh chỉ một giờ. Đạt được vài thứ nhất định sẽ mất đi vài thứ.

Thật ra Cố Gia nhận nuôi cô, coi cô như một quân cờ có tác dụng.

Bọn họ đối xử tốt với nàng bởi vì cô có chút tác dụng, cô là công cụ của một loại đám hỏi chính trị.

Sẽ bị người bày ở trên mặt bàn, giống như bộ dạng của một món hàng, cò kè mặc cả.

Từ sau hôm ấy, có mấy ngày Cố Lan San đi đường cũng không dám đi trên phạm vi lớn, đại khái qua năm sáu ngày mới khôi phục bình thường.

Mà Thịnh Thế từ ngày đó không còn về nhà.

Nhưng Cố Lan San vẫn có thể nhìn thấy sự tồn tại của anh từ trên truyền hình, trên báo, trên tin tức giải trí.

Mười ngày trôi qua, bước vào tháng kế tiếp, trong tay Cố Lan San không có tiền, không có tiền viện phí cho một tháng tiếp theo, cô rốt cuộc không bình tĩnh nổi nữa.....

13. Chương 13: Cô Thật Đáng Ghét! (2)

Trong tay Cố Lan San không có tiền, tiền ở bệnh viện lần sau còn không có tin tức gì, cô rất cuộc không thể bình tĩnh nổi nữa.

Cho nên hôm nay đi làm tại công ty, Cố Lan San đều có chút thất thần.

Cô cắn cắn ngón tay, một tay chuyển qua cầm cây bút, tin tức thảo luận như thế nào cũng không viết xuống được, cuối cùng dứt khoát ném bút lên trên bàn.

Trong văn phòng rất yên tĩnh, động tác này của Cố Lan San, dẫn đến sự kinh ngạc của các đồng nghiệp, tất cả mọi người đều đồng loạt quay đầu nhìn cô.

Cố Lan San rất xinh đẹp, trời sinh có một loại khí chất không thể nói nên lời, làm việc gì đều sạch sẽ lưu loát, khiến cho người khác một loại cảm giác có ma lực mạnh mẽ, bây giờ một hành động vô tình này, khiến mọi người đều nhìn mình, vốn đã phiền lòng, nhúu nhúu mày, sau đó đảo một lượt những đồng nghiệp đang nhìn mình, những người đó chạm phải ánh mắt của cô, đều lập tức quay đầu, đi làm chuyện của mình.

Văn phòng trở lại yên tĩnh, Cố Lan San cúi đầu trầm mặc trong chốc lát, xem ra, hay là muốn cô tự mình đi mời hân về nhà, thở dài một tiếng, cô cầm lấy di động bên cạnh, gọi một cuộc điện thoại: “ này, Tình Hảo, mình là Lan San, tối nay đến Thịnh Thế đi cậu ở đâu vậy?.....Ừ, được, buổi tối mình qua.....Ngô.....Không cần nói cho anh ấy đến.....Không có việc gìah, tạm biệt.”

Tắt điện thoại, Cố Lan San nhìn nhìn thời gian, nghĩ nghĩ, cầm lấy con chuột, di chuyển hai cái, gửi một email đi, thế này mới hắng giọng, đơn giản mà rõ ràng đưa ra mệnh lệnh: “ tin tức chính của kì này sắp in ra, cùng với công việc của từng người phụ trách, tôi đều đã có kế hoạch, vừa mới gửi mail cho mọi người, mọi người xem mình phụ trách việc nào, đều nhanh chóng hoàn thành, sáng mai tôi sẽ đến công ty để xem kết quả!”

Sau khi Cố Lan San nói xong, gơ tay lên, ba lập tức gấp lại máy tính, đem điện thoại để vào túi xách, cầm chìa khóa xe trên bàn, dưới ánh mắt của mọi người, giẫm trên giày cao gót kiêu ngạo rời đi.

Cố Lan San trở về nhà, tắm một chút, cởi trang phục công sở trên người, chọn một chiếc váy dài màu vàng nhạt, cùng một đôi giày cao gót, mái tóc quần dài tự nhiên xoa sau lưng, yêu kiều đứng trước gương, Cố Lan San xoay hai vòng, đối với mình xinh đẹp động lòng người vừa lòng gật gật đầu.

Thu thập xong mọi thứ, đã là sáu giờ tối, vừa đúng giờ cao điểm, nếu không kẹt xe mà nói đều phải mất bốn mươi phút, nếu kẹt xe,càng phải tranh thủ thời gian, Cố Lan San đơn giản liền xuất phát trước.

Cố Lan San vừa cầm túi ra khỏi cửa phòng ngủ, lão quản gia đã lên lầu, vốn muốn hỏi cô bữa tối ăn cái gì, bây giờ nhìn thấy cô một thân trang phục như vậy, liền thức thời hỏi một câu: “ San tiểu thư, ngài muốn ra ngoài sao?”

Cố Lan San gật gật đầu.

Lão quản gia lại hỏi: “ San tiểu thư, ngài muốn tự mình lái xe, hay là muốn lái xe đưa ngài đi?”

Cố Lan San vốn muốn nói mình tự lái xe, nghĩ một chút, lại sửa lời nói: “ bảo lái xe đưa tôi đi.”

“ Vậy tôi bảo lái xe chuẩn bị xe đưa ngài đi.” Lão quản gia vội vàng xoay người xuống lầu.

Lúc Cố Lan San ra khỏi nhà, xe đã phát động rồi,lái xe thấy cô đến gần, giúp cô mở cửa xe, Cố Lan San ngồi vào trong xe,lái xe đóng cửa, lên xe, hỏi: “ San tiểu thư, xin hỏi ngài muốn đi đâu?”

“ Kim Bích Huy Hoàng.”

14. Chương 14: Cô Thật Đáng Ghét (3)

“ Kim Bích Huy Hoàng”

Lái xe không nói gì, im lặng lái xe.

Cố Lan San ngồi ghế sau, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Kim Bích Huy Hoàng là câu lạc bộ ăn chơi cao cấp nhất toàn thành phố.

Rượu hạng nhất, thiết kế trang hoàng hạng nhất, có nhiều gái đẹp nhất, đương nhiên chi phí cũng là đắt nhất.

Mà Kim Bích Huy Hoàng chính là một tay Thịnh Thế lập nên.

Thịnh Thế là thiên chi kiêu tử.

Từ khi anh ta sinh ra, thế giới này đều xoay quanh anh ta.

Ông nội anh ta là một đại tư lệnh nhiều huân chương chiến công.

Ông nội anh ta sinh được sáu người con, hai nam bốn nữ.

Tất cả đều là những nhân vật nổi tiếng, mà năng lực hành động đều vô cùng xuất sắc, tất cả đều rất có địa vị, người nào kết hôn với chị gái của Thịnh Thế, cũng đều là người tốt vô cùng.

Cho nên, cả gia tộc Thịnh gia trong mắt người ngoài, chính là gia đình quý tộc danh xứng với thực.

Tuy nhiên, Thịnh gia đâu phải đều tốt, điều không tốt duy nhất chính là âm thịnh dương suy.

Bác cả của Thịnh Thế sinh được ba người con, cả ba đều là nữ, mà cha của Thịnh Thế sinh được năm người con, trong đó bốn người là nữ.

Mà bốn người cô của Thịnh Thế cũng không chịu thua kém, còn sinh cho Thịnh Thế mấy người anh họ.

Nhưng, chung quy cũng là con gái, không phải không yêu không đau, nhưng cuối cùng vẫn là gả cho người khác, họ đương nhiên cũng là theo họ nhà khác, Thịnh Thế đối với đại gia tộc như vậy mà nói, tự nhiên hi vọng có một đứa con có huyết thống của mình, mà vốn dĩ đứa trẻ này, đương nhiên được cả gia tộc đặt ở trên người Thịnh Thế, cho nên, Thịnh Thế đồng thời cũng gánh vác là người quan trọng duy trì huyết thống của Thịnh gia.

Ông nội Thịnh Thế muốn làm cho thịnh gia có vẻ có nhiều người, vì vậy, đã đem các con của sáu người con của mình sắp xếp thứ tự theo ngày tháng năm sinh, Thịnh Thế là người nhỏ nhất, xếp thứ hai mươi.

Cho nên mọi người trong nhà đều gọi anh ta là Nhị Thập.

Nhưng những anh họ này cũng chỉ là anh họ, không giống như Thịnh Thế, là máu mủ ruột thịt.

Vì vậy đến thế hệ này của Thịnh Thế, anh ta liền trở thành người thừa kế duy nhất của Thịnh gia, chân chân thật thật là huyết mạch duy nhất.

Cho nên, anh ta vừa sinh ra, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, toàn bộ già trẻ lớn bé của Thịnh gia đều xoay xung quanh anh ta.

Vì vậy mà, Thịnh Thế vừa sinh ra, chính là thiên chi kiêu tử.

Tất cả yêu thương dành cho một mình cái loại thiên chi kiêu tử đó.

Thiên thời địa lợi nhân hòa, được thể hiện rất sống động trên người anh ta.

Thịnh Thế từ khi sinh ra, chính là một hồn thể ma vương, bọn họ sống trong đại viện, và những người bạn lớn lên cùng anh ta, không ai dám trêu chọc hắn, bởi vì hắn có nhiều anh họ chị họ.

Cho nên thường xuyên có chiến hữu của cha Thịnh Thế lôi kéo con của họ đến cáo trạng.

Lúc đầu là cậu bé, sau này cả cô bé cũng có.

Cha của Thịnh Thế tức đến nghiêng rằng, muốn dạy dỗ anh ta.

Nhưng mà, Thịnh Thế không sợ, vì anh ta có ông nội.

Anh ta là đích tôn ruột thịt của ông nội, là thịt trong lòng của ông nội, là vận mệnh của ông.

Ông nội anh ta là chủ nhân của Thịnh gia, trước mặt ông nội anh ta bác và cha anh ta có tức cũng không dám nói một tiếng.

Cho nên, mỗi lần Thịnh Thế gây chuyện bên ngoài, đến chỗ cha anh ta vạch trần, anh ta sẽ đi tìm ông nội, chỉ cần ông nội nói một câu, cha anh ta cũng không dám ho he tiếng nào.

Vì vậy, Thịnh Thế muốn làm gì thì làm cho đến khi trưởng thành.

Lúc học cấp hai, Thịnh Thế học yêu sớm, còn ít tuổi mà đã lái xe thể thao đi rêu rao khắp nơi, mỗi lần trên xe đều chở bạn gái khác nhau, có khi còn chở cả hai người.

Mặc dù như vậy, nhưng tất cả nữ sinh trong trường, thậm chí là nữ sinh ngoài trường đều điên cuồng vì anh ta.

15. Chương 15: Cô Thật Đáng Ghét! (4)

Cho nên, mỗi lần Thịnh Thế gây chuyện bên ngoài đến tai cha anh. Anh chỉ cần tìm ông nội. Chỉ cần ông nội nói một câu thì cha anh cũng chẳng dám ho he lời nào.

Cứ như vậy, Thịnh Thế đều thích làm gì thì làm cho đến khi trưởng thành.

Lúc học cấp ba, Thịnh Thế cũng yêu sớm. Còn ít tuổi mà đã lái xe thể thao đi rêu rao khắp nơi. Mỗi lần, trên xe đều chở bạn gái khác nhau, có khi còn có hai người.

Mặc dù như vậy nhưng tất cả nữ sinh trong trường, thậm chí là nữ sinh ngoài trường đều điên cuồng vì anh.

“San tiểu thư, đã đến rồi!”

Câu nói của lái xe khiến Cố Lan San bình tĩnh. Cô lấy lại bình tĩnh, gạt đầu, đẩy cửa ra ngoài.

“San tiểu thư, tôi có cần đợi cô không?” Lái xe đứng ở mui xe mở miệng hỏi.

Cố Lan San nghĩ nghĩ rồi lắc đầu: “Không cần, anh về trước đi!”

Sau đó, cô đóng cửa xe lại, đi vào trong Kim Bích Huy Hoàng.

Kim Bích Huy Hoàng cũng giống như tên gọi của nó, bảy giờ mở cửa, chỗ nào cũng đầy ánh sáng lung linh. Dù chỉ nhìn từ xa, cũng thấy nó xa hoa, chói mắt.

Cố Lan San có thể hội viên VIP ở đây nên không gặp khó khăn gì. Dọc theo con đường lát đá đỏ chính là phòng đặc biệt cực kỳ xa hoa mà Thịnh Thế cùng bạn bè đều thích tụ tập ở đó.

Suốt đường đi, Cố Lan San gặp không ít nhân viên phục vụ và khách hàng. Bọn họ đã gặp không ít người đẹp nhưng khi thấy dáng vẻ Cố Lan San không nhận được mà nhìn thêm một chút.

Thịnh Thế cũng được coi là ông chủ và cũng thường xuyên đến đây. Thậm chí, bọn họ cũng biết Thịnh Thế đã kết hôn.

Bối cảnh gia đình Thịnh Thế có chút đặc thù cho nên có rất nhiều việc không thể quá xa hoa. Vậy nên, hôn lễ của anh và Cố Lan San cũng chỉ tổ chức đơn giản.

Mà sau khi kết hôn, Cố Lan San cũng không tham dự xã giao, cho nên chỉ có ít người biết được cô chính là thiếu phu nhân Thịnh gia trong tin đồn kia!

Vừa đến cửa, Cố Lan San đã nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ. Cố Lan San nhắm mắt, hít sâu một hơi rồi đẩy cửa ra!

Trần phòng VIP đặc biệt này rất cao, trang trí theo phong cách châu Âu cổ điển, cực kỳ xa hoa, tráng lệ.

Bên trong bài trí cũng đơn giản khiến cho không gian càng lớn. Có một nhóm người ngồi trên ghế sofa nói chuyện phiếm.

Quý Lưu Niên nghe thấy tiếng giày cao gót đã quay đầu lại trước tiên, thấy người đến là Cố Lan San, đầu tiên cảm thấy hơi sững sốt sau đó đứng lên, nói giọng chuẩn Bắc Kinh: “Cố Lan San, sao em lại đến đây? Mới có mấy hôm không gặp trông em càng ngày càng xinh đẹp nha!”

Quý Lưu Niên vừa cất tiếng đã khiến những người khác cũng chú ý tới Cố Lan San, đều nhìn về phía cô.

Chỗ đó có cả nam và nữ khoảng chừng bảy tám người. Trong đó có hai người Cố Lan San biết rõ nhất, một người vừa chào hỏi cô, Quý Lưu Niên. Còn một người nữa là Hạ Phồn Hoa. Bọn họ đều ở trong đại viện cùng Thịnh Thế từ nhỏ. Khi bé, Thịnh Thế là Hồn Thế Ma vương thì hai người họ cũng là hai cánh tay đắc lực của anh!!

Hạ Phồn Hoa ngồi trên ghế sofa hơi cách xa Cố Lan San nên chỉ vẫy tay với cô, nói: “Lan San, em vẫn xứng danh mỹ nhân!”

Quý Lưu Niên nghiêng đầu lườm Hạ Phồn Hoa một cái, mắng: “Rốt cuộc miệng cậu có để nói chuyện hay không? Cái gì mà xứng danh mỹ nhân, đây phải là tuyệt thế mỹ nhân!”

Hạ Phồn Hoa bị Quý Lưu Niên mắng một câu, không thêm phản bác chỉ bĩu môi.

16. Chương 16: Cô Thật Đáng Ghét! (5)

Hạ Phồn Hoa bị Quý Lưu Niên mắng cũng không nói câu gì chỉ bĩu môi, ôm lấy cô gái bên cạnh, ngẩng đầu nhìn Cố Lan San, chuyển đề tài: “Lan San, đừng đứng đây, mau ngồi đây đi!”

Quý Lưu Niên nhanh chóng ôm bả vai Cố Lan San kéo cô ngồi xuống ghế sofa, bưng ấm pha trà: “Muốn uống gì, Bích Loa Xuân? Hay là Kim Tuấn Mi?”

Cố Lan San mỉm cười, nói một câu: “Gì cũng được ạ!”

Quý Lưu Niên đưa cho Cố Lan San một chén hồng trà, “Hôm nay rảnh sao mà lại đến đây thế này?”

Cố Lan San nhận chén trà nói tiếng “Cảm ơn!”. Nhấp một ngụm, đôi mắt nhìn một vòng, Quý Lưu Niên rất nhanh đã biết Cố Lan San tìm ai, cười hi hi: “Hóa ra em tìm tên kia. . . .Cậu ấy vẫn chưa đến đâu. Vừa mới gọi điện thoại nói công ty có chút việc sẽ đến muộn một chút. Nếu không để anh gọi điện giục cậu ấy nhé?”

Vừa nói, Quý Lưu Niên đã cầm lấy điện thoại, Cố Lan San vội vàng lắc đầu, ngăn cản: “Không cần, tôi chờ anh ấy một lúc cũng được!” Dừng một chút, mới nói thêm: “Các anh cứ mặc kệ tôi. . . .”

Cố Lan San vừa nói xong thì cửa lại có người đẩy ra. Thịnh Thế mặc một bộ vest màu đen, khuôn mặt đẹp trai, dáng người cao lớn, phong độ hơn người giống như một vị đế vương. Khuôn mặt anh không tỏ thái độ gì, cánh tay còn đang kéo một người đẹp cao gầy nhưng có bộ ngực đầy đặn thản nhiên đi vào.

Cô gái kia nóng lòng muốn dán sát toàn bộ cơ thể trên người Thịnh Thế. Cô ta kiễng chân, hôn lên má Thịnh Thế một cái.

Quý Lưu Niên và Hạ Phồn Hoa đều biết Cố Lan San là vợ Thịnh Thế. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy không nhìn được mà hắng giọng một cái. Lúc này, Thịnh Thế mới ngược mắt lên nhìn trong gian phòng mới nhận ra Cố Lan San đang ngồi ở một góc sofa.

Cố Lan San cũng nhìn về phía anh. Bốn mắt giao nhau.

Ánh mắt Thịnh Thế hơi lạnh lùng cũng không có ý định nói chuyện với cô, rất nhanh đã rời ánh mắt đi giống như không quen biết cô. Hơi duỗi tay, ôm chặt người đẹp kia vào lòng, không coi ai ra gì mà tán tỉnh nhau, cũng chẳng quan tâm đến sự tồn tại của Cố Lan San.

Cố Lan San biết rõ Thịnh Thế vẫn đang tức giận. Từ nhỏ đến giờ, anh vẫn luôn tự coi mình là nhất. Anh không bao giờ chấp nhận chuyện có người chọc giận, không chịu nể mặt anh. Rõ ràng biết rõ không thể đắc tội anh vậy mà cô vẫn cố tình làm.

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, cô cảm thấy bây giờ Thịnh Thế càng dễ nóng giận hơn trước đây!

Cố Lan San suy nghĩ một lúc, cảm thấy mình không thể ngồi chờ chết như vậy được. Nếu hôm nay cô đã chủ động tìm anh, thì cũng phải bỏ hết tự ái đi.

Nghĩ đến đây, Cố Lan San bỏ chén trà trong tay xuống, đứng dậy, vuốt lại tà váy rồi đi về phía chỗ Thịnh Thế và cô gái kia đang ngồi.

Thịnh Thế ngồi bên này, mặc dù đang tán tỉnh cô gái trong lòng nhưng lúc nào cũng chú ý đến mọi hành động của Cố Lan San. Đợi đến khi cô ngồi xuống cạnh anh, cả người Thịnh Thế hơi cứng lại một chút rồi cũng làm như không có việc gì, cúi đầu nói chuyện với cô gái trong lòng.

Cố Lan San biết Thịnh Thế đã thấy cô nhưng chỉ cố tình làm ra vẻ không nhìn thấy mà thôi. Cô cũng không tức giận, chỉ bình tĩnh quay đầu nhìn một bên mặt Thịnh Thế.

17. Chương 17: Không Thấy Chán Sao? (6)

Cô cũng không tức giận, chỉ bình tĩnh quay đầu nhìn một bên mặt Thịnh Thế nhân tiện nhìn người đẹp đang thẹn thùng trong lòng anh, chậm rãi mở miệng: “Thịnh Thế?”

Lần này, Thịnh Thế cũng có phản ứng, anh chậm rãi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Cố Lan San. Người đẹp trong lòng Thịnh Thế cũng nghe thấy giọng nói Cố Lan San, trừng mắt nhìn một chút. Sau đó, cô ta cọ vào trong ngực Thịnh Thế, nũng nịu: “Anh Thịnh, cô ta là ai vậy?”

Vừa vào phòng này cô ta đã chú ý đến Cố Lan San bởi vì Cố Lan San rất đẹp. Đẹp đến mức cô ta chỉ nhìn thoáng qua đã thấy chán ghét rồi. Tâm lý chán ghét này cũng là một kiểu hâm mộ, ghen tị.

Mà bây giờ biết cô đến tìm Thịnh Thế lại khiến cho cô ta cảm thấy chán ghét cực kỳ!

Thịnh Thế cũng không trả lời câu hỏi của người đẹp trong lòng chỉ là bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve lưng trần của cô ta.

Hàng ngày, có rất nhiều cô gái thầm thương trộm nhớ Thịnh Thế. Có thể ở bên cạnh anh tất nhiên không thể bình thường được.

Người phụ nữ này thật ra cũng có chút thông minh, đôi mắt câu hồn lóe lên, ngón tay chậm rãi vẽ vòng vòng lên ngực Thịnh Thế, mềm mại nói: “Anh Thịnh, sức hấp dẫn của anh thật lớn nha! Đi đến đâu cũng có người đẹp đến tìm thế!”

Thịnh Thế nghe xong câu này cũng chỉ cười một tiếng, giữ lấy bàn tay của cô ta, giữ chặt.

Người phụ nữ kia thấy thái độ của Thịnh Thế như vậy trong lòng vui vẻ không thôi.

Thịnh Thế không có phản ứng với tiếng gọi của người cô gái kia mà lại cười với câu nói của cô ta. Có khi, vị trí của cô gái kia trong lòng Thịnh Thế cũng chẳng bằng cô ta!

Phụ nữ cho dù đẹp đến đâu mà không được Thịnh Thế để ý thì cũng chẳng đáng kể gì.

Tâm trạng người phụ nữ kia cũng tốt hơn, không coi ai ra gì mà dán sát vào người Thịnh Thế, làm đủ mọi trò để câu dẫn anh.

Quý Lưu Niên và Hạ Phồn Hoa nhìn nhau, thắc mắc rốt cuộc Thịnh Thế lại định giở trò gì đây?

Trước kia, Cố Lan San cũng đã đến đây tìm Thịnh Thế, nhưng mỗi lần Cố Lan San đến, Thịnh Thế đều tươi cười hớn hở, không đợi Cố Lan San lên tiếng, cậu ta đã chủ động rồi. Sao hôm nay lại như vậy, Cố Lan San cũng đã chủ động mà cậu ta còn làm cao cái gì chứ?

Nhưng dù sao đó cũng là chuyện của vợ chồng người ta, bọn họ cũng không thể can thiệp.

Cố Lan San trầm mặc ngồi một bên coi như không nghe thấy câu nói của người đẹp kia.

Cô lại nhìn thấy vẻ mặt đồng tình giống như cô bị chồng ruồng bỏ của Quý Lưu Niên và Hạ Phồn Hoa khiến cô có chút xấu hổ.

Thật ra, Cố Lan San cũng không phải là người có tính nhẫn nại. Cô sẽ không để bản thân bị bắt nạt, không để mình bị mất thể diện. Người khác bắt nạt cô, cô sẽ ăn miếng trả miếng!

Nếu không phải vì tiền thuốc men của em trai, Cố Lan San cũng không dễ dàng tha thứ cho Thịnh Thế như vậy!

Ở trong phòng này cũng có mấy người biết cô là vợ của Thịnh Thế. Ở trước mặt cô, anh lại thân thiết với người phụ nữ khác như vậy, điều này khiến Cố Lan San cảm thấy thực sự mất mặt.

Dù thế nào đi chăng nữa, cô cũng là vợ hợp pháp của Thịnh Thế. Ở trước mặt bao nhiêu người, anh lại bỏ mặc cô, tán tỉnh người khác, đây chính là sỉ nhục cô rồi!

Thậm chí, Cố Lan San có chút hối hận. Hối hận tới hôm trước vì đã từ chối Thịnh Thế làm thêm một lần nữa. . . .mặc dù lúc đó cô cực kỳ đau nhức.

18. Chương 18: Cô Thật Đáng Ghét! (7)

Editor: Nhã Y Đình

Thậm chí Cố Lan San có chút hối hận. Hối hận đêm đó từ chối Thịnh Thế làm lần nữa. Tuy lúc đó cô cảm thấy cực kỳ đau nhức nhưng chỉ cần cắn môi chịu một chút là được. Có lẽ, làm như vậy sẽ khiến mình bị thương nhưng vẫn tốt hơn bây giờ. Hạ mình đến cầu xin anh đã đánh mất tôn nghiêm của bản thân, cũng không biết có thể khiến anh suy nghĩ lại hay không? Vài lần cô cũng định đứng dậy rời đi. Nhưng nghĩ lại, cô bỏ đi như vậy nếu Thịnh Thế vẫn không trở về nhà, cô cũng không biết tìm anh ở đâu. Lần sau muốn tìm anh chắc cũng không dễ như vậy nữa.

Cho nên, Cố Lan San chỉ còn cách nhẫn nhịn, vì viện phí của em trai, cô phải nhịn một chút.

Cố Lan San có một thói xấu, đó là khi cô cảm thấy đã mất thể diện thì cô chỉ ngồi im một chỗ, làm bộ không nghe không thấy gì. Cố gắng ngụy trang cho bản thân một dáng vẻ bình tĩnh, lạnh lùng là cách cô vớt vát chút ít thể diện cho bản thân.

Cho nên, bây giờ cô cũng chỉ im lặng, vẻ mặt bình tĩnh ngồi một bên. Nhưng trong lòng cô đang nghĩ xem có cách nào để Thịnh Thế về nhà cùng cô mà không đi cùng người phụ nữ kia.

Thịnh Thế trêu đùa người phụ nữ trong lòng một chút mới phát giác Cố Lan San ngồi bên cạnh một lúc lâu cũng chẳng có phản ứng gì, nghiêng đầu lại, đôi mắt đen nhìn chằm chằm Cố Lan San.

Cô rất im lặng. Ánh đèn phản chiếu lên khuôn mặt cô càng khiến nó trở nên trắng nõn, tinh tế.

Đôi mắt cô rất đẹp nhưng bây giờ con người không có tiêu cự, thần thờ tựa như đang mãi suy nghĩ cái gì.

Thịnh Thế nở nụ cười trào phúng. Có lẽ, hôm nay cô đến tìm anh cũng vì tiền viện phí của em trai. Nếu không phải anh có thể cho cô tiền, có lẽ cả đời này anh không về có lẽ cô cũng chẳng tìm anh một lần?

Hoặc có thể nói, chỉ cần anh vẫn đưa tiền cho cô, ở bên ngoài anh ăn chơi đàn đúm như thế nào thì cô cũng không có chút phản ứng gì?

Thịnh Thế cảm thấy trong lòng có nỗi tức giận không nói nên lời khiến cho anh cảm thấy phiền chán, lại bắt đầu vuốt ve cô gái trong lòng.

Quý Lưu Niên nhìn thấy cảnh tượng này cảm thấy không khí trong phòng càng lúc càng ngột ngạt vội gọi ý bàn việc chính trước.

Tối nay, bọn họ gặp mặt cũng vì một hạng mục đất đai. Mấy người đàn ông ngồi ở một cái bàn cách đó không xa, trên đó có hai chiếc lap top và vài bản vẽ.

Ngồi ở đó đều là nhân tài xuất chúng, đặc biệt là Thịnh Thế, đáng vẻ anh cực kỳ chói mắt, cả người đều phát ra khí thế vương giả, hấp dẫn hơn người.

Mấy người phụ nữ cũng rất biết điều, thấy bọn họ bàn chuyện cũng im lặng chờ trên ghế sofa.

Thời gian cũng chậm chạp trôi, mấy người phụ nữ cũng nói đủ thử chuyện.

Nhưng mà mang tiếng nói chuyện phiếm nhưng chủ yếu những người kia đều nhìn nọt người phụ nữ do Thịnh Thế dẫn đến.

Cố Lan San ngồi một bên cũng không hứng thú nói chuyện với bọn họ.

19. Chương 19: Cô Thật Đáng Ghét! (8)

Mấy người phụ nữ này cũng thấy thái độ Thịnh Thế đối với Cố Lan San, đoán rằng Thịnh Thế ghét bỏ cô cho nên cũng không quan tâm đến Cố Lan San, chẳng thèm nói chuyện cùng.

Mà Cố Lan San đang lo lắng Thịnh Thế đêm nay có về cùng cô hay không cho nên cũng không có tâm trạng nói chuyện phiếm, chỉ im lặng ngồi đó.

Mặc dù không nói câu này, nhưng ngồi một lúc lâu như vậy, Cố Lan San vẫn cảm thấy hơi khát nước. Cố Lan San nhìn thấy trên bàn có rất nhiều chén trà, trong đó có một chén trà vẫn còn đầy có lẽ chưa có ai uống vì thế với tay lấy.

Mà người phụ nữ được Thịnh Thế dẫn đến cũng cảm thấy khát nước cũng với tay theo thói quen lấy chén trà trên bàn.

Vì thế, ngay khi Cố Lan San vừa cầm lấy chén trà kia, một bàn tay được sơn màu đen tinh tế cũng cầm lấy chén trà đó.

Cố Lan San cũng không nghĩ rằng sẽ có người giành chén trà với mình nên hơi sững người.

Mà người phụ nữ kia cũng nghiêng đầu, thấy người cầm chén trà là Cố Lan San nên lập tức cướp lấy chén trà của cô.

Thịnh Thế ngồi bên kia đang nói về dự án mới. Đang nói được một nửa, Quý Lưu Niên lên mang tìm chút tư liệu mà Hạ Phồn Hoa lại đốt một điều thuốc, nhìn thoáng qua Thịnh Thế, dường như nhớ đến cái gì, thấp giọng hỏi: “Cậu lại cãi nhau với Lan San đấy à?”

Thỉnh thoảng, Hạ Phồn Hoa cũng đến biệt thự của Thịnh Thế và Cố Lan San, nghe người hầu nói bọn họ thường xuyên cãi nhau. Mỗi lần như vậy, Thịnh Thế mấy đêm sẽ không về nhà.

Thịnh Thế đang xem tư liệu trong tay, nghe thấy câu hỏi của Hạ Phồn Hoa hơi thất thần một chút mới chậm rãi ngẩng đầu, liếc nhìn cô gái đang ngồi trên ghế sofa, nói: “Nếu cô ấy có thể cãi nhau với mình thì mình còn cảm thấy vui vẻ một chút!”

“Cậu bệnh à?” Hạ Phồn Hoa nghe xong nhìn không được mắng một câu: “Không cãi nhau với cậu thì cậu không vui! Cậu nói xem cậu không có bệnh thì là gì? Có phải cậu muốn Lan San ngày nào cũng bám lấy cậu, kiếm chuyện với cậu không hả? Đúng là đầu óc cậu có vấn đề rồi!”

Thịnh Thế vừa định mở miệng phản bác Hạ Phồn Hoa rằng anh thật sự muốn Cố Lan San ngày nào cũng bám lấy anh, gây chuyện với anh. Đầu óc anh có vấn đề thì đã sao? Nhưng chưa kịp mở miệng, khóe mắt nhìn về phía bên kia thấy người phụ nữ mình dẫn đến cướp lấy chén trà trong tay Cố Lan San. . . .

Cũng chỉ là một chén trà nên Cổ Lan San cũng không tranh với họ. Nhưng cô chưa kịp thả tay thì người kia đã giật chén trà đi. Cô ta hơi dùng sức nên khiến tay Cổ Lan San run lên khiến nước trà cũng đổ ra ít nhiều, phần lớn đều đổ vào người cô gái kia.

Nước trà vẫn hơi nóng, cô ta cảm thấy hơi rát, vội vàng đặt chén trà lên bàn, vội vàng kiểm tra thấy da hơi ửng đỏ. Cô ta giận dữ trừng mắt nhìn Cổ Lan San, “Làm cái gì vậy hả? Làm bỏng tôi rồi! Cô đúng là đồ đáng ghét!”

Cô ta chưa kịp nói chữ “ghét” kia đã nghe thấy tiếng ghê ma sát với nền gạch chói tai. Ngay sau đó, mọi người còn chưa kịp phản ứng Thịnh Thế mang vể mặt u ám bước qua.

Thịnh Thế đi về phía người phụ nữ kia. . . .

20. Chương 20: Không Nên Trêu Chọc Cổ Lan San

Editor: Quỳnh Nguyễn Cô gái nhìn Thịnh Thế đi đến, cho rằng anh vì mình mà tới, liền lập tức ủy ủy khuất khuất đứng lên, chuẩn bị kể khổ.

Sắc mặt Thịnh Thế tối sầm, đáy mắt chứa lạnh lùng, khiến cho người nhìn cảm thấy đáy lòng trở nên sợ hãi, mọi người nghĩ rằng, Cổ Lan San lần này khẳng định xong rồi...

Cô gái Thịnh Thế mang đến ủy khuất hướng Thịnh Thế mới vừa tới mở miệng hô một tiếng: “Thịnh Ca. . .”

Thịnh Thế đột nhiên giơ tay lên, hướng về phía trên mặt của cô ta vung qua một bạt tai!

Một bạt tai kia dùng lực thật lớn, cô gái kia hét lên một tiếng, cả người lập tức làm nghiêng chén rượu ở trên bàn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tỉ mỉ trang điểm của cô ta nháy mắt liên sừng phồng lên, cô ta dựa vào trên cái bàn bằng đá cẩm thạch lạnh lẽo. Đầu vầng mắt hoa một trận, không thể chuyển động một lúc, cô ta căn bản không rõ cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Một giây trước Thịnh Thế đối với cô ta còn tốt, như thế nào một giây sau liền vung qua một bạt tai? Hơn nữa người bị thương tổn lại là cô ta....

Đáy lòng cô ta nghi ngờ, nhìn thấy khuôn mặt Thịnh Thế lúc này, cũng không dám hỏi, chỉ có thể có vẻ mặt hoài nghi nhìn Thịnh Thế chăm chú. Ngơ ngác chảy nước mắt, luôn luôn cắn môi dưới chính mình một chút, về mặt ủy khuất tội nghiệp.

Thịnh Thế một chút cũng không để ý đến cô ta, về mặt lạnh lẽo xoay người, ôm lấy cánh tay Cổ Lan San, mang theo cô đi thẳng, hướng về phía bên ngoài đi ra.

Để lại một phòng người sống sờ.

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Mọi người đều không có phản ứng một lúc, toàn bộ căn phòng yên tĩnh cực kỳ, chỉ có cô gái bị đánh luôn luôn phát ra âm thanh nức nở.

Quý Lưu Niên cùng Hạ Phồn Hoa bộ dạng giống như sớm đoán được kết quả, biểu tình đặc biệt bình tĩnh.

Không thể không nói, cô gái này thật không thông minh.

Trên thế giới này, người giám gọi thẳng tên Thịnh Thế có thể có mấy người?

Mà Cổ Lan San giám ở trước mặt người cả phòng, làm càn gọi thẳng tên Thịnh Thế, nếu là người có đầu óc, cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng biết địa vị người phụ nữ này trong lòng Thịnh Thế không bình thường đi?

Hơn nữa, trên thế giới này, người nào dám ở trước mặt Thịnh Thế làm càn?

Trong thế giới của Thịnh Thế, từ trước đến nay, không ai dám làm như thế cả.

Ngoại trừ Cổ Lan San.

Cố Lan San là một người ngoại lệ, đây không phải là Cố Lan San to gan lớn mật, mà bởi vì, Thịnh Thế giao cho nàng quyền làm chủ ở trong thế giới của anh.

Loại chuyện náo loạn này, mọi người tự nhiên cũng không có tâm tình vui đùa thêm nữa, liền mỗi người tự tản ra.

Trước khi đi, Quý Lưu Niên tâm tình tốt liền phân phó một người phục vụ gọi một chiếc xe taxi cho cô gái kia. Trước khi lên xe, Quý Lưu Niên nhìn người phụ nữ lộng lẫy vẫn đang khóc một cách khó hiểu, phá lệ mở miệng, hỏi một câu: “Lúc trước khi cô ở cùng Thịnh Thế, Thịnh Thế không phải từng nói với cô điều kiện của anh ta sao?”

“Có, chỉ có một điều.” Nữ nhân kia dừng khóc, suy nghĩ, nói: “Không nên trêu chọc Cố Lan San.”

Quý Lưu Niên gật gật đầu, nói: “Cô ấy chính là Cố Lan San.”

Cô gái kia nhất thời kinh ngạc.

Cô ấy chính là Cố Lan San.

Người phụ nữ vừa rồi, chính là Cố Lan San?

Người vợ hợp pháp Thịnh Thế cưới hồi hoàng hôn Cố Lan San?

Quý Lưu Niên nhìn cô gái trước mặt đáng vẻ đần độn, mỉm cười, liền nhẹ nhàng xoay người, cất bước rời đi.

Thịnh Thế một đường túm Cố Lan San đi ra, trực tiếp chạy vội tới một chiếc xe Audi A8 màu trắng có biển số xe quân dụng.

21. Chương 21: Không Nên Trêu Chọc Cố Lan San

Quốc gia có quy định, chiếc xe xa hoa không được gắn biển số xe quân dụng, cho nên Cố Lan San biết, đây nhìn như một chiếc xe Audi bình thường, nhưng bên trong cực kỳ nhiều thứ đã hoàn toàn thay đổi rực rỡ hẳn lên, so sánh với những chiếc xe xa xỉ như Maserati hay Bugatti cũng không kém cõi.

Thịnh Thế kéo cửa xe ghế cạnh tay lái ra, một phen đem Cố Lan San nhét vào, lực đạo của anh có chút mạnh, cực kỳ rõ ràng là có chút tức giận.

Cố Lan San cũng không rõ cuối cùng là anh tức giận cái gì, thậm chí cho tới bây giờ, cô vẫn không suy nghĩ ra được chuyện vừa rồi. Mới vừa ở nơi xa hoa kia, rõ ràng anh còn đối với mình xa cách, giống như mình cùng dạng với không khí, như thế nào chỉ chớp mắt, liền chạy tới cho người phụ nữ kia một bạt tai, sau đó lại thở hồng hộc mang chính mình rời khỏi.

Thịnh Thế lên xe, khởi động xe, sắc mặt vẫn có chút âm trầm, nhưng so với vừa rồi dường như có chút tốt hơn. Anh điều chỉnh tư thế ngồi, thuận tiện thông qua kính chiếu hậu nhìn thoáng qua Cố Lan San. Nhìn thấy đáy mắt cô có chút nghi ngờ, nhất thời nhíu nhíu mày, trong đầu chợt đột nhiên hiện lên một màn kia, nhất thời, sắc mặt vừa tốt hơn liền bắt đầu trở nên có chút lạnh lẽo, âm thanh có chút lưu manh: “Cố Lan San, chuyện tình tới hôm nay, cô cũng đừng nghĩ nhiều, tôi làm như vậy, cũng chỉ vì cô là vợ của Thịnh Thế tôi, tôi sẽ không thích cô, cô dù sao cũng là người của Thịnh Thế, nếu như cô bị người ta bắt nạt, nói ra mặt mũi của tôi cũng bị mất hết rồi! Cho nên, tôi làm như vậy, đều là vì mặt mũi của mình!”

Thật ra những thứ này, Thịnh Thế không nói, Cố Lan San cũng biết.

Cô từ trước đến nay tự mình biết mình, sẽ không tự mình đa tình cho rằng Thịnh Thế làm như vậy là có nguyên nhân, là do cô bị người ta tát một ly nước trà, còn bị mắng một câu cô đáng ghét!

Đổi lại nếu là trước kia, có lẽ Cố Lan San đúng là cho rằng Thịnh Thế làm vậy là vì cô, nhưng từ sau một lần kia, cô rốt cuộc nhận thức được bản phận của chính mình!

Thật ra Cố Lan San cũng không muốn trả lời Thịnh Thế, nhưng mà anh nói nhiều như vậy, cô nếu như không để ý tới, sợ rằng anh lại sinh khí, vì vậy liền gật đầu, giọng nói thản nhiên: “Tôi biết.”

Một đám kia của Thịnh Thế như là đánh ở trên bông vải, căn bản không có làm cho cảm xúc của Cố Lan San dao động một chút nào.

Mắt anh hơi hơi buông xuống, biểu tình có chút cô đơn.

Thật ra anh nói những lời này đều là dư thừa, không phải sao?

Anh không thích Cố Lan San, anh không cần làm việc này bởi vì cô, cô căn bản là không cần, không phải sao?

Tay nắm tay lái của Thịnh Thế có chút dùng lực, khớp xương trở nên trắng bệch, anh nhìn chăm chú Cố Lan San trong kính chiếu hậu, im lặng một lúc, lại mở miệng, biết rõ còn cố hỏi: “Cô đêm nay tìm tôi có chuyện gì sao?”

Cố Lan San chớp chớp mắt, rốt cục ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt đen sẫm đặc biệt mê người: “Thịnh thế, đêm nay anh về nhà không?”

Quả nhiên như vậy... cô tìm anh là vì kiếm tiền!

Thật ra chính anh cũng biết rõ cô sẽ nói vậy còn cố hỏi!

Nhưng là đáy lòng anh, vẫn có một chút dè nén!

Cô chỉ để ý chút tiền bạc trong tay anh....

Thịnh Thế đột nhiên cảm giác có chút buồn cười, anh lại phải vì chút tiền bạc trong tay mới có thể giữ lấy Cố Lan San, để cho cô mỗi tháng vì kiếm tiền sẽ tới bên xoay tròn bên cạnh anh vài lần.

Như vậy, trong nháy mắt anh có ảo giác cho rằng cô vẫn ở bên cạnh anh.

22. Chương 22: Không Nên Trêu Chọc Cố Lan San 3

Anh vốn cho rằng chính mình sẽ luôn luôn hạnh phúc như thế, nhưng mà ai biết, thời gian từng chút qua đi, anh mới phát hiện, chỉ lúc nào cô thiếu tiền mới xuất hiện, anh dần dần mất đi cảm giác hạnh phúc lúc ban đầu. Anh chỉ cảm thấy được chính mình ngày càng đáng thương, nếu không phải trong tay anh có chút tiền bạc, anh đối với Cố Lan San mà nói, cũng không tính là cái gì đi!

Có một số việc anh không thể không thừa nhận, trong hôn nhân của anh và cô, cô vĩnh viễn so với anh thoải mái hơn.

Nội tâm Thịnh Thế bị cái loại ý nghĩ xấu xa này kích thích, anh liếc xéo Cố Lan San, cười âm trầm, nói ra lời nói đặc biệt tổn thương cô: “Cố Lan San, cô giả bộ cái gì? Thực ra cô tìm tôi, không phải là muốn cùng tôi ngủ sao? Cô nói khéo léo như vậy để làm gì? Về nhà... Ha ha... Nói dễ nghe như vậy...”

Lúc Thịnh Thế cười “Ha ha”, giọng điệu đặc biệt trào phúng.

Cố Lan San cũng không biết có phải cảm giác sai lầm hay không, cô cảm thấy cảm giác được bên trong mang theo chút cô đơn.

Nhưng cô chưa kịp phản ứng, Thịnh Thế lại đột nhiên dùng lực rất lớn giẫm lên chân ga, xe rất nhanh liền vọt ra ngoài.

Thật ra anh không phải là người có tính tình không tốt, mặc dù trước đây anh là Hổn Thế Ma Vương, nhưng dù sao cũng có xuất thân vô cùng tốt, tố chất gia giáo là hạng nhất.

Phải biết rằng, những người càng có bối cảnh tốt, càng là xứng với danh quý tộc, tao nhã, lễ phép, cao quý, thanh lịch.

Chỉ lúc đối mặt với Cố Lan San, anh giống như là biến thành bộ dạng một người khác, những cái tố chất gia giáo gia giáo này tất cả đều không thấy nữa, tính tình lại rất nóng nảy.

Cố Lan San biết Thịnh Thế mất hứng, cô thật ra cũng không biết mình rốt cuộc trêu chọc anh ở chỗ nào. Từ lúc cô lên xe, tổng cộng đã nói hai câu, một câu “Tôi biết”, một câu “Thịnh thế, anh đêm nay về nhà không?”, bình thường tới không thể bình thường hơn, nhưng mà tại sao anh cứ kỳ quái châm chọc chính mình!

Xe khởi động không bao lâu, đã bị Thịnh Thế một cái dừng ngay lại.

“Xuống xe!” Thịnh Thế giọng nói hung dữ nói ra hai chữ.

Cố Lan San nhìn về phía ngoài cửa sổ, là trước cửa quán rượu Shangri-La, Cố Lan San nhú nhú mày, quay đầu nhìn lại Thịnh Thế: “Không trở về nhà sao?”

Thịnh Thế cảm giác hai chữ “Về nhà” này, cực kỳ châm chọc, giọng nói càng thêm âm trầm cay nghiệt: “Không phải chỉ là ngủ một giấc sao? Cũng không nhất định phải về nhà ngủ!”

Thịnh Thế nói lời này xong, liền đẩy mở cửa xe, xuống xe hướng thẳng về phía trong khách sạn tiến vào.

Cố Lan San mấp máy môi, cũng cởi dây an toàn, đi vào theo.

Thịnh Thế thường xuyên ở nơi này, phòng trên cùng quanh năm đều giữ lại cho anh dùng, sau khi đi vào, nhân viên tiếp đãi đều đã biết anh, nhìn thấy một cái, đều quy củ hướng anh hô một tiếng: “Thịnh tiên sinh.”

Thịnh Thế cũng không để ý những người đó, chỉ một mực hướng về chỗ thang máy đi đến.

Cố Lan San đi theo Thịnh Thế vào thang máy, trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, không gian rất nhỏ, Thịnh Thế đứng ở chính giữa thang máy, Cố Lan San mới vừa vào lại đứng ở một góc một góc thang máy.

Thịnh Thế nghiêng đầu, nhìn vào gương trong thang máy, đúng lúc nhìn thấy Cố Lan San quay mặt đẹp đẽ, anh ngơ ngẩn nhìn chăm chú một lúc.

Cửa thang máy vừa mở ra, Thịnh Thế liền sải bước đi ra ngoài, Cố Lan San vội vàng theo sau.

Thịnh Thế quét thẻ, mở cửa, cũng không để ý Cố Lan San, sau khi đi vào, liền cởi áo khoác, trực tiếp vào phòng tắm phòng tắm.

23. Chương 23: Không Nên Trêu Chọc Cố Lan San(4)

Thịnh Thế quét thẻ, mở cửa, cũng không để ý đến Cố Lan San, sau khi đi vào, liền cởi áo khoác ngoài, đi thẳng đến phòng tắm.

Cố Lan San đóng cửa, nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, cô thế này mới xoay người đi sang phòng tắm khác.

Thịnh Thế sau khi tắm xong đi ra, phát hiện Cố Lan San không có trong phòng khách sạn, anh ta cau mày, sau đó đi vào phòng ngủ, cũng không có Cố Lan San, anh ta xốc chăn lên, nhìn qua cũng không thấy có người trên giường.

Trong lòng Thịnh Thế kinh hoàng một chút, liền đi ra ngoài phòng khách, bước chân vội vã, biểu tình có chút lo lắng, anh ta vừa đến cửa, liền nhìn thấy Cố Lan San bọc khăn tắm đi ra từ phòng tắm khác, liền dừng ngay mặt anh ta.

Tất cả khó chịu trong lòng Thịnh Thế liền nuốt xuống bụng, anh ta âm thầm thở ra một hơi, nhìn thấy Cố Lan San nhìn mình với anh mắt kì quái, ngay lập tức làm mặt lạnh, sau đó dùng mũi hừ một tiếng, liền xoay người, đi vào phòng ngủ, xốc chăn lên nằm xuống.

Cố Lan San đứng ở cửa phòng ngủ, dừng một chút, vẫn là bước bước chân, đi qua, xốc một bên chăn lên, liền nằm xuống.

Cô còn chưa có nằm xong, Thịnh Thế liền xoay người một cái, đặt cô dưới thân.

Anh ta luôn hành động bất ngờ như vậy, Cố Lan San vẫn có chút không quen, cư thể cô không nhin được nhẹ nhẹ run lên một chút, sau đó đã bị Thịnh Thế chặn miệng lại, hơi dừng một chút mở mắt ra, nhìn thấy bộ dạng nhắm mắt nhú mày của cô, ánh mắt lóe lên, lực đạo trên môi cô cũng nhẹ đi rất nhiều.

Kỳ thật Cố Lan San ở cùng Thịnh Thế rất nhiều lần, Thịnh Thế từ trước đến nay không bao giờ ôn nhu, hung dữ tàn bạo, mỗi lần đều làm cô đau đớn, đối với cô mà nói, cùng anh ta làm loại chuyện này kỳ thật chính là giày vò, từ trước đến nay, khi hai người bắt đầu, cô chỉ muốn anh ta kết thúc nhanh một chút.

Cô nằm cứng ngắc ở đó, cứng như một khúc gỗ, nhìn bộ dạng phờ phạc của cô, giống như là ra pháp trường vậy.

Thịnh Thế vốn dâng lên chút nhu tình, sau khi nhìn đến bộ dạng phờ phạc của cô, cũng tan thành mây khói, mặt anh ta liền lạnh đi một chút, không nhin được câu môi, cười nhẹ một tiếng.

24. Chương 24: Không Nên Trêu Chọc Cố Lan San (5)

Cố Lan San càng là bộ dạng này, trong lòng Thịnh Thế càng có một bụng tức, vì thế giống như là cố ý gây sự, càng quẫn lấy Cố Lan San rất lâu không thả.

(lược bỏ.....trực tiếp chuyển đến đoạn Cố Lan San tỉnh lại...)

Qua thật lâu, Cố Lan San mới từ từ mở mắt, cô nghĩ ngày mai còn phải đi làm, may mà cô có để ít tài liệu trong nhà, ngày mai cô sẽ mang đến công ty.

Không có tự mình lái xe, vốn định tối nay cùng Thịnh Thế cùng nhau về nhà, thuận tiện đưa cô về nhà, bây giờ anh ta không có ý định về nhà, tiền cũng có được rồi, cô cũng không thể làm phiền Thịnh Thế đưa mình về nhà.

Nghĩ một chút, Cố Lan San cảm thấy bây giờ tự mình còn về nhà được, giờ cao điểm sáng mai, đoạn đường Trường An này sẽ tắc muốn chết mất.

Cố Lan San nghiêng đầu nhìn Thịnh Thế, anh hô hấp nhẹ nhàng, như là đã ngủ, Cố Lan San nghĩ chỉ cần cô ngủ cùng Thịnh thế, tất nhiên sẽ cho cô tiền, cô cũng không phải dùng bây giờ, cho nên không có quấy rầy đến Thịnh Thế đang ngủ, nhẹ nhàng xốc chăn lên, rón rén bước xuống giường.

Cố Lan San nhặt quần áo của mình, đi vào phòng tắm, nhanh chóng mặc quần áo, tóc dài tùy ý buộc lại, thế này mới nhẹ nhàng mở cửa phòng tắm, vốn định quay người đi ra cửa, lại nghe thấy sau lưng truyền đến âm thanh lạnh băng: “ liền như vậy chuẩn bị rời đi? Không định lấy tiền sao?”

Cố Lan San sửng sốt, dừng bước, hơi xoay đầu một chút, liền thấy ngay một thân ảnh đang đứng ở cửa phòng ngủ.

Cô chậm rãi xoay người, nhìn Thịnh Thế mặc áo choàng tắm tùy ý dựa vào cửa phòng ngủ, thần thái anh ta có chút biếng nhác, ánh mắt tối đen bình tĩnh dừng lại trên người cô.

Dáng người anh rất cao, Cố Lan San lại không có đi giày cao gót,

25. Chương 25: Không Nên Trêu Chọc Cố Lan San (6)

Vó dáng của anh ta rất cao, Cố Lan San lại không có mang giày cao gót, chỉ đến cầm anh ta, cho nên ánh mắt hơi hơi rủ xuống, đứng ở góc độ của Cố Lan San nhìn đến, cảm thấy ánh mắt anh ta có chút lãnh đạm.

Cố Lan San bị Thịnh Thế nhìn đến trong lòng không khỏi run lên một chút, cô thần thái mềm mại, dịu dàng cười: “ anh không ngủ ?”

Thịnh Thế không nói gì.

Ánh mắt vẫn như cũ nhìn cô.

Im lặng nhìn cô.

Cô đã mặc xong quần áo, chuẩn bị rời đi sao?

Thậm chí cũng không muốn nói cho anh ta một tiếng.....

Con người của Thịnh Thế chậm rãi co rút lại.

Cố Lan San nghĩ nghĩ, giọng điệu mềm mại nói: “ Em cho rằng anh ngủ rồi, cho nên mới không đánh thức anh, có chút tài liệu để ở nhà, ngày mai đi làm cần dùng đến, em sợ sáng mai muộn giờ, cho nên định bây giờ về nhà.....”

Cố Lan San nói rất nhiều, Thịnh Thế biểu tình thủy chung không có thay đổi, làm cho người ta rất khó biết được rốt cuộc anh ta có nghe lọt hay không.

Anh ta từ từ đứng thẳng người, xoay người đi vào phòng ngủ.

Cố Lan San đứng tại chỗ, tiến không được lùi không xong.

Không biết có nên đi theo anh vào phòng ngủ không, hay là anh ta đã đồng ý cho cô về nhà.

Cố Lan San còn đang do dự, Thịnh Thế lại từ phòng ngủ đi ra, anh ta đã cởi áo choàng tắm, thay vào bằng một bộ quần áo sạch sẽ thoải mái, nhẹ nhàng khoan khoái mà chỉnh tề, trong tay cầm một tấm chi phiếu.

Anh ta đi đến trước mặt cô, đưa chi phiếu cho Cố Lan San.

Cố Lan San tạm dừng một chút, bình tĩnh nhận lấy, cô hơi nheo mắt một chút, nhìn đến con số trên tờ chi phiếu, mày hơi nhíu lại.

Rõ ràng là ba lần.....hẳn là ba vạn.....anh ta như thế nào chỉ viết có một vạn đây?

Cố Lan San cầm chi phiếu, do dự không biết nói thế nào với Thịnh Thế.

Thịnh Thế ung dung đứng trước mặt cô, thu hết biểu tình của cô vào trong mắt, nhìn bộ dáng bất động của cô, khóe môi cười cười, hỏi: “ Còn có việc sao?”

Cố Lan San ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Thịnh Thế, vẫn là cân nhắc từ ngữ, mở miệng nói: “ Tiền này.....không đúng.”

Thịnh Thế không nói gì, trên mặt một chút biểu tình cũng không có, vẫn không nhúc nhích nhìn Cố Lan San: “ Chỗ nào không đúng ?”

“Anh nói, một lần một vạn.” Trên mặt Cố Lan San có chút không được tự nhiên: “ Vừa rồi, anh.....rõ ràng là ba lần.....nên là ba vạn.”

Thịnh Thế đột nhiên nở nụ cười, nhưng đáy mắt không chứa ý cười, nụ cười của anh ta thật chói mắt, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy nguy hiểm.

Anh ta nhìn chằm chằm vào đôi mắt to xinh đẹp của Cố Lan San, không quan tâm Cố Lan San thảo luận cái loại chuyện xấu hổ mà bọn họ làm mấy lần, ngữ khí giống như đàm phán làm ăn bình thường: “ Tôi nói qua một lần một vạn, tôi tối nay vốn làm có một lần a.”

Cố Lan San mở to hai mắt, nhìn Thịnh Thế biểu tình có chút kinh ngạc.

Anh ta rõ ràng bắn ba lần.....như thế nào lại là một lần!

Mặt cô có chút nóng lên, hơi hơi giật môi, cô đến cùng cũng không làm sao nói ra khỏi miệng.

Mà Thịnh Thế vẫn nhàn nhả đứng đó, nhìn chằm chằm vào cô, như là đang đợi kết quả của cô.

Cố Lan San cuối cùng lấy hết can đảm, giọng nói lắp bắp: “ Anh rõ ràng.....bắn ra ba lần mà.....”

Lời nói của Cố Lan San có chút mờ mịt, nhưng là Thịnh Thế giống như hiểu được hàm ý trong lời nói của cô, sau đó thẳng thắn giải thích: “ Em là nói anh làm ba lần?”

26. Chương 26: Không Được Động Đến Cố Lan San! (7)

Sau đó, thần nhiên nói thẳng: “Ý cô nói tôi cho ra ba lần?”

Khuôn mặt Cố Lan San đỏ ửng như sắp nhỏ máu.

Còn Thịnh Thế cũng chẳng ngượng ngừng gì. Anh rất bình tĩnh đứng đó, khuôn mặt điển trai, cực kỳ phong độ tiếp tục mở miệng: “Một lần làm là một vạn Tệ. Tôi chị vào một lần, đi ra cũng một lần. Cho dù, tôi cho ra bao nhiêu cũng chỉ được tính là một lần. Cho nên một vạn Tệ không đúng sao?”

Cố Lan San cũng không ngờ Thịnh Thế có thể thần nhiên nói những lời vô lại như thế. Tuy rằng, từ năm lên chín tuổi cô đã quen biết với mấy người Thịnh Thế. Bọn họ đùa dai như thế nào thì cô cũng biết. Nhưng tận trong xương tủy cô vẫn còn rụt rè, cho nên chỉ sững sờ đứng đó, không biết đáp trả lời nói vô lại của Thịnh Thế như thế nào.

Dần dần ánh mắt Thịnh Thế trở nên lạnh lẽo như băng. Anh chậm rãi cúi đầu, đôi môi chạm nhẹ lên gò má Cố Lan San, nói thêm: “Nói thật, một vạn mà có thể cho ra ba lần, tôi cũng thấy mệt!”

Nói xong, anh cũng không chút cảm xúc mà đứng thẳng người, thần nhiên rời đi.

Cố Lan San đứng tại chỗ, nhìn tám chi phiếu trong tay mãi một lúc lâu mới nhú mào.

Trước kia, cô cũng từng cãi nhau với Thịnh Thế khiến anh tức giận mấy đêm không về nhà. Nhưng chỉ cần cô đi tìm anh thì đều khiến anh hết giận!

Cô nghĩ lần này cũng sẽ như vậy, nhưng bây giờ thoát nhìn cũng không đơn giản như vậy.

Đột nhiên Cố Lan San cảm thấy, những ngày tiếp theo của cô sẽ càng khó khăn hơn. Tiền viện phí cho em trai càng lúc càng khó kiếm hơn.

Thịnh Thế rời khỏi cửa khách sạn Shangri – La mới phát hiện anh quên chìa khóa xe trên phòng. Thịnh Thế định quay lại lấy nhưng nghĩ phải chạm mắt với Cố Lan San bỗng cảm thấy hoảng hốt trong lòng. Anh gọi điện báo địa chỉ cho lái xe đến đón.

Thịnh Thế đứng ở ven đường, dáng người thon dài, xuất chúng khiến cho không ít người qua đường phải ngoái lại nhìn.

Bây giờ là giữa tháng Tư, buổi tối tại Bắc Kinh vẫn hơi lạnh.

Từng cơn gió thổi qua khiến cho Thịnh Thế cảm thấy thoải mái hơn chút ít. Sau đó, anh cũng nhận ra bản thân không kiềm chế được cảm xúc, nói những lời quá đáng với Cố Lan San.

Là cực kỳ quá đáng! So với trước đây thì những lời này thật sự khốn nạn, hạ lưu!

Bây giờ liệu cô có vì những lời này của anh mà buồn lòng không?

Trong đầu Thịnh Thế chợt nghĩ đến chuyện này nhưng rồi anh lại nở nụ cười tự giễu. Buồn lòng sao? Quả thật là ý nghĩ kỳ lạ!

Cố Lan San căn bản không cần. Cho dù, anh nói khó nghe như thế nào, đối với cô mà nói chỉ cần có tiền, thật sự những chuyện khác đều không quan trọng, không phải sao?

Kỳ thật, sở dĩ anh vào rồi liên tục làm ba lần không rút ra là vì cơ thể cô ảm áp lại mềm mại, siết chặt lấy của anh khiến cho anh cảm thấy cực kỳ thoải mái đến mức anh không muốn rút ra một lúc nào.

Chính vì Thịnh Thế thấy cô không nói câu nào mặc quần áo định bỏ đi thì trong lòng anh như có ngọn lửa bốc lên sau đó mới nói những lời như vậy.

27. Chương 27: Không Được Động Đến Cổ Lan San (8)

Cô coi quan hệ bọn họ là gì chứ? Xong việc thì bỏ đi. Khách làng chơi và kỹ nữ sao?

Anh biết cô tìm anh là vì tiền. Nhưng cô có thể dừng phân biệt rạch ròi như vậy được không? Rạch ròi đến mức anh cảm thấy bản thân thật sự nực cười.

Từ sau ‘lần đó’, anh cũng thu lại thể tín dụng và chi phiếu của cô. Tuy là con gái nuôi của Cổ gia nhưng từ năm chín tuổi đến giờ vẫn được Cổ gia coi như thiên kim đại tiểu thư, ăn ngon mặc đẹp, đi xe xịn chưa bao giờ thiếu tiền tiêu.

Lúc ấy, quả thật anh chỉ muốn gây khó dễ cho cô, nhân tiện dùng tiền bạc buộc cô chú ý tới hắn một chút. Lương cô bao nhiêu anh cũng rõ cho nên anh khẳng định cô sẽ không chịu được mà tìm anh.

Nhưng thật không ngờ, ngoài trừ tiền thuốc men của em trai thì Cổ Lan San mới đúng giao dịch tìm anh. Còn ngoài ra, cô không xin xỏ anh một đồng nào!

Có đôi khi, cô không thể kiếm đủ tiền viện phí của em trai ở chỗ anh thì Cổ Lan San lấy tiền lương của mình bù vào.

Trong trí nhớ của anh, cô rất thích đi dạo phố mua quần áo, để bản thân được mặc đẹp. Nói cho oai là vóc dáng cô đã chuẩn thì không thể lãng phí được.

Từ khi anh không cho cô tiền tiêu nữa, cô cũng rất ít đi dạo phố. Thậm chí đến bây giờ, những bộ đồ cô mặc đều là những món đồ cũ.

Anh không biết cô có thể trải qua những ngày như vậy như thế nào khi cô thật sự chưa hỏi xin anh một xu. Mà anh thì sao?

Từ nhỏ đã sống an nhàn, sung sướng, vẫn luôn coi trọng sĩ diện sao có thể chủ động đưa tiền cho cô được?

— nguồn : thích .com

Cổ Lan San cho Tô Kiều Kiều hai bạt tay khiến tin tức giải trí trên trang nhất của tờ SH tháng sau đã để trống. Tổng biên tập ra hạn cho cô trước 15 tháng này phải có đề tài thay thế nếu không phải nghỉ việc!

Cổ Lan San đang cần tiếng tất nhiên sẽ không để bản thân bị mất việc.

Cổ Lan San vẫn yêu cầu nhân viên chú ý các tin tức trong ngành giải trí. Chờ gần nửa tháng, Cổ Lan San rốt cuộc cũng nhận được điện thoại là Diệp Tư gọi đến nói là sắp tới có tổ chức một buổi tiệc tư nhân, khách mời đều là người giàu có và các minh tinh, ngôi sao ca nhạc và người mẫu.

Những buổi tiệc tư nhân có cả những minh tinh, ngôi sao ca nhạc và người mẫu tham gia nói dễ nghe là yến tiệc còn nói khó nghe thì chẳng khác nào là nơi để các minh tinh kia tìm đại gia cho mình. Cho nên, ẩn sâu trong bữa tiệc cao quý xa hoa đó chính là giao dịch mà khó có thể để lộ ra ngoài.

Chỉ cần Cổ Lan San trà trộn vào đây, cố gắng để ý một chút xem những người đẹp có liên quan đến vị đại gia nào, chụp vài tấm ảnh có thể có tin tức giật gân rồi!

Cho nên, đây chính là cơ hội ngàn năm có một, đối với Cổ Lan San – người đang cần những tin tức ‘hot’ trong làng giải trí tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Muốn trà trộn vào những bữa tiệc tư nhân như vậy phải có thiệp mời. Cổ Lan San là con gái nuôi Cổ gia cho nên muốn lấy được thiệp mời cũng không phải chuyện khó. Đường nhiên, trước hết vẫn cần chuẩn bị lễ phục.

Chắc chắn Cổ Lan San không có tiền mua lễ phục. Nhưng cô cũng sống ở Bắc Kinh nhiều năm, lại thân thiết với giới quý tộc cho nên dù cô không thích xã giao nhưng cũng quen biết với một vài người.

28. Chương 28: Không Được Động Đến Cổ Lan San (9)

Một trong số đó là Triệu Ly - du học sinh khoa thiết kế thời trang ở Pháp. Sau khi về nước đã mở một cửa hàng chuyên đồ thiết kế rất nổi tiếng ở Bắc Kinh thu hút rất nhiều ngôi sao nổi tiếng.

Một ngày chủ nhật đẹp trời, Cổ Lan San lái xe đến cửa hàng của Triệu Ly.

Cổ Lan San dừng xe, vừa bước vào trong cửa hàng của Triệu Ly đã có một cô nhân viên vội vàng tươi cười chào đón: “Cố tiểu thư, chị đến rồi!”

Cổ Lan San cười gật đầu, hỏi: “Triệu Ly đâu em?”

Cô nhân viên mỉm cười: “Chị chủ đang chọn lễ phục cho một vị khách ạ! Cố tiểu thư, chị đến phòng nghỉ ngồi chờ một lát đi!”

Cổ Lan San nói “Được”, sau đó bổ sung thêm: “Em cứ làm việc của mình đi! Chị tự vào là được!”

“Cố tiểu thư, chị cần gì thì cứ gọi em nha!” Cô nhân viên khách khí nói sau đó ra ngoài làm việc tiếp.

Cổ Lan San vào phòng nghỉ, chọn chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ, lấy một quyển tạp chí thời trang xem.

Không lâu sau, trong phòng thay đồ vang lên tiếng cười lanh lảnh và một giọng nói dịu dàng vang lên: “Anh có việc tìm em ă? Bây giờ sao?... Em rảnh mà! Bây giờ em đang ở chỗ Triệu tiểu thư chọn quần áo! Anh ở gần đó sao? Được ă, bây giờ em ra ngay.”

Sau đó cửa phòng thay đồ được mở ra, một cô gái mặc váy dài màu trắng, dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt được trang điểm xinh đẹp, vừa cúp điện thoại, vừa lấy một tấm thẻ trong ví da: “Triệu tiểu thư, làm phiền cô gói lại mấy bộ đồ kia cho tôi!”

Cổ Lan San vô tình nghiêng đầu, thấy cô gái này hơi quen, một lát sau cô mới giật mình. Cô gái này không phải là thiên hậu Tô Kiều Kiều đây sao?

Triệu Ly cũng nhìn thấy Cổ Lan San, gật đầu với cô một cái rồi dẫn Tô Kiều Kiều ra quầy tính tiền. Đường như Tô Kiều Kiều có việc gấp nên cũng không nhìn thấy Cổ Lan San.

Cổ Lan San nhìn ra ngoài thấy bóng dáng chiếc Audi A8 đỗ bên ngoài. Không tới một phút sau, Tô Kiều Kiều và Triệu Ly bước ra khỏi cửa hàng.

Cửa kính ở bên ghế phụ lái hạ xuống để lộ gương mặt đặc biệt chói mắt của Thịnh Thế.

Cách lớp cửa kính, dường như Thịnh Thế thấy được có người đang nhìn anh, đột nhiên quay đầu nhìn thấy Cổ Lan San.

Tầm mắt hai người nhìn nhau, không có ai có ý định dời đi trước.

Cổ Lan San cũng không chớp mắt lần nào, hơn nửa phút thì cảm thấy mắt hơi xót. Cô đang do dự có nên quay đi hay không thì Tô Kiều Kiều đã đến bên cửa kính. Thịnh Thế là người dời ánh mắt đi đầu tiên, nhìn sang Tô Kiều Kiều, hai người đó không biết nói gì với nhau mà cười rất vui vẻ. Sau đó, Tô Kiều Kiều lên xe.

Lúc xe chạy, Cổ Lan San cũng quay đầu nhìn thấy Triệu Ly đã ngồi đối diện cô, ánh mắt nhìn chằm chằm chiếc Audi A8 đi càng lúc càng xa kia, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Cổ Lan San cười nói: “Xem ra cậu làm ăn rất khá!”

29. Chương 29: Không Được Đụng Đến Cổ Lan San! (10)

Triệu Ly thật sự không hiểu, tại sao Cổ Lan San có thể bình tĩnh nhìn ông xã công khai chở người phụ khác lại còn có thể cười với nhau như vậy. Cô ấy không chịu được, tức giận nói: “San San, sao bạn có thể bình tĩnh như vậy chứ?”

Cổ Lan San nghe câu hỏi của Triệu Ly nhưng không có phản ứng gì mà lảng sang chuyện khác: “Tiểu Ly, mấy ngày nữa mình định tham gia một buổi dạ tiệc, bạn cho mình mượn một bộ lễ phục nhé!”

Triệu Ly không hiểu nổi, Thịnh Thế có tiền như vậy nhưng vì lẽ gì mà Cổ Lan San lại túng thiếu như thế? Nhưng Cổ Lan San đã mở miệng có nghĩa là cô thật sự muốn mượn, nhưng Triệu Ly vẫn hỏi: “San San, có phải bạn thấy xấu hổ khi xin anh ta tiền tiêu không? Bạn là vợ anh ta, tiền của anh ta cũng là tiền của bạn. Bạn đừng thấy xấu hổ nếu không tiền của anh ta đều cho phụ nữ bên ngoài đó. Vừa rồi, Tô Kiều Kiều cũng mua trăm vạn Tệ tiền quần áo ở chỗ mình đó! Không chừng là tiền của ông xã nhà bạn đấy!”

Tiền của Thịnh Thế sao có thể là tiền của cô được.

Nếu để Triệu Ly biết, trên người cô hiện giờ chỉ có nhiều nhất là năm ngàn Tệ, không biết về mặt cô ấy sẽ như thế nào đây?

Triệu Ly nói một hồi sau đó đột nhiên yên tĩnh lại. Cô ấy bình tĩnh nhìn Cổ Lan San một lúc lâu, đột nhiên hỏi một vấn đề: “San San, bạn có hối hận khi lấy Thịnh Thế hay không?”

Cổ Lan San cúi đầu uống cà phê, nghe thấy câu hỏi này, ngón tay hơi khựng một chút rồi tiếp tục uống cà phê.

Triệu Ly cắn môi, cẩn thận hỏi lại: “San San! Trước kia bạn và Thịnh Thế không như vậy! Rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì mà đến nông nỗi này?”

Thịnh Thế dẫn Tô Kiều Kiều đến tham dự một bữa tiệc thương nghiệp. nguồn : thích .com

Thịnh Thế có rất nhiều cuộc làm ăn nhưng chủ yếu đều là người ta chủ động tìm đến. Việc chủ động tìm đến đó chính là thuyết phục anh tham gia cổ đông nhưng không cần góp vốn một đồng chỉ cần chờ chia cổ tức.

Loại chuyện may mắn này cũng chỉ xuất hiện với những người có bối cảnh như Thịnh Thế.

Cuộc làm ăn hôm nay về dự án quy hoạch mảnh đất ở phía đông thành phố thành một tổ hợp gồm trường học, văn phòng, siêu thị, chung cư.

Chủ trì bữa tiệc này là người phụ trách dự án này – Lưu Chí Cường, dáng người hơi béo, đôi mắt nhỏ, khi cười lên đôi mắt đó chỉ còn là một đường chỉ.

Mảnh đất kia khá lớn, vốn đầu tư cũng nhiều nhưng rất có triển vọng. Có khá nhiều người muốn hợp tác với Lưu Chí Cường nhưng anh ta lại chọn Thịnh Thế, mà còn chia cho Thịnh Thế 50% cổ phần, cũng chỉ vì bối cảnh của Thịnh Thế.

Vừa đúng, Thịnh Thế cũng quan tâm đến mảnh đất cũng coi như dự án kia nên cũng có ý định hợp tác vì vậy mới có bữa tiệc trưa này.

Lúc Thịnh Thế dẫn Tô Kiều Kiều vào khiến cho mọi người trong phòng đều giật mình. Từ trước đến giờ, ai cũng biết dáng vẻ Thịnh Thế rất bắt mắt, hấp dẫn người khác hôm nay lại dẫn theo thiên hậu Tô Kiều Kiều chính là ngôi sao hạng A. Một người xinh đẹp, một người kiêu ngạo. Đây thật sự là một đôi kim đồng ngọc nữ. Nhưng mọi người trong phòng nhìn thế nào cũng thấy họ không hề tương xứng.

Mọi người vội vàng chào hỏi với Thịnh Thế, sau đó hô phục vụ mang thức ăn lên, kính rượu nhau. Sau mấy lượt, mọi người cũng thoải mái hơn.

“Thịnh tiên sinh, vậy hợp tác của chúng ta cứ như vậy được không ạ? Chia 50:50. Cậu chị ngồi chờ lấy cổ tức thôi!” Lưu Chí Cường mời Thịnh Thế một chén rượu, khách sáo nói.

30. Chương 30: Cùng Nhau Theo Đuổi Phụ Nữ

“Thịnh tiên sinh, hợp tác này chúng ta liền xác định như vậy? Phân chia thành 5:5! Anh thế chỗ của Thu Hồng!” Lưu Chí Cường cung kính đưa cho Thịnh Thế một chén rượu, khách khí nói.

Thịnh Thế bưng chén rượu lên, giờ giờ, uống một hơi cạn sạch, chỉ gật gật đầu, không nói gì.

Hạ Phồn Hoa cùng Quý Lưu Niên đều đã ở đây.

Hạ Phồn Hoa ngậm một miếng thuốc, nghe nói như thế, liền nghiêng đầu đánh giá Thịnh Thế một phen, sau đó cười cười mở miệng nói: “Mỹ nhân bốn phía kinh thành tuyển cử, Nhị Thập, dựa theo giá trị con người mà sắp xếp, cậu nói như thế nào đối với chúng tôi a!”

Tô Kiều Kiều đặc biệt chăm sóc giúp Thịnh Thế chọn đồ ăn, đưa đến bên miệng Thịnh Thế, Thịnh Thế cúi đầu há miệng ăn.

Quý Lưu Niên bưng chén rượu chậm rì rì uống hai lần, cười tí mắt mở miệng nói: “Mỹ nhân bốn phía kinh thành làm sao có thể không có Nhị Thập, nếu là bốn mỹ nhân kinh thành tuyển cử, Nhị Thập khẳng định được tuyển.”

Tiếng nói Quý Lưu Niên vừa dứt, liền bị Thịnh Thế cho một ánh mắt ngằm cảnh cáo.

”Cậu chán sống rồi đi!” Hạ Phồn Hoa nhất thời vui sướng khi người gặp họa chỉ vào Quý Lưu Niên cười to: “Nhị Thập ghét nhất bị người khác nói cậu ta là mỹ nhân!”

Vẫn dựa vào bên cạnh Thịnh Thế, Tô Kiều Kiều nhu thuận mềm mại nâng mắt, đánh giá cẩn thận Thịnh Thế một phen.

Anh ngồi ở giữa nhóm người này, rõ ràng thân phận hiển hách, nhưng mà lại không có bất luận cái động tác gì, luôn bảo trì dáng vẻ tác phong nhanh nhẹn, nhất cử nhất động cực kỳ nội liễm.

Cực kỳ rõ ràng, anh tận lực duy trì khiêm tốn.

Sắc mặt của anh có chút lạnh nhạt, đường cong chiếc cằm hoàn mỹ giờ phút này kéo căng khiến cả khuôn mặt có vẻ có chút lạnh lẽo, toàn thân toàn thân tản ra hơi thở người không phận sự đừng làm phiền, nhưng lại không có ảnh hưởng đến vẻ ngoài tuấn mỹ của anh.

Đó là một loại tuấn mỹ riêng biệt.

Con mắt sáng, mũi ngay thẳng, hình dáng lập thể, dáng người hoàn mỹ, khí chất cao quý.

Anh đến chỗ nào, liền có thể hình thành một loại phong cảnh chói mắt, làm cho người ta trong phút chốc nghĩ chân ngấm nhìn, quên hô hấp, quên tồn tại.

Chói mắt cùng khiêm tốn, hai cái từ ngữ đối lập, lại biểu hiện ở trên người đàn ông này.

Tô Tô Kiều Kiều nhìn có chút say mê, đúng là bộ dạng Thịnh Thế cực kỳ xuất sắc, đúng là không phải cái dạng mỹ nhân.

Đang lúc Tô Kiều Kiều nghi ngờ, Quý Lưu Niên đã mở miệng giải thích nỗi băn khoăn: “Lúc Tiểu học sơ trung, Nhị Thập bộ dạng trắng nõn nà, mi thanh mục tú, liền giống bộ dạng tiểu nữ hài, lúc ấy mọi người chúng ta nói đùa gọi cậu ta là mỹ nhân, về sau trưởng thành, làn da cũng đen một chút, cũng không giống phụ nữ, tuy nhiên nếu thật muốn tuyển chọn bốn mỹ nhân kinh thành, Nhị Thập không tham gia cũng không quan trọng, nhà cậu ta khẳng định có thể xuất hiện một vị một người.”

”Cố Lan San sao?” Lưu Chí Cường vẫn trầm mặc không nói gì đột nhiên mở miệng xen vào nói một câu.

Tô Kiều Kiều nghe được tên Cố Lan San lập tức liền dựng lên lỗ tai.

Lúc cô ta quen biết Thịnh Thế, Thịnh Thế cũng chỉ yêu cầu cô ta một điều kiện, đó là, không được phép trêu chọc Cố Lan San.

Cô ta phí nhiều công sức mới biết được, Cố Lan San là vợ của Thịnh Thế.

Cho tới nay cô ta đều muốn một lần gặp Cố Lan San, nhưng mà chẳng những không có nhìn thấy, một chút tin tức về Cố Lan San cô ta cũng không tìm hiểu được.

Thịnh Thế vẫn trầm mặc đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía Lưu Chí Cường.

Hạ Phồn Hoa thật không ngờ vậy mà ở đây sẽ có người biết Cố Lan San, nhất thời thuận miệng hỏi: " Cậu cùng Lan San quen biết?"

Thịnh Thế giống như vô ý ngồi ở một bên, lúc nghe nói như thế, ngón tay nắm chặt chén rượu trong tay một phen.

" Tôi biết cô ấy, cô ấy không biết tôi. Trước kia chúng tôi học cùng một ngôi trường." Lưu Chí Cường thành thật trả lời.

31. Chương 31: Cùng Nhau Theo Đuổi Phụ Nữ

Editor: Quỳnh Nguyễn Tay Thịnh Thế nắm chén rượu hơi hơi buông ra, thả lỏng.

"Một ngôi trường? Kia chẳng phải là chúng ta đều là bạn cùng trường?" Quý Lưu Niên tò mò chen vào nói: " Cậu trước kia là học ban nào?"

" Năm ba ban B, Cố Lan San là năm ba ban A." Lưu Chí Cường nói về Cố Lan San, đáy mắt có chút phát sáng, cậu ta giống như uống rượu có chút nhiều, mà lời nói ra cũng nhiều: "Nhớ ngày đó, trong trường học người nào không biết Cố Lan San a! Cô ấy chẳng những xinh đẹp, học tập lại còn rất giỏi, toàn bộ 90% nam sinh đều đã thầm mến cô ấy a, hồi ấy còn chọn xem cái nam sinh nào lợi hại, vừa học tập giỏi, xem có thể cùng Cố Lan San nói chuyện nói chuyện nhiều không!"

Thịnh Thế vẫn như cũ, lười biếng ngồi ở chỗ kia dựa lưng vào ghế dựa, anh hơi hơi hạ mí mắt, khiến người ta nhìn không ra cảm xúc nơi đáy mắt, chỉ là hơi thở quanh người anh dường như có chút thay đổi, Hạ Phồn Hoa ngồi cạnh anh cảm giác được rõ ràng, anh nhất thời vội vàng ngắt lời của Lưu Chí Cường đang không có một chút ý thức nào: " Đúng a, anh vừa nói như vậy, tôi cũng nhớ tới trước kia, lúc ấy trường học chúng ta cũng có hai mỹ nhân, một là Nhị Thập, một là Cố Lan San, nói đến Nhị Thập, lúc trước mới gọi là náo nhiệt a, tôi nhớ rõ nhất là trường học tổ chức tiệc tối liên hoan Nguyên Đán, Nhị Thập bị chọn làm người nam chủ trì, người nữ chủ trì lúc đó có hai người được chọn, mà hai cái đồng học vì có thể cùng Nhị Thập sống vai đứng trên sân khấu liên đánh nhau. Về sau nữ chủ trì được chọn xong, không có tuyển chọn cái đồng học kia, vậy mà bởi vì ghen tị liền lấy dao đâm đồng học được chọn làm người chủ trì kia."

"Hình như có sự việc như vậy a!" Quý Lưu Niên hí hí mắt lại, còn nói: "Nếu ta nhớ không lầm mà nói, có phải hay không có một vị học tỷ vì bức Nhị Thập làm bạn trai, liền đứng ở trường học ầm ĩ muốn nhảy lầu a!"

"Đúng rồi, lúc ấy Nhị Thập bị thầy giáo ở trường học thay phiên gọi điện thoại, kêu cậu ấy đi học khuyến nữ sinh kia xuống. Nhị Thập sau một ngày say mềm ở quán bar rất muốn ngủ bù, sống chết không chịu tới, cuối cùng vẫn là Cố Lan San gọi điện thoại cậu ta mới từ từ đến, kết quả đứng ở dưới lầu, ngẩng đầu, nhìn thoáng qua mặt người kia, nói một câu, tôi không biết cô ta, sau đó xoay người rời khỏi!" Hạ Phồn Hoa tiếp theo Quý Lưu Niên nói cho hết lời.

Lưu Chí Cường ngồi bên cạnh hung hăng rót rượu trắng vào hai chén, mặt đỏ bừng, ợ một hơi rượu, lại xen vào nói:

" Đúng a, Thịnh tiên sinh ban đầu ở trường học là nhân vật làm mưa làm gió, nhưng mà Cố Lan San tuyệt đối không kém anh ấy a. Lúc trước Cố Lan San muốn tìm thể học sinh bị thất lạc, ở QQ phát ra một cái tin nhắn nói người nào nhặt được thể sinh viên của tôi bị rơi, xin trả lại cho tôi, mời ăn cơm làm hậu tạ! Kết quả ngày đó, toàn bộ 8% nam sinh đều đã trốn học đi tìm thể học sinh cho Cố Lan San! Tôi nhớ rõ cả ngày đó tôi không ăn cơm, luôn luôn tìm!"

Thịnh Thế đột nhiên đá văng ghế ra, đứng lên, khiến cho đám người trở mắt, Thịnh Thế nhú nhú mày, giọng nói có chút lạnh lẽo: " Tôi đi toilet một lúc." Sau đó liền hướng về ngoài cửa đi đến.

Hạ Phồn Hoa cùng Quý Lưu Niên vốn tưởng rằng vừa rồi Thịnh Thế sẽ ra tay đánh người, ai biết anh lại rời khỏi, nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lưu Chí Cường hình như uống say, hoàn toàn mất đi sức phán đoán thông minh lanh lợi trên thương trường, thế nhưng một chút tự giác cũng không có tiếp tục bưng chén rượu lên, một bên uống rượu, một bên cảm thán.

” Cố Lan San là nữ thần trong cảm nhận của tôi a.....

32. Chương 32: Cùng Nhau Theo Đuổi Phụ Nữ 3

” Cố Lan San là nữ thần trong cảm nhận của tôi a..... Nhiều năm như vậy tôi cũng chưa từng thay đổi, sau này từ trong miệng người khác biết cô gả cho Thịnh tiên sinh, tôi còn mừng thay cho cô một hồi, cảm thấy cô gả cho người tốt! Thịnh tiên sinh gia thế tốt, diện mạo tốt, chỗ nào cũng tốt, Cố Lan San giống như tiên nữ, nên gả cho người như Thịnh tiên sinh!”

Lời này của Lưu Chí Cường ngược lại nói rất tốt, nhưng mà cũng chỉ tốt một đoạn này, sau đó cậu ta bưng chén rượu lên, hưng hăng rót vào miệng mình một ngụm rượu lớn. Sau đó liền nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm Tô Kiều Kiều, nói ra một câu, có chút lạnh lẽo: ” Tuy nhiên thật không ngờ, Thịnh tiên sinh chính là chồng lại không được những cái hồ ly dụ dỗ ở bên ngoài, tin tình cảm ngược lại nhiều không đếm xuể!”

Vừa nói, Lưu Chí Cường vừa lắc lắc đầu, giống như là uống say, lại nghĩ tới chuyện cũ, khó tránh khỏi lẩm miệng cảm khái vài câu: ” Thật thương cảm thay Cố Lan San! Lúc trước cho rằng cô ấy gả cho một người tốt nhất, ai ngờ kết quả gả cho một người tệ nhất! Nếu Cố Lan San gả cho tôi, đừng nói để cho cô ấy bị ủy khuất, tôi khẳng định đem cô ấy hầu hạ thật tốt.....”

“Lưu tiên sinh, anh uống say.” Có người trong phòng dường như cũng hiểu được Lưu Chí Cường càng nói càng quá, có người vội vàng bắt đầu khuyên can, vẫn đưa rượu cho Lưu Chí Cường uống.

Đợi lúc Thịnh Thế trở về, Lưu Chí Cường đã chuốc cho nói từng chữ cũng mơ hồ không rõ.

Người bên Lưu Chí Cường sợ Lưu Chí Cường mở miệng một tiếng Cố Lan San, nói làm Thịnh Thế mất hứng, vội vàng nói giảng hòa: ” Thịnh tiên sinh, Lưu tổng của chúng ta vừa mới uống rượu hơi nhiều, lời anh ấy nói, anh đừng để trong lòng.”

Tuy Thịnh Thế dẫn theo Tô Kiều Kiều đến đây, bên ngoài ăn chơi đàn đúm cùng mỹ nữ không ngừng, nhưng dù nói thế nào, Cố Lan San cũng là vợ của Thịnh Thế, cho dù là thật sự không thích, là đàn ông, cũng không thích người phụ nữ của mình bị người khác nhớ đến.

Thịnh Thế không chút để ý ngẩng đầu nhìn thoáng qua người nói chuyện với tự mình, nghiêng đầu uống một ngụm rượu Tô Kiều Kiều đưa tới, có chút không rõ gật đầu, nhàn nhạt nói: “Uh‘m.”

.....

Bữa cơm tuyển chọn này đúng là không thích hợp để ăn.

Sau khi ăn xong, mọi người mỗi người đều đến phòng đã được sắp xếp trước để ngủ một hồi cho tỉnh rượu.

Thịnh Thế có chuyện muốn nói cùng Quý Lưu Niên, anh để cho Tô Kiều Kiều đến phòng mình trước.

Đợi lúc Thịnh Thế trở lại phòng mình, đẩy cửa ra, một cái thân thể mềm mại thơm ngát liền tiến vào trong lòng anh.

Thịnh Thế nhíu mi một phen, Tô Kiều Kiều kiễ chân lên hôn lên môi Thịnh Thế, Thịnh Thế đứng ở nơi đó, không cự tuyệt, cũng không hòa theo, mặc cho Tô Kiều Kiều hôn.

Tô Kiều Kiều quen biết Thịnh Thế, là vì cô ta vào công ty quảng cáo của anh, cô ta cũng không có nhìn thấy Thịnh Thế nhưng đối với tên này đã nghe suốt bên tai, đợi bản thân nhìn thấy Thịnh Thế, cô ta liền cảm thấy những cái này những lời nói bên tai chưa là gì cả.

Tô Kiều Kiều lúc ấy đã là thiên hậu, có rất nhiều doanh nhân và quan lớn theo đuổi, cô ta lại đều bày một bộ dạng cao quý đến không thể xâm phạm, thánh khiết thanh cao làm cho người ta cảm thấy giống như một đóa sen trắng gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Nhưng mà cô ta vừa nhìn thấy Thịnh Thế, liền không còn cao quý nổi, thánh khiết không nổi nữa rồi.

Thật ra lúc ấy, Thịnh Thế vẫn dính dáng cùng cô ta là mối quan hệ sư tỷ đồng môn không rõ.

Thịnh Thế đối mặt với việc cô ta chủ động tỏ tình, ngược lại không từ chối, chỉ nói một câu, không được phép trêu chọc Cổ Lan San..

33. Chương 33: Cùng Nhau Theo Đuổi Phụ Nữ (4)

Thịnh Thế đối mặt với sự chủ động của cô ta, không có cự tuyệt, chỉ nói một câu, không được phép trêu chọc Cổ Lan San, sau đó lưu số điện thoại của cô ta lại, đưa số điện thoại của mình cho cô ta, rồi tìm người đưa cô ta về nhà.

Từ đó về sau Thịnh Thế tham gia yến hội gì, thỉnh thoảng sẽ gọi cô đi cùng.

Mới đầu Tô Kiều Kiều nghĩ Thịnh Thế đối với mình có hứng thú, nhưng đợi đến sau mấy lần cô ta đi xã giao cùng Thịnh Thế, cô ta dần dần do dự, bởi vì bất luận cô ta chủ động câu dẫn như thế nào, Thịnh Thế đề không bao giờ chạm vào cô.....

Lại nói, Thịnh Thế nhưng là hoa hoa công tử, mười lăm tuổi không phải đã thay rất nhiều bạn gái sao.....

Đánh chết Tô Kiều Kiều cũng không tin Thịnh Thế sẽ trung thành với hôn nhân giống Liễu Hạ Huệ ngồi trong lòng mà không loạn.

Tô Kiều Kiều hôm nay ở yến tiệc nghe thấy những lời này, vợ của Thịnh Thế trước đây rất đẹp, nhưng đều là khi mười mấy tuổi, không thể nói sau này chính là người đẹp, mà hiện tại Thịnh Thế lại không mang cô ra ngoài, còn không ngừng truyền đến scandal ở bên ngoài, thì chỉ có hai khả năng, hoặc là Thịnh Thế không yêu vợ mình, hoặc là vợ anh ta lớn lên rất xấu.

Nghe nói vợ Thịnh Thế là nhị tiểu thư của Cổ gia, Cổ gia cũng là danh gia vọng tộc, có lẽ bọn họ chính là liên hôn chẳng.....

Cho nên Tô Kiều Kiều liền bạo gan, chủ động câu dẫn Thịnh Thế một lần.

Vừa nghĩ, Tô Kiều Kiều vừa ôm cổ Thịnh Thế, đem trọng lượng cả cơ thể đều đặt trên người anh ta, hai chân của cô ta gắt gao vòng chặt thắt lưng Thịnh Thế, thỉnh thoảng cọ nhẹ vào người anh ta.

Thịnh Thế cười như không cười giơ tay lên, nắm lấy hông của Tô Kiều Kiều, không cho Tô Kiều Kiều di chuyển loạn trên người, Tô Kiều Kiều dùng lực nâng người lên, liền một bên lung tung hôn Thịnh Thế, một bên giơ tay, bắt đầu cởi nút áo của Thịnh Thế.

Tay của Thịnh Thế thăm dò vào trong váy của Tô Kiều Kiều, hướng về phía nhụy hoa chơi đùa thật mạnh xoa bóp một chút, Tô Kiều Kiều toàn thân run rẩy, trong lòng vui vẻ, yêu kiều rên lên một tiếng, hai chân kẹp chặt lấy thắt lưng Thịnh Thế, đôi môi hồng nộn nhắm đến môi Thịnh Thế hôn xuống.

Thịnh Thế trước khi bị hôn một giây, nhẹ nhàng nghiêng đầu một chút, nụ hôn của Tô Kiều Kiều liền rơi vào má anh ta, Tô Kiều Kiều không thuận theo, xoay đầu, tiếp tục hôn lên môi Thịnh Thế, Thịnh Thế trên mặt trịnh trọng nói: “ Tôi nhưng là người đã có vợ.”

Lời này từ miệng Thịnh Thế nói ra, giống như là tán tỉnh, Tô Kiều Kiều phốc cười một tiếng, “ ghét a”

Sau đó cúi đầu, tiếp tục đến hôn anh ta.

Thịnh Thế lại nắm lấy cái eo mảnh khảnh của Tô Kiều Kiều, đem cơ thể của cô ta từ trên người mình kéo xuống.

Tô Kiều Kiều không thuận theo không buông tha hướng trên người Thịnh Thế quần lấy, Thịnh Thế duỗi tay về phía trước, đẩy Tô Kiều Kiều ra, thanh âm nhẹ ôn hòa, trên mặt lại hiện lên chút không kiên nhẫn: “Được rồi, đừng náo loạn.”

Đổi lại là trước đây, Tô Kiều Kiều sẽ gặp rắc rối, hôm nay cổ tình lá gan cũng lớn hơn.

Kỳ thật mỗi người đàn ông đều giống nhau, thoát nhìn mũ áo chỉnh tề, kỳ thật chính là mặt người dạ thú.

Nói gì mà mình là người có vợ, không ngoại tình, kỳ thật mở mắt ra là mắng Phan Kim Liên, nhắm mắt vào là nhớ Phan Kim Liên.

Tô Kiều Kiều nhìn Thịnh Thế, thanh âm mềm mại, mang theo một chút phiền muộn: “Em không quan tâm anh đã kết hôn, em cũng sẽ không phá hoại hôn nhân của anh. Em cũng không mỗi ngày đều ở cùng anh, chỉ cần lúc nhớ đến em, nhìn em một cái, em đã thấy đủ rồi.....”

34. Chương 34: Cùng Nhau Theo Đuổi Phụ Nữ (5)

“Em không quan tâm anh đã kết hôn, em cũng sẽ không phá hoại hôn nhân của anh. Em cũng không mỗi ngày đều ở cùng anh, chỉ cần lúc nhớ đến em, nhìn em một cái, em đã thấy đủ rồi.....”

Thịnh Thế nhú nhú mày, sau đó ngẩng đầu, cẩn thận nhìn Tô Kiều Kiều, lúc lâu sau, mới nói: “Cô như thế nào chỉ ca hát, sao không đầu quân cho làng giải trí a?”

Tô Kiều Kiều sững sốt một chút, Thịnh Thế đột nhiên mỉm cười, vẻ mặt tán dương nói: “được a, diễn xuất rất tốt, nếu vào làng điện ảnh, không biết chừng còn đoạt cái gì mà ảnh hậu nha!”

Tô Kiều Kiều thế này mới hiểu được Thịnh Thế đang vòng vo nói cô giả tạo, cô không phải là không giả tạo, nhưng cũng có chút chân thành: “Em biết những người như em nói ra những lời này có chút dối trá, nhưng là em thật sự nghĩ như vậy!”

“Cô là thật sự muốn làm tiểu tam a.” Thịnh Thế vỗ vỗ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Kiều Kiều, lời nói nói ra bỉ ổi mà độc ác: “Tiểu tam trời sinh là bị mắng, cô như vậy là thích bị mắng a! Như thế nào cô lại là người ti tiện như vậy?”

Thịnh Thế kỳ thật đối với phụ nữ, luôn là thái độ ác liệt lại cho có lệ, lời nói không chút lưu tình làm đả thương người, nhưng cố tình anh ta như vậy, vẫn rất nhiều phụ nữ người trước ngã xuống người sau tiến lên như thiêu thân lao đầu vào lửa, kỳ thật Thịnh Thế chính mình cũng không biết những người phụ nữ này yêu thích anh ta cái gì, anh ta đối với bọn họ lại không tốt.....

Tô Kiều Kiều liền ủy khuất, đôi mắt phiem hồng.

Thịnh Thế nhìn cũng không nhìn Tô Kiều Kiều, đi đến trước sofa, tao nhã ngồi xuống, anh ta chậm rãi ấn chuông, phục vụ rất nhanh tiến đến, Thịnh Thế có chút mệt mỏi xoa xoa mi tâm, ngữ điệu thản nhiên: “Tiễn vị Tô tiểu thư này đi đi.”

Bốn giờ chiều, Thịnh Thế nhận điện thoại của Quý Lưu Niên, nhóm người ăn cơm trưa bây giờ đều đang ở sân tennis.

Thịnh Thế mặc đồ thể thao màu trắng, đầu đội mũ che nắng đi trên sân tennis.

Lúc anh ta đến, Hạ Phồn Hoa và Lưu Chí Cường đang đánh tennis, Hạ Phồn Hoa kỹ thuật không được tốt, Lưu Chí Cường ngại vì hợp tác, luôn nhường anh ta, Hạ Phồn Hoa hiệp thứ nhất vẫn là thua.

Kết thúc hiệp một, Hạ Phồn Hoa cùng Lưu Chí Cường cùng đi vào khu nghỉ ngơi,

Phục vụ đã mang nước khoáng và khăn tay đến, hai người xoa một chút, nhìn đến Thịnh Thế nhàn nhã ngồi một bên, lần lượt cùng đến chào hỏi.

Mọi người dùng cơm trưa xong đều nghỉ ngơi một chút, đã gần như tỉnh rượu.

Ra vận động đánh tennis, đợi đến bữa tối lại cùng nhau ăn tối.

Hạ Phồn Hoa ngồi bên cạnh Thịnh Thế, xoa xoa bả vai của mình nói: “Tôi trời sinh đã không mong chơi tennis, mới chơi một lúc, đã cảm thấy cả người đau nhức!”

Thịnh Thế nhìn thoáng qua Lưu Chí Cường, nhớ đến buổi trưa hắn ta nhắc đến Cố Lan San, đột nhiên mi tâm nhú lại, tâm huyết dâng trào liền nói với Hạ Phồn Hoa: “Đúng lúc, để tôi đến đi.”

Lưu Chí Cường vừa nghe lời này, nghiêng đầu, kì quái đáp một câu: “Thịnh tiên sinh biết chơi tennis?”

Thịnh Thế bộ dáng thản nhiên, giương mắt, nói: “Biết một chút.”

Sau đó đứng dậy, cầm lấy vợt phục vụ đưa đến, chậm rãi cầm trong tay quơ quơ, sau đó bước chân tao nhã đi về phía sân tennis, Lưu Chí Cường vội vàng đuổi theo.

Vì vậy, trận đấu bắt đầu.

Thịnh Thế phát bóng trước.

Anh ta không có kĩ xảo nào, chỉ tùy tiện ném quả bóng lên không trung, sau đó dùng vợt đánh về phía Lưu Chí Cường.

Lưu Chí Cường chơi tennis rất tốt, nhìn thấy Thịnh Thế như vậy, cho là kỹ thuật của anh ta chẳng ra sao cả,

35. Chương 35: Cùng Nhau Theo Đuổi Phụ Nữ (6)

Lưu Chí Cường chơi tennis rất tốt, nhìn thấy Thịnh Thế như vậy, cho là kỹ thuật của anh ta chẳng ra sao cả, hướng chỉ, lúc anh ta vào sân, cũng nói biết một chút, Thịnh Thế lại là người mình tìm đến hợp tác, cho nên giảm bớt sức của mình, chỉ đơn giản là đánh lại bóng.

Hai người đánh qua lại như vậy một hồi, đều không dùng sức mạnh cùng kỹ thuật, người đánh đều cảm thấy nhàm chán, hướng chỉ những người xem bên cạnh.

Hai người không biết đánh bao nhiêu hiệp, Lưu Chí Cường sợ kéo dài thời gian, Thịnh Thế tức giận, lúc tiếp bóng liền cố ý, di chuyển chậm một bước, bại bởi Thịnh Thế.

Mọi người ở xung quanh, không kể đến những người kỹ thuật tốt hay không tốt, nhưng mọi người cũng đều nhìn ra được rõ ràng là Lưu Chí Cường nhường bóng, sợ đánh thắng Thịnh Thế, sẽ làm mất mặt Thịnh tiên sinh.

“Thịnh tiên sinh, thật lợi hại!” Lưu Chí Cường cầm vợt, rõ ràng là thua, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

Thịnh Thế bất động hé ra khuôn mặt tuần mỹ, chỉ là giương mắt lên nhìn thoáng qua Lưu Chí Cường, cười khẽ, kết quả sau đó một bên thả bóng, đập xuống đất, đập xuống có tiết tấu.

Một cái, hai cái, ba cái.....

Quả bóng nhỏ màu vàng xanh tiếp xúc với mặt đất phát ra âm thanh thanh thúy mà hữu lực.

Cho đến khi được hơn mười cái, Thịnh Thế nâng tay ném bóng lên cao, sau đó cả người giống như một con báo, đột nhiên nhảy lên, vung vợt, đem quả bóng đánh ra ngoài.

Tốc độ bóng quá nhanh.

Nhanh đến nỗi mọi người chỉ nhìn thấy cái bóng màu vàng vút qua, sau đó rơi xuống.

Tennis vừa rơi xuống đường biên, lúc đầu mọi người nghĩ Thịnh Thế trùng hợp không có đánh ra ngoài, nhưng qua một giây, phát hiện quả bóng ở chỗ đó xoay vòng, nhưng không có lặn, làm cho biểu tình của mọi người đều có chút biến hóa.

Đây là bóng xoay.

Cầu rơi xuống đất, xoay tròn tại chỗ.

Lưu Chí Cường đứng đó, biểu tình có chút kinh ngạc, cái gì gọi là “biết một chút”, đây nếu như không có kỹ thuật bóng cường đại, tuyệt đối sẽ không có được hiệu quả này.

“Kỹ thuật đánh bóng của Thịnh tiên sinh, đạt đến trình độ chuyên nghiệp đó!”

Lưu Chí Cường thật lòng khen ngợi!

Thịnh Thế thần sắc thản nhiên, không gợn sóng không sợ một bên tiếp bóng, chậm rãi xoay tay, ném lên, vung vợt, đánh bóng.

Lưu Chí Cường tiếp bóng, đánh trả.

Thịnh Thế ánh mắt lóe lên, hướng bên trái đánh đi. nguồn : thích .com

Lưu Chí Cường đứng bên phải, chạy nhanh về phía bên trái, nhưng bóng đột nhiên chuyển hướng bay về phía bên phải, tốc độ rất nhanh, anh ta phản ứng nhanh nhẹn, sau đó bóng rơi xuống đất, nảy lên, tốc độ vẫn nhanh như trước, không sai lệch đập trúng miệng Lưu Chí Cường.

Miệng Lưu Chí Cường nháy mắt sưng lên.

Nguyên đám người vây xem, biểu tình trong nháy mắt trở nên ngưng trệ.

Thịnh Thế vẫn thờ ơ đứng đó, đối với người nhặt bóng vẫy vẫy tay, phục vụ lại ném một quả bóng tới, Thịnh Thế lần này không có tiếp bóng, chỉ là đợi cho đến khi bóng rơi xuống trước mặt mình, giơ vợt lên, hướng về phía Lưu Chí Cường, đột nhiên vung lên một cái.

Bóng vàng giống như cơn gió lốc quét tới, nhằm đúng mũi của Lưu Chí Cường bay tới.

Vững vàng, chuẩn xác, đập trúng.

Lưu Chí Cường máu mũi trong nháy mắt liền chảy ra.

Phục vụ bên cạnh nhanh chóng cầm khăn tay đưa cho Lưu Chí Cường.

Mọi người có mặt tại đây giờ khắc này đều nhìn ra được Thịnh Thế là cố ý.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết tại sao Thịnh Thế đột nhiên lại trở nên kỳ quái như vậy. —

36. Chương 36: Cùng Theo Đuổi Phụ Nữ (7)

Mọi người đưa mắt nhìn nhau đều không hiểu tại sao Thịnh Thế đột nhiên lại kỳ quái như vậy.

Lưu Chí Cường lau máu mũi, khuôn mặt sưng vù nhưng cũng không hiểu anh ta đắc tội với Thịnh tiên sinh ở chỗ nào?

Thịnh Thế liếc mắt nhìn Lưu Chí Cường, ném vợt tennis trong tay “Bốp” xuống đất, xoay người đi về phía khu nghỉ, lấy điện thoại và chìa khóa xe định rời đi. Đi được hai bước, như nhớ ra điều gì, quay đầu nói: “Hủy bỏ hợp tác!”

Thực chất, việc hợp tác giữa hai bên đã được thỏa thuận xong, chỉ cần thiếu ký tên, đóng dấu mà thôi, không có chút sơ sót nào. Sao đột nhiên Thịnh Thế lại thay đổi ý định như vậy?

Miệng Lưu Chí Cường sưng vù, nói cũng không rõ, "Thịnh tiên sinh có gì không hài lòng hay sao? Vấn đề cổ phần sao? Nếu không chia 50:50 được thì chúng ta chia 40:60 đi. Chúng tôi 40 còn Thịnh tiên sinh 60.

Trong đôi mắt đen của Thịnh Thế lóe lên sự lạnh lẽo, môi mỏng mấp máy: "Không có hứng thú!"

"Vậy 30:70 đi! Chúng tôi 30, Thịnh tiên sinh 70!"

Thịnh Thế không nói gì, chỉ lườm Lưu Chí Cường một cái, lạnh lùng bước đi.

Quý Lưu Niên và Hạ Phồn Hoa thấy người kia chẳng chút chần chờ mà bỏ đi, không biết làm thế nào chỉ đành day trán rồi cũng đi theo.

Lúc Quý Lưu Niên và Hạ Phồn Hoa tìm thấy Thịnh Thế thì anh đang ngồi uống cà phê. Dáng vẻ thoải mái, không để lộ tâm trạng gì.

Quý Lưu Niên và Hạ Phồn Hoa ngồi xuống bên cạnh anh, anh chỉ hơi ngược mắt nhìn mà không nói gì.

Hạ Phồn Hoa châm một điếu thuốc, từ từ nhả khói. Trong làn khói mờ, anh ấy nhìn chằm chằm Thịnh Thế một lúc rồi nói: "Dự án kia tốt như vậy, không phải cậu vẫn quan tâm đến nó sao? Bây giờ tiền dâng tận cửa sao lại từ chối chứ? Công trình đó hoàn thiện thì lợi nhuận cũng lên đến trên trăm triệu Tệ đó! Từ trước đến giờ, không phải cậu đều có tham vọng kiếm thật nhiều tiền sao?"

"Trăm triệu thì sao? Ngay cả ngàn triệu thì cũng không hợp tác!" Trong đôi mắt Thịnh Thế đầy vẻ tức giận, trong giọng nói cũng thấy cơn giận chưa nguôi: "Lưu Chí Cường cứ mở miệng là Cổ Lan San, rõ ràng cho thấy tên đó vẫn nhớ thương bà xã mình, mình sao có thể hợp tác với tên đó? Mình là đàn ông đấy! Tiền này không cần kiếm!"

Thịnh Thế càng nói càng cảm thấy trong lòng cực kỳ tức giận.

Giữa trưa có nhiều người ăn cơm như vậy, anh không thể nổi giận với Lưu Chí Cường nên lấy cớ đi toilet. Ai biết được, lúc quay về lại nghe thấy hần ta nói Cổ Lan San không đáng giá! Cổ Lan San là người phụ nữ của anh, có đáng giá hay không cũng không tới phiên hần ta.

Thịnh Thế càng nghĩ càng cảm thấy vẫn chưa nguôi giận, đột nhiên anh hung dữ nói với Hạ Phồn Hoa: "Không phải trước kia Lưu Chí Cường có dự án nhà hàng sao? Sau một trận mưa lớn thì sập khiến hai người bị chết. Tin tức kia bị hần dùng tiền bưng bít. Cậu tìm lúc nào đó thả tin tức đó ra!"

Thịnh Thế nói xong câu này thì Quý Lưu Niên và Hạ Phồn Hoa cũng hiểu ý anh.

Thật ra, cùng hợp tác với Lưu Chí Cường thì mảnh phía đông thành phố kia có thể kiếm được rất nhiều tiền. Nhưng bây giờ chỉ vì Cổ Lan San, Thịnh Thế cũng chẳng cần mấy trăm triệu Tệ đó, nhưng Thịnh Thế cũng không để mặc cho Lưu Chí Cường thản nhiên kiếm tiền như vậy!

Anh đã không cần cái gì thì người khác đừng nghĩ có thể dễ dàng nuốt được. Anh sẽ khiến cho người kia khổ sở hơn. Nếu không anh làm sao có thể hết giận chứ?

37. Chương 37: Cùng Nhau Theo Đuổi Phụ Nữ (8)

Editor: Nhã Y Đình Anh đã không cần cái gì thì người khác đừng nghĩ có thể dễ dàng nuốt được. Anh sẽ khiến cho người kia khổ sở hơn. Nếu không anh làm sao có thể hết giận chứ?

Lúc này, Thịnh Thế mới cảm thấy tức giận trong lòng vơi đi một chút. Anh cầm ly Blue Mountain trên bàn, tầm mắt nhìn qua cửa sổ náo nhiệt, ánh mắt lóe sáng. Một lúc lâu sau, anh bất ngờ nói: "Hoa Tử. . . không phải cậu vừa nói mình có tham vọng kiếm tiền sao?"

"Thật ra, không phải mình không có tham vọng kiếm tiền. Nhưng có rất nhiều món lời đều do người khác chủ động dâng lên!"

"Thật ra mà nói, ở trên thế giới này có một điều mình thật sự tham vọng. đó chính là cô ấy. Cổ Lan San!"

Cô là tham vọng duy nhất của anh!

Đúng như Lưu Chí Cường nói vào bữa tiệc trưa nay, Cố Lan San từng là nữ thần trong lòng mọi người. Ở trường, có chín mươi phần trăm nam sinh đều muốn thử theo đuổi cô. Cô chính là “người con gái mà chúng tôi cùng nhau theo đuổi!”

Cuối cùng, người con gái đó đã trở thành vợ anh.

Những người biết cô là vợ anh đều nói “Trước kia Thịnh Thế không đối xử Cố Lan San như vậy!”.
Trước kia, Thịnh Thế đối với Cố Lan San như thế nào?

Nhưng mà bọn họ sao biết được, trước kia Cố Lan San cũng không như bây giờ.

Trước kia, Cố Lan San là người như thế nào?

Thịnh Thế chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu xuất hiện hình ảnh Cố Lan San trước đây. nguồn : thích .com

Có khí sắc lại xinh đẹp, kiêu ngạo lại mạnh mẽ, cực kỳ khí thế!

Tuy Tô Kiều Kiều bị Thịnh Thế nói những lời khó nghe nhưng cũng không thể từ bỏ anh. Thậm chí, ban đêm cô ta còn gọi điện thoại cho Thịnh Thế, giọng nói mềm mại nói toàn những lời hay.

Một đêm, Tô Kiều Kiều nằm trên giường trần trọc mãi cũng không ngủ được. Trong đầu cô ta xuất hiện cái tên Cố Lan San. Cô ta thật sự rất muốn tìm một cơ hội gặp Cố Lan San một lần nhưng vẫn không có cách nào. Nhưng hôm nay lại gặp người quen biết với Cố Lan San – Lưu Chí Cường cho nên Tô Kiều Kiều suy nghĩ một lúc rồi gọi điện thoại cho Lưu Chí Cường.

Giữa trưa ngày hôm sau, Lưu Chí Cường nhắn tin số điện thoại của Cố Lan San cho cô ta.

Tô Kiều Kiều có số điện thoại của Cố Lan San thì vui vẻ không thôi giống như mình trúng năm trăm vạn Tệ vậy.

Có lẽ, tất cả tiểu Tam đều như vậy, đều muốn gặp người phụ nữ cướp mất người đàn ông trong lòng mình!

Nếu so về sắc đẹp, thì cô ta có thể đắc ý rồi. Đàn ông đều giống nhau cả thôi! Thấy sắc là quên hết tất cả!

Cho nên, Tô Kiều Kiều cố tình chọn một buổi tối, ngồi trong căn hộ xa hoa đắt tiền, gọi điện thoại cho Cố Lan San.

Đêm nay Thịnh Thế lại không về nhà!

38. Chương 38: Cùng Theo Đuổi Một Phụ Nữ (9)

Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại êm tai vang lên, Cố Lan San với tay lấy điện thoại thấy đó là một dãy số lạ chỉ hơi dừng một chút rồi nghe máy: “Xin chào, Cố Lan San nghe!”

Tô Kiều Kiều thật không ngờ giọng Cố Lan San lại dễ nghe như vậy, giọng nói mềm mại, dịu dàng khiến cô ta hơi căng thẳng, hơi hăng giọng, cố tình nũng nịu nói: “Xin chào, tôi là Tô Kiều Kiều!”

Tô Kiều Kiều??

Cố Lan San nghĩ đến đó chính là cô gái mà bị cô tát.

Định tính sổ với cô sao?

Cố Lan San im lặng một lúc mới mở miệng nói: “Tô tiểu thư, có việc gì sao?”

“Không vấn đề gì!” Tô Kiều Kiều tự cho mình thông minh nói một câu: “Anh Thịnh thấy cô gọi điện thoại cho nên bảo tôi gọi lại cho cô!”

Lúc này Cổ Lan San mới thả lỏng tinh thần, hóa ra không phải tìm cô tính sổ, là vì Thịnh Thế! Cô chậm rãi cầm cốc nước ấm trên bàn, uống một ngụm, sau đó không để tâm mà nói: “A.”

Tô Kiều Kiều thật không ngờ Cổ Lan San lại lạnh nhạt như vậy. Bình thường, các bà vợ nếu nghe như vậy chắc chắn sẽ có phản ứng chứ?

Tức giận hoặc khóc lóc, nhưng ít nhất sẽ có phản ứng!

Đúng là Cổ Lan San có phản ứng nhưng cô chỉ “A.” một tiếng khiến cho Tô Kiều Kiều đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu nhưng không biết làm sao.

Tô Kiều Kiều nghĩ đi nghĩ lại, chọn cách trực tiếp nhất: “Cố tiểu thư, tôi và chồng cô đang ở cùng với nhau!”

“Cổ Lan San vẫn mang giọng điệu vừa này, “Ừm” một tiếng. Sau đó, cô mở loa ngoài để xuống bàn, nhìn máy tính, tiếp tục sửa bài của mình.

“Anh Thịnh rất tốt với tôi, có rất nhiều quảng cáo đều để tôi đóng, thường xuyên đưa tôi đến các buổi tiệc, dạ hội. Cho nên cát – xê của tôi cũng tăng gấp đôi rồi!”

“Chắc anh Thịnh cũng ít khi về nhà. Thật ra, phần lớn anh ấy đều ở chỗ của tôi. Hóa ra, phụ nữ được gả vào gia đình giàu có cũng không có gì vui vẻ. Ông xã ở bên ngoài chơi bởi không về nhà, quả thật đáng buồn!”

Tô Kiều Kiều lải nhải nói một tràng dài mới phát hiện Cổ Lan San ở đầu dây bên kia không có phản ứng gì. Cô ta mới gọi “Này” một tiếng.

Đôi mắt Cổ Lan San cũng không rời khỏi màn hình máy tính, nghe thấy Tô Kiều Kiều gọi “Này” mới tỏ thái độ, bình tĩnh nói: “Ừm, tôi đang nghe, cô cứ nói đi!”

Tô Kiều Kiều bị Cổ Lan San nói như vậy thì trợn to hai mắt. Cô ta nói bao nhiêu như vậy, khoe khoang, tỏ vẻ đắc ý và châm chọc nhưng mà cô chẳng những không có phản ứng lại còn nghiêm túc hỏi lại một câu: “Tôi ở đây, cô cứ nói đi!”

Tô Kiều Kiều cảm thấy hoặc Cổ Lan San quá tự tin hoặc là khinh thường không thèm chấp với cô ta. Cho nên, cô hơi đảo mắt, nói một câu tự cho là cực kỳ quá đáng: “Cô có biết tại sao lại không chiếm được tình cảm của ông xã không? Bởi vì anh ấy nói, cô ngoài trừ xinh đẹp ra thì cũng không có chút tác dụng gì. Ở trên giường thì như cá chết, anh ấy làm chuyện đó với cô như đang làm với xác chết không thỏa mãn anh ấy! Đơn giản mà nói, đó chính là người phụ nữ trông thì xinh đẹp nhưng chẳng để làm gì!”

39. Chương 39: Cùng Theo Đuổi Con Gái (10)

Từ trước đến giờ, Cổ Lan San chưa bao giờ bị người khác bắt nạt. Tô Kiều Kiều nói những lời này cũng không công kích được cô. Thật ra, cô không thêm để ý tới, vậy mà cô ta vẫn cố tình bắt nạt, Cổ Lan San nhớ lại, hai cái tát kia còn hơi ít!

Bàn tay đang gõ máy tính của Cổ Lan San hơi dừng lại, nghĩ một chút, rồi chậm rãi cầm điện thoại, nói từng chữ: “Vậy sao? Nếu cô có thể có thể sử dụng sắc đẹp và mị lực của bản thân giữ chặt Thịnh Thế thì tại sao cô gọi cho tôi làm gì?”

Tô Kiều Kiều bị Cổ Lan San nói một câu khiến cô ta không còn lời nào để nói.

Cô ta siết chặt di động, mặt đỏ lên, khế cắn môi rồi mượn lời thoại kinh điển mà các tiểu Tam hay dùng để nói với vợ cả: “Tôi gọi điện vì muốn lúc nào đó có thể trực tiếp nói chuyện với cô. Bởi vì, tôi mang thai, là con của anh Thịnh!”

Mang thai? Ý muốn đuổi cô đi sao?

Cổ Lan San không nói gì, vừa nhìn điện thoại và màn hình máy tính suy nghĩ một chút mới mở miệng: “Mấy tháng rồi?”

Tô Kiều Kiều cảm thấy thỏa mãn, rốt cuộc Cổ Lan San cũng có phản ứng rồi!

Tô Kiều Kiều cười cười, cảm giác như mình thật sự mang thai, giọng nói làm ra vẻ bối rối: “Ba tháng, là con trai, đã thành hình rồi. Dù sao đó cũng chính là máu thịt của anh Thịnh. Con cái sinh ra không thể không có cha. Cố tiểu thư, không biết khi nào cô có thời gian ra ngoài nói chuyện với tôi một chút không?”

Đột nhiên Tô Kiều Kiều cảm thấy chưa đủ sức thuyết phục lại bổ sung thêm một câu: “Anh Thịnh nói là anh ấy ngại mở lời với cô cho nên tôi mới gọi điện!”

“Cô chờ một chút!” Đột nhiên Cố Lan San cắt lời Tô Kiều Kiều. Sau đó, để điện thoại ở chế độ tắt tiếng.

Tô Kiều Kiều không nghe thấy bất cứ âm thanh gì.

Cô ta thấy điện thoại vẫn không bị ngắt, chỉ chống cằm, kiên nhẫn chờ.

Chỉ một phút sau, giọng nói của Cố Lan San ở đầu dây bên kia lại vang lên: “Tô tiểu thư, xin hỏi cô còn đó không?”

Tô Kiều Kiều vội vàng nhỏ giọng đáp một tiếng: “Tôi đây!”

Giọng nói Cố Lan San cực bình tĩnh, chậm rãi nói từng chữ: “Tô tiểu thư, tôi vừa gọi điện thoại liên hệ với bác sĩ khoa phụ sản ở bệnh viện Thành Phố, cũng đã đăng ký cho cô rồi. Cô xem bao giờ có thời gian đến đó bỏ đứa bé đi!”

40. Chương 40: Cố Lan San Chạm Trán Tô Kiều Kiều

Giọng nói Cố Lan San vô cùng bình tĩnh từ trong điện thoại gần từng chữ truyền tới: “Tô tiểu thư, tôi vừa mới gọi điện thoại, liên hệ với bác sĩ tốt nhất khoa phụ sản trong bệnh viện thành phố, đã đăng ký cho cô, cô xem ngày nào đó có thời gian, đi vào trong đó phá thai, đem đứa nhỏ lấy ra đi!”

Tô Kiều Kiều suy nghĩ, khi người vợ nghe được chồng của mình ở bên ngoài làm người phụ nữ khác bụng lớn, có con của anh ta, đều sẽ bị tin tức này đã kích đến suy sụp đi!

Thậm chí, cô ta vừa rồi còn suy nghĩ, Cố Lan San để cho cô ta chờ một chút, là vì để bình tĩnh sau khi nghe tin tức đột ngột này, sau đó nhân tiện muốn cùng cô ta gặp mặt một lần, thậm chí còn giống như người vợ trong phim truyền hình, hờn hển đánh cô ta một trận.

Nhưng mà, cô ta thật không ngờ, Cố Lan San thế nhưng đã dứt khoát giúp cô ta đăng ký cho bệnh viện, để cho cô ta trực tiếp đi lấy ra đứa bé!

Chuyện này, hoàn toàn không giống như là phản ứng một người vợ phải làm!

Tô Kiều Kiều cả người đều đã ngây dại, ngây người khoảng nửa phút, cô ta mới chớp chớp mắt, từ từ phục hồi lại tinh thần, mang theo vài phần không thể tin hỏi lại: “Cô... Để cho tôi đem đứa bé lấy ra?”

“Có cái gì không bình thường sao?” Giọng nói Cố Lan San vẫn như cũ như cũ cực kỳ nhẹ nhàng.

“...” Tô Kiều Kiều nhất thời không biết trả lời như thế nào, Cố Lan San nói không có gì không bình thường, nếu cô ta thật sự có đứa bé, cô ta không nghĩ sẽ để lộ thân phận tình nhân của mình. Quả thật cô ta nên đem đứa bé lấy ra!

Nhưng mà mục đích đêm nay cô ta gọi cú điện thoại kia, là muốn gặp mặt Cố Lan San một lần, hơn nữa, rõ ràng chính mình dùng thân phận tiểu tam đối với vợ hợp pháp điều vô dương oai, vì cái gì hiện tại rơi vào kết cục cực kỳ xấu hổ lại là mình?

Tô Kiều Kiều nghĩ nghĩ, liền mỉm cười, thanh âm ngọt ngào nói: “Cố tiểu thư, có một số việc, chúng ta nói qua điện thoại không thể rõ ràng, không bằng hẹn một thời gian nào đó, gặp mặt nói đi. Lại nói, tôi hoài thai đúng là đứa bé của Thịnh Ca, mà cô cùng Thịnh Ca kết hôn đã hơn hai năm, cho tới bây giờ cũng không có đứa bé, hơn nữa tôi cùng Thịnh Ca là thật tâm yêu nhau...”

Cố Lan San nghĩ thầm rằng, thiên hậu Tô Kiều Kiều hát đúng là rất êm tai, âm thanh hoàn mỹ, nhưng mà ở bên tai cô huyền ảo nói chuyện thế này, cho dù thanh âm tốt cũng sẽ biến thành trở thành tạp âm!

Cố Lan San nhìn nhìn thời gian, đã mười một giờ tối, bài tin tức của nàng còn thiếu rất nhiều, không thể cùng Tô Kiều Kiều tiêu hao thời gian như vậy, nhất thời hít một hơi, ngắt lời Tô Kiều Kiều nói: “Tô tiểu thư...”

Tô Kiều Kiều dừng lại lời nói lải nhải của mình.

Cố Lan San duỗi duỗi thân thể, chọn một tư thế thoải mái, ngồi ở trong ghế dựa, không có một chút lời nói vô nghĩa, mở miệng nói rõ ràng: “Tô tiểu thư, tôi không biết cô gọi điện thoại tìm đến tôi mục đích là cái gì, nếu là vì nói cho tôi biết, cô dựa vào cái thai, muốn đem người vợ là tôi bức vua thoái vị, tôi đây dứt khoát nói cho cô biết, muốn cướp vị trí này của tôi, cô tuyệt đối là không có khả năng!”

“Không nói đến tôi cùng Thịnh Thế tình cảm có bao nhiêu không tốt, nhưng mà thân phận phu nhân là của tôi, nếu là thứ thuộc về tôi, tôi liền tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào từ trong tay của tôi cướp đi!”

Cố Lan San từ trước đến nay không phải cái loại phụ nữ nhu nhược, tiểu tam ỷ vào có thai tới cửa ầm ỹ, đừng hòng cô ngồi chờ chết, chấp tay nhường cho!

Thứ thuộc về cô, cô một bước cũng không nhường!

Hơn nữa, cô làm sao cho phép mình lại mất mặt trước tiểu tam?

41. Chương 41: Cố Lan San Chạm Trán Tô Kiều Kiều (2)

Editor: Quỳnh Nguyễn “Ngoài ra, tôi với cô không có gì để nói! Bác sĩ tôi đã hẹn giúp cô, có làm phẫu thuật phá thai hay không là vấn đề của cô, cho nên chúng ta không cần gặp mặt, bởi vì chuyện này không cần thiết! Cô có gặp tôi, tôi cũng đem đứa bé lấy ra!”

Thanh âm Cố Lan San trở nên có chút nghiêm khắc, ” Cô cùng Thịnh Thế yêu nhau như thế nào, đây là chuyện của các người, chẳng liên quan gì tới tôi. Mà Thịnh Thế muốn ly hôn với tôi hay không, đây lại là chuyện của chúng tôi, không có liên quan gì đến cô! Trong chuyện này cô với tôi, không có một chút liên quan, sau này tôi cũng không muốn cùng cô có một chút liên quan, xin Tô tiểu thư sau này không cần lại đến quấy rầy tôi!”

” Người làm cô mang thai không phải tôi!”

” Nếu thật sự có chuyện, người nào làm cô có thai, cô liền tìm người đó!”

Cố Lan San bình tĩnh mà lại nhẹ nhàng nói xong những lời này, liền không nói thêm gì cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, Cố Lan San nhìn đoạn tin tức chính mình đã viết trên màn hình máy tính, rõ ràng vừa rồi trong đầu hiện lên rất nhiều từ ngữ, nhưng mà hiện tại cô lại một chữ cũng không viết ra được.

Cô nhìn chăm chăm máy tính, bắt đầu ngẩn người.

Thịnh Thế ở bên ngoài có rất nhiều phụ nữ, không phải minh tinh thì là người mẫu, cô lại làm tin tức giải trí, cho nên cô không muốn biết cũng khó.

Bên ngoài đều biết Thịnh Thế đã kết hôn, cưới Nhị tiểu thư Cố Gia, Cố Lan San, nhưng mà không ai biết cô cuối cùng có hình dáng như thế nào.

Cô là con nuôi Cố Gia, mua về để làm quân cờ, thua kém thiên kim Đại tiểu thư Cố Gia từ nhỏ sinh ra được ánh sáng bao phủ, được học xã giao, cho nên rất nhiều khi, Cố Gia tham gia tiệc rượu, vĩnh viễn đều là một nhà ba người bọn họ đi, để cô ở nhà. Mặc dù thỉnh thoảng cô đi tham gia một chút tiệc rượu, nhưng cũng không tới lượt cô hào quang bắn ra bốn phía, đại đa số cô đều trốn tránh ra ngoài.

Sau này, khi cùng Thịnh Thế kết hôn, một lần Thịnh Thế có đề cập qua muốn cô cùng anh đi tham gia một cái tiệc tối từ thiện, lúc ấy cô đang ở làng giải trí ngăn chặn về Thiên vương bên ngoài...

Chuyện xấu, thật sự không bót ra được chút thời gian, liền từ chối, từ sau khi đó, Thịnh Thế không còn đề cập qua muốn cô cùng anh đi tham gia cái yến hội gì nữa.

Lúc cô mới vừa gả cho Thịnh Thế, tin tức về phu nhân lớn lên trông thế nào còn chấn động nhỏ một thời gian, nhưng mà dù sao Thịnh Thế không phải minh tinh gì, bối cảnh lại đặc biệt, đội chó săn còn không đến mức còn không đến mức dám lấy tin tức ở trên người anh kiểm tiền, cho nên, Cố Lan San cuối cùng lớn lên trông thế nào, mọi người cũng chỉ là suy đoán, rất nhanh cái chấn động nho nhỏ kia liền mai danh ẩn tích.

Hai năm sau đó, cô cùng Thịnh Thế không có đứng ở trước màn ảnh công cộng chụp ảnh chung một lần, mà Cố Lan San cuối cùng lớn lên trông thế nào cũng thật sự trở thành bí mật.

Nhưng mà sau này, cũng không biết từ khi nào, bên người Thịnh Thế bạn gái ùn ùn, tất cả mọi người hiểu trong lòng mà không nói cho rằng, Thịnh Thế đối với vợ mình căn bản không có cảm tình gì, cho nên đối với chuyện Cố Lan San lớn lên trông thế nào càng thêm không hiểu kỳ.

Đôi khi, Cố Lan San vẫn cảm thấy may mắn chính mình không bị công khai ra ngoài, nếu không bên người Thịnh Thế phụ nữ không ngừng, không biết cuối cùng có bao nhiêu người đâm cột sống của cô cười nhạo a!

Cẩn thận nghĩ lại, Thịnh Thế nhiều phụ nữ như vậy, Cố Lan San thật sự chính là một người cũng chưa thấy qua, nếu không phải hôm nay Tô Kiều Kiều gọi cú điện thoại kia cho cô, cô còn không biết Tô Kiều Kiều cũng là một trong những người phụ nữ của Thịnh Thế.

Chắc là bởi vì thiên hậu Tô Kiều Kiều cùng Thịnh Thế dây dưa không rõ như vậy.....

42. Chương 42: Cố Lan San Chạm Trán Tô Kiều Kiều (3)

Chắc là bởi vì thiên hậu Tô Kiều Kiều cùng Thịnh Thế dây dưa không rõ như vậy, bị người ta nói là tiểu tam ảnh hưởng người xem, cố ý che giấu những tin tức này đi.

Bình tĩnh mà xem xét, Tô Kiều Kiều có thai, tin tức này đối với cô mà nói, thật đúng là có chút hoang mang.

Cô sợ Thịnh Thế sẽ bởi vì đứa bé trong bụng Tô Kiều Kiều, cùng cô ly hôn.

Nhưng mà gia đình Thịnh gia quyền quý như vậy, cưới vợ khăng định muốn cưới một người xuất thân trong sạch, vốn dĩ, phụ nữ như Tô Kiều Kiều, là tuyệt đối không có khả năng bước vào cửa Thịnh gia.

Nhưng mà, Thịnh Thế là huyết mạch duy nhất của Thịnh gia, nếu nếu anh cố ý muốn làm chuyện gì, chỉ sợ.... Sẽ không ngăn được đi....

Cũng không phải bởi vì cô không nở cùng anh ly hôn.

Em trai nàng vẫn nằm ở bệnh viện, cô cần một số tiền lớn, nói thật, nếu cô rời khỏi Thịnh Thế, cô liền thật sự không thể làm gì, trừ khi Thịnh Thế cho cô một số tiền phong phú, nhưng mà tiền thuốc men bảo đảm cho em trai cô không lo được.

Tháng trước vì giao tiền thuốc men cho em trai, chính mình đã vét sạch tất cả, hiện tại ở trong tay chỉ có một vụn đồng chỉ phiếu Thịnh Thế cho lần trước, còn thiếu chín vụn đồng.

Cố Lan San nghĩ tới đây, liền nhịn không được nhú nhú mày....

Cô như thế nào cảm thấy, cho tới nay cô cố gắng duy trì sinh hoạt yên ổn, dường như càng ngày càng trở nên không thể khống chế, giống như là gió lớn trong trận mưa cuộn cuộn nổi lên?

.....

Tô Kiều Kiều ngơ ngẩn nhìn điện thoại bị cắt đứt, thật lâu, cô ta mới bình tĩnh lại, sau đó phát hiện, chính mình bị Cố Lan San quả mắng một trận.

Không biết có phải cô ta ảo giác hay không, cô ta cảm thấy giọng điệu Cố Lan San nói chuyện vừa rồi, ôn hoà giống như đã từng quen biết, hình như là có người cũng từng đối với cô ta nói như vậy,....

Trước một giây Tô Kiều Kiều vừa mới loé lên ý nghĩ như vậy, sau một giây lập tức nghĩ tới những chuyện xảy ra ở tòa soạn SH tin tức

Nhất thời sắc mặt của nàng nổi lên một trận xanh một trận trắng!

Một phóng viên nhỏ tòa soạn SH tin tức, vậy mà ở trước mặt nhiều người như vậy tát cô ta hai cái, mặc dù quá khư rất nhiều ngày, nhưng một khi nhớ tới, vẫn là cảm thấy hận nghiêng răng nghiêng lợi!

Nếu không phải cô ta là người của công chúng, cô ta đã sớm trắng trợn đi tòa soạn SH tin tức đem hai cái tát trả lại!

Tốt nhất đừng để cô ta nhìn thấy ả ta, nếu không cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ả ta!

Chỉ là.... Vì cái gì giọng điệu Cố Lan San cùng cái phóng viên nhỏ có chút giống nhau a?

Sẽ không phải các nàng là một người đi? nguồn dịch nhanh nhất : thích .com

Trong đầu Tô Kiều Kiều vừa xuất hiện ý nghĩ này, lập tức cô ta bật cười, cô ta cảm thấy chính mình thật là thần kinh, Cố Lan San làm sao có thể cùng cái kia tiểu phóng viên là một người?

Cố Lan San là vợ của Thịnh Thế, Thịnh Thế phu nhân, danh xứng với thực, giá trị bản thân tính toán cũng vài triệu, làm sao có thể làm sao có thể đi tòa soạn SH tin tức làm một cái phóng viên nhỏ?

Thịnh Thế đêm nay lại có một bữa tiệc, bởi vì bên trong có một người trong chính phủ, cho nên không có mang bạn gái, mấy đại nam nhân ăn cơm xong, sắc trời còn có chút sớm, người làm ông chủ đề nghị đi làm SPA, lựa chọn hội sở SPA dưỡng sinh tốt nhất thành phố, một người một cái phòng đơn, toàn bộ hành trình tiêu hao mất ba giờ, đến lúc mọi người tinh thần hưng phấn, đã mười một giờ tối.

43. Chương 43: Cố San San Chạm Trán Tô Kiều Kiều(4)

Toàn bộ quá trình cũng mất ba giờ, đợi cho đến khi tinh thần của mọi người tỉnh táo lại, đã là mười một giờ đêm rồi.

Đoàn người ngồi ở khu nghỉ ngơi của viện nghỉ dưỡng SPA, Thịnh Thế nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, anh ta liền đề nghị mọi người đến “Kim Bích Huy Hoàng” đánh mát chược một lúc.

Nhưng vừa hay là, mấy người cùng ăn cơm tối nay, đều là những người có gia đình, trong đó cũng có một người giơ tay lên nhìn đồng hồ, không ngừng sợ hãi: “Nha, cũng đã mười một giờ rồi, Thịnh tiên sinh, thật ngại quá, đêm nay tôi không thể đi chơi cùng được rồi, hôm khác có thời gian, tôi sẽ cùng cậu đi chơi, vợ tôi còn đang ở nhà chờ tôi đây!”

Đây là lấy vợ ra làm cái cớ, những người khác tự nhiên chẳng qua là nói hai câu giữ lại tượng trưng, liền để người này đi.

Những người còn lại đều ngồi lên xe của mình đến Kim Bích Huy Hoàng.

Vốn là có năm người, kết quả còn lại bốn người, đến nơi Thịnh Thế mới biết, trong đó có một người trong nhà có việc, bị vợ gọi về rồi.

Bốn người, vừa đủ một bàn mát chược.

Thịnh Thế đêm nay vận khí rất tốt, thắng liền năm ván, lúc đến ván thứ sáu, Thịnh Thế vừa định sờ bài, di động của người ngồi đối diện anh ta reo lên, người kia nhìn vào điện thoại, liền nhanh chóng đứng lên, hướng về phía Thịnh Thế cùng mọi người trên bàn nói một câu: “ngại quá, tôi đi nghe điện thoại.”

Sau đó chạy đến bên cạnh nghe điện thoại.

Bọn họ không có các cô gái đến, trong phòng ai cũng không nói chuyện, âm thanh nói điện thoại của người kia mặc dù đã cố ý đè thấp xuống, nhưng Thịnh Thế vẫn loáng thoáng nghe được nội dung: “Vợ à, anh đang cùng mấy người bạn chơi mát chược.....Thật không có gọi gái đến, đều là đối tác làm ăn, nếu em không tin, bây giờ anh cho bọn họ nghe điện thoại để chứng minh.....anh bảo đảm trước một giờ sẽ về nhà.....”

Điện thoại của người này vẫn chưa nói xong, điện thoại của người ngồi bên phải Thịnh Thế cũng rung lên, Thịnh Thế nghiêng đầu, nhìn thoáng qua, điện thoại hiển thị rõ là “vợ”, người ngồi bên phải Thịnh Thế này cũng hướng Thịnh Thế cười cười về ấy nấy, liền nhận điện thoại: “Sắp về rồi.....Con đã ngủ chưa? Ừ.....Uống

không nhiều lắm, lái xe không có gì nguy hiểm cả.....Em cũng mệt rồi, ngủ sớm đi, anh sẽ tìm lái xe đưa về nhà, em đừng tới đón anh.....Em nói xằng cái gì vậy, anh đâu có sợ em bắt gian mà không cho em đến đón chứ.....Tối nay anh cùng Bộ trưởng Lý và Thịnh tieenn sinh ăn cơm.....Được rồi, tốt, vậy em mau tới đón anh đi.....Kim Bích Huy Hoàng.....”

Hai người cúp điện thoại, trở về vị trí của mình, tiếp tục đánh xong ván bài đang đánh.

Người ngồi bên phải Thịnh Thế cười cười thân thiện, đánh một hai quân bài, nói:” Ngại quá, chơi hết ván này, tôi không thể chơi được nữa rồi, chúng ta hôm khác lại tụ tập đi, vợ tôi đang đến đón tôi rồi.....”

“Tôi cũng phải trở về rồi, vợ ta sắp ngủ rồi!” Người ngồi đối diện Thịnh Thế huých một chút, sau đó cũng tiếp lời:” Tôi chưa về nhà, vị kia nhà tôi không ngủ được, sáng mai cô ấy còn đi làm nữa.

Tiếp đến phiên người ngồi bên trái Thịnh Thế đánh bài, di động của anh ta để trên bàn cũng rung lên một chút, hẳn không có vợ và sờ bài, ngược lại cầm lấy di động, bấm một chút trên di động, lúc này mới đi sờ bài.

“A, như thế nào muộn như vậy còn gửi tin nhắn hả!” Người ngồi đối diện Thịnh Thế, tò mò hỏi:” gửi cho ai vậy chứ.”

“Vợ thôi, còn có thể là ai!”

44. Chương 44: Cổ Lan San Chạm Trán Tô Kiều Kiều (5)

“Vợ thôi, còn có thể là ai!” Người bên trái Thịnh Thế mới vừa cầm bài, di động lại rung lên lần nữa.

“Có chuyện gì không thể gọi điện nói được à, còn gửi tin nhắn!” Người bên phải Thịnh Thế cười nói một câu.

“Vợ tôi nói, gọi điện cô ấy không yên tâm, vẫn là nhắn tin, cô ấy yên tâm hơn, nếu như nói tôi thật sự ở bên ngoài tìm phụ nữ, cũng không thể vừa nhắn tin cho cô ấy, vừa ngủ cùng phụ nữ được!”

“Ha ha..... Vốn dĩ tôi cho rằng phụ nữ nhà tôi như vậy, lúc nào cũng nhìn chăm chăm.”

“Đúng vậy a, có lúc cảm thấy bị nhìn chăm chăm chăm thật phiền, chỉ muốn cùng cô ấy cãi nhau.....”

“Tôi cũng cùng vợ cãi nhau, nhưng có lúc nghĩ lại, lại cảm thấy cô ấy quan tâm mình, mới nhìn chăm chăm mình như vậy.”

“Đây là một loại tra xét, cũng không phải là cô ấy không tra được gì, có lúc là một sự biểu hiện quan tâm mình, cũng có lúc là lo lắng cho mình.”

.....

Mọi người vừa đánh bài, vừa nói chuyện, không khí thật hài hòa. nguồn : thích .com

Thịnh Thế một tay cầm điều thuốc, tùy ý khoác lên trên lưng ghế, một tay sờ bài đánh bài, mắt rũ xuống, từ đầu đến cuối cũng chưa nói câu nào, chỉ là thần sắc có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Này.....Như thế nào Thịnh phu nhân không có gọi điện tra khảo nha!” Người đối diện Thịnh Thế đột nhiên kéo lên trên người Thịnh Thế, rất vô ý hỏi một câu. Thịnh Thế đang sờ bài, nghe nói như vậy, đầu ngón tay run lên một chút, sau đó nâng mí mắt lên, trên mặt không có biểu tình gì, ngữ khí cũng có vẻ qua quýt:” Có thể biết tôi còn bận việc đi.”

“Hóa ra Thịnh tiên sinh đã có vợ rồi nha!” Người bên trái Thịnh Thế này cũng không có biết rõ Thịnh Thế, thường xuyên có thể nhìn thấy scandal của Thịnh Thế, hơi có phần kinh ngạc nói: “Tôi còn tưởng rằng Thịnh tiên sinh chưa có kết hôn, thậm chí cũng không nhìn thấy Thịnh tiên sinh mang vợ mình ra ngoài.”

Tay cầm thuốc của Thịnh Thế khẽ dùng lực, đường khói có chút uốn éo, trên mặt anh ta vẫn là thần thái không chút để ý, vẫn cúi đầu suy nghĩ như cũ, không ai nhìn thấy cảm xúc nơi đáy mắt anh ta, ngửi khí thần nhiên: “Cô ấy không thích đi ra ngoài xã giao.”

“Thịnh phu nhân như vậy rất sẵn sàng hiểu chuyện, biết Thịnh tiên sinh bận việc, sẽ không đi quấy rầy Thịnh tiên sinh, không giống như người kia nhà tôi, chỉ cần rời khỏi một lát, liền gửi tin nhắn hỏi han, trả lời tin nhắn chậm một chút là bắt đầu càn quấy, không khác nào giống như trẻ con không lớn, Thịnh tiên sinh thật có phúc, cưới được một người vợ có tri thức hiểu lễ nghĩa như vậy.”

“Vừa nói như vậy, đến thật là, vợ chúng ta đều gọi điện thoại, Thịnh phu nhân nhưng thật im lặng.”

“Thịnh tiên sinh, ngài dùng biện pháp gì mà làm cho Thịnh phu nhân tin tưởng ngài như vậy.....”

Thịnh Thế vừa mới sờ bài, anh ta nghe đến những lời này, thần sắc nơi đáy mắt có chút u ám, cúi đầu suy nghĩ, nhìn bài hồi lâu, đột nhiên mới ý thức được mình đã muốn hồ, liền đổ bài, nói: “Hồ.”

Thuận thế tránh được những lời vừa rồi.

“Kỹ thuật đánh bài của Thịnh tiên sinh thật tốt.”

“Đúng vậy a, đêm nay người thắng được là anh ta!”

” Đúng là người trong nghề a.....”

ba người khác đều khoa trương, đưa tiền, sau đó tan cuộc.

Thịnh Thế ngồi vào trong xe Audi A8 của mình, cùng với người khác khách sao nói tạm biệt, liền nổ máy, nhưng lại không biết đi nơi nào, liền châm một điếu thuốc, ngồi trong xe hút.

Vừa hút được hai hơi, anh ta đột nhiên giống như nghĩ tới điều gì, từ trong túi lấy điện thoại ra, mở khóa, màn hình thực sạch sẽ, không có cuộc gọi nhớ nào, cũng không có một cái tin nhắn .

45. Chương 45: Cổ Lan San Chạm Trán Tô Kiều Kiều (6)

Editor: Hanna

Vừa hút được hai hơi, anh ta đột nhiên giống như nghĩ tới điều gì, từ trong túi lấy điện thoại ra, mở khóa, màn hình trống trơn, không có cuộc gọi nhớ nào, cũng không có một cái tin nhắn.

Ánh mắt Thịnh Thế đột nhiên liền lạnh xuống, anh ta thuận thế hưng hăng hút một hơi thuốc, không biết có phải là hút quá nhanh hay không, hay là như thế nào, cổ họng liền bị sặc một khói, tiến thoái lưỡng nan, thiêu đốt khó chịu, làm cho anh ta quay đầu ho lên kịch liệt.

Anh ta không nói lên lời tư vị của mình giờ phút này ra sao, có mất mát chua xót đau đớn.

mới vừa rồi ở chỗ chơi mạt chược, vẫn đều là anh ta thắng, mặc dù anh ta không thiếu chút tiền đó, nhưng là tâm tình vẫn rất tệ.

Nhưng khi anh ta nhìn thấy vợ của bọn họ, khi từng người từng người gọi điện nhắn tin tới, anh ta đột nhiên cảm thấy tê nhạt vô vị.

Bọn họ nói anh ta thật có phúc, cưới được một người vợ thấu tình đạt lý, còn hiểu chuyện sẵn sàng.

Đây rõ ràng là lời tán dương khách sáo, nhưng anh ta lại cảm thấy thực châm chọc.

Trời mới biết anh ta rốt cuộc có bao nhiêu hâm mộ bọn họ, anh ta cảm thấy bọn họ mới là những người có phúc!

Trời mới biết anh ta rốt cuộc có bao nhiêu hi vọng Cổ Lan San không biết thấu tình đạt lý, không hiểu chuyện sẵn sàng!

Trời mới biết anh ta rốt cuộc có bao nhiêu hi vọng Cổ Lan San có thể giống như vợ của bọn họ, gọi điện thoại giục hần về nhà, cho dù là tức giận, cố tình gây sự, cũng có thể.

Nhưng mà.....Không có.....Cái gì cũng không có, điện thoại của anh ta trống trơn, không tin nhắn chưa đọc, không có cuộc gọi nhỡ.

Kỳ thật vẫn đều là như vậy.....Anh ta sớm đã quen, không phải sao?

Tại sao anh ta còn có thể trong đêm khuya vắng vẻ, âm thầm đau buồn?

Thịnh Thế hồi phục ho khan, lại hút một hơi thuốc, ngẩng đầu, liên tục nhả ra vài vòng khói xinh đẹp, sương khói lượn lờ, anh ta tựa hồ thấy được ánh nắng mặt trời vào buổi chiều, cô bị người mang vào biệt thự Cổ gia.....

Anh ta nhớ rất rõ ràng, anh ta ghé vào lan can lầu hai, nhìn xuống cô nhỏ bé, cô nhìn chăm chăm vào ánh mắt anh ta, rõ ràng hiện lên một chút kinh diễm, anh ta đã quen với những ánh mắt như vậy, bĩu môi, liền nhả ra một câu: "Đồ nhà quê!

Về sau, anh ta thường xuyên đến Cổ gia chơi, thường xuyên sẽ thấy cô, lúc đó, anh ta mười tuổi, cô chín tuổi, anh ta là đối tượng mà những đứa trẻ sống ở đây không dám trêu chọc, cho nên khó khăn lắm mới có một người mới, anh ta liền bắt nạt cô.

Đổi lại là những đứa bé gái khác bị hấn khi dễ, sớm chạy về nhà mà khóc cáo trạng rồi, ai biết, cô mặc kệ anh ta khi dễ như thế nào, vĩnh viễn đều là khuôn mặt quật cường mà đứng đó, một tiếng cũng không nói trừng anh ta.

Bây giờ nhớ lại, anh ta khi đó, cũng thật ác liệt, cô ngày ngày bị mắng là đứa trẻ không ai muốn, quê mùa!

Đôi khi, anh ta còn cố ý cầm đồ vật ném cô.

Lúc ấy, có thể cô là một đứa trẻ được người ta mua về, mới đến Bắc Kinh,, không biết một ai, cũng không có cảm giác an toàn, bị anh ta khi dễ, cũng không dám đi cáo trạng, cho tới bây giờ đều là chịu đựng, anh ta tựa hồ vẫn khi dễ cô duy trì khoảng thời gian nửa năm, cô một lần cũng chưa từng khóc, sau anh ta cảm thấy không có ý nghĩa, dần dần cũng đã quên cô.

Anh ta lớn hơn cô một tuổi, cho nên khi anh ta lên sơ trung, cô còn học tiểu học năm sáu, hai người gặp mặt cũng càng ít đi.

đội đến khi anh ta lên năm hai sơ trung, cô vào năm nhất sơ trung trường anh ta.

Lúc đó anh ta cũng đã biết yêu sớm, mỗi ngày ở trường học mang theo con gái đi rêu rao khắp nơi.

46. Chương 46: Cổ Lan San Lại Chạm Mặt Tô Kiều Kiều (7)

Editor: Nhã Y Đình Lúc đó, Thịnh Thế yêu sớm. Ngày nào cũng đi cùng một nữ sinh khoe khoang khắp nơi. Tan học, anh dẫn theo hội bạn xấu đến quán bar quậy, cũng chẳng để ý đến cô.

Mãi cho đến khi anh tốt nghiệp cấp ba, Thịnh Thế, Quý Lưu Niên, Hạ Phồn Hoa cùng một nhóm bạn đến quán bar chơi. Vừa vào cửa đã thấy một cô gái bị người ta trêu chọc. Những chuyện như thế này cũng hay xảy ra ở quán bar, mọi người cũng chỉ coi như có trò hay để xem.

Cô bé kia trông cũng khá xinh đẹp mặc bộ váy liền. Đầu hơi cúi xuống, không dám phản kháng mặc cho người khác sờ soạng.

Thịnh Thế cảm thấy không có gì hay ho, định gọi Quý Lưu Niên và Hạ Phồn Hoa đi chỗ khác. Không ngờ đột nhiên có một chiếc ly thủy tinh phóng tới "Phanh" một tiếng rơi trên đầu tên đàn ông đang trêu chọc cô bé kia.

Tên kia bị chiếc ly đánh trúng cảm thấy hơi choáng váng, hơi sững người một lúc.

Ngay sau đó, một cô gái mặc váy đỏ đến trước mặt tên kia, cầm túi sách đánh tới tấp lên đầu tên kia, cực kỳ ác liệt."

Tên đàn ông kia cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần, giật lấy túi xách của cô, định đáp trả thì Quý Lưu Niên và Hạ Phồn Hoa ở bên cạnh đã xông đến.

Bạn bè tên kia cũng xông đến, Thịnh Thế thấy Quý Lưu Niên và Hạ Phồn Hoa đã qua đó thì anh cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Vì vậy, tay xách chai rượu cũng xông lên.

Tuy nhiên, từ nhỏ đến lớn Thịnh Thế đã quen ý thế hiếp người nhưng đó là lần đầu tiên đánh nhau. Rốt cuộc cũng đánh cho đối phương thảm hại nhưng mấy người bọn họ cũng không khá khẩm hơn là bao.

So với Quý Lưu Niên và Hạ Phồn Hoa thì Thịnh Thế còn tốt chán chỉ có vết thương trên tay. Lúc đó, anh rất chăm chú đến vẻ bề ngoài, nhìn thấy cánh tay chảy chút máu đã lo lắng không biết vết thương có lưu sẹo hay không. Đột nhiên, anh nghe thấy Quý Lưu Niên hô một tiếng: “Cố Lan San, sao em lại ở đây?”

Thịnh Thế cảm thấy cái tên này cực kỳ quen thuộc, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy cô gái ghé góm mặc váy đó đang cười tươi nói: “Em đến dự sinh nhật của bạn cùng lớp!”

Sau đó, bọn họ cùng nhau rời khỏi quán bar tìm một quán đi ăn khuya. Lúc ấy, anh, Quý Lưu Niên, Hạ Phồn Hoa đều rất thích Cố Lan San. Cô tranh luận với họ không chịu nhường ai, chiếc cằm nhỏ xinh xắn hơi hếch lên sau đó cười rộ mang dáng vẻ kiêu ngạo.

Cơm nước xong, khi mỗi người về nhà mình. Trước khi đi, Cố Lan San cũng cười tươi rói với Quý Lưu Niên và Hạ Phồn Hoa: “Cảm ơn các anh!” Khi nhìn đến Thịnh Thế, thì khuôn mặt lại xa cách, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn!” Sau đó, xoay người thoải mái kéo cánh tay bạn học rời đi.

Sau đó vài ngày cũng là sinh nhật Hạ Phồn Hoa, được tổ chức tại khách sạn nổi tiếng trong thành phố. Lúc đó, anh cũng dẫn một nữ sinh cực kỳ xinh đẹp đi cùng. Cố Lan San vẫn mặc một bộ váy liền màu đỏ như cũ. Dù thấy thế nào, anh đều cảm thấy cô mặc váy đỏ cực kỳ đẹp mắt còn ăn đứt cả hoa hậu giăng đường mà anh dẫn đến.

Trên bàn tiệc, cô vẫn như tối hôm trước đều mỉm cười nói chuyện với tất cả mọi người nhưng không hề liếc nhìn anh một cái.

Anh cố ý kiểm soát nói chuyện với cô nhưng cô chỉ lạnh lùng trả lời.

47. Chương 47: Cố Lan San Lại Chạm Mặt Tô Kiều Kiều (8)

Editor: Nhã Y Đình Con người anh vốn cao ngạo nên lúc ở trên bàn cơm khi nâng ly cổ tình hơi nghiêng ly rượu hơi sánh một chút ra người Cố Lan San. Anh thần nhiên nghiêng đầu mỉm cười, “Ai, thật ngại quá!”

Đôi mắt xinh đẹp của cô nhìn anh một lúc sau đó gật đầu, giọng nói thần nhiên: “Không có việc gì!”

Ăn xong, mọi người cùng nhau đi KTV.

Ngồi trên ghế sofa, Thịnh Thế thần nhiên hôn môi với bạn gái mà anh dẫn đến. Cố Lan San và Quý Lưu Niên thì cùng song ca một bài.

“Hoa Tử, cùng hát một bài đi!” Cố Lan San hát xong, lắc lắc cái mic chuẩn bị ném về phía Hạ Phồn Hoa.

Hạ Phồn Hoa ngồi bên cạnh Thịnh Thế cũng với tay đón.

Khi anh vừa đưa đầu lưỡi vào miệng của hoa hậu giăng đường đột nhiên cảm thấy cái gì đập vào đầu.

Cảm giác đau đớn khiến anh gầm lên: “Là ai hả?”

Cố Lan San đứng một bên, tay che miệng, đôi mắt bồ câu nhìn đầu anh rồi nhìn chiếc mic rơi trên sàn. Sau đó, thần nhiên nhìn đôi mắt đang giận dữ của anh, thần nhiên nói: “A, thật ngại quá!”

So với những lần trước, Cố Lan San còn kéo dài và nâng cao giọng hơn thể hiện rõ sự kiêu căng của bản thân.

Đây đúng là trả thù!

Vì mọi người ở trong phòng đều cho rằng Cố Lan San không cố ý cho nên cuối cùng Thịnh Thế chỉ còn cách nghiêng răng nghiêng lợi nhưng khuôn mặt vẫn nở nụ cười hấp dẫn người khác, cực kỳ chân thành: “Không có vấn đề gì!”

Cố Lan San gạt đầu, chiếc cằm nhỏ xinh đẹp theo quán tính lại ngược lên, kiêu ngạo nghiêng đầu nói chuyện với những người khác.

Hồi đó, khẩu hiệu sử dụng xe điện để bảo vệ môi trường rất phổ biến ở khắp mọi ngõ ngách ở Trung Quốc. Cố Lan San không có bằng lái và lúc đi học cô cũng không muốn tài xế chở đi cho nên cô hay đi một chiếc xe máy điện màu đỏ.

Thịnh Thế vẫn rất thù cô vụ cô lấy mic ném vào đầu anh cho nên một hôm lúc tan học, anh nhảy lên ngồi sau chiếc xe điện của cô.

Lúc ấy, Thịnh Thế rất cao, chỗ ngồi phía sau xe điện lại rất thấp khiến anh ngồi không được thoải mái khiến anh phải ngồi xổm và bám lấy bả vai cô để cảm thấy thoải mái hơn ít nhiều.

Lúc đó, anh cũng quên mất tại sao hôm đó lại tìm cô. Anh chỉ nhớ vừa chạm vào bả vai cô thì mặt cô hồng lên nhưng cô lại giả vờ kiêu ngạo: “Thịnh Thế, cậu xuống ngay cho tôi!”

Bỗng nhiên anh muốn trêu cô một chút. Vì thế, anh ghé vào tai cô thổi một hơi khiến tai cô hồng lên, cực kỳ đáng yêu khiến tâm trạng anh tốt lên: “Tôi cứ không xuống đây, cậu làm gì được tôi nào?”

Cố Lan San lập tức dừng xe lại, sau đó quay đầu, nhìn người đang ngồi xổm trên xe điện, hỏi: “Rốt cuộc cậu có xuống hay không?”

Anh chậm rãi lắc đầu, ánh mắt nhìn cô đầy vẻ thách thức. Nhưng anh chưa kịp phòng bị thì chiếc xe điện đã phóng đi khiến anh bắn ra ngoài.

48. Chương 48: Cố Lan San Lại Chạm Mặt Tô Kiều Kiều (9)

Sau việc này, Thịnh Thế nhớ rõ có một khoảng thời gian rất dài khiến anh tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Xe điện chạy rất nhanh, Thịnh Thế không ngồi vững khiến cả người anh bị nảy lên, ngã xuống đất khiến cho anh bị gãy tay phải. . . . Sau đó, anh bị trượt kỳ thi cuối cấp hai phải học lại một năm trở thành bạn đồng khóa của Cố Lan San.

Thịnh Thế nhớ rõ lúc anh bị đưa đến bệnh viện, tất cả người của Thịnh gia lẫn Cố gia đều có mặt. Lúc đó, anh mười sáu tuổi còn Cố Lan San mười lăm tuổi. Cố phu nhân vừa đến đã mắng cho Cố Lan San một trận té tát. Ngay cả những anh chị em họ của anh cũng mỗi người một miệng mà tham gia. Cố Lan San cắn môi, hốc mắt hồng hồng đứng đó. Cứ đứng im lặng ở đó không mở miệng giải thích cái gì.

Từ đầu đến cuối, Thịnh Thế vẫn tỉnh táo, nằm trên giường nhìn Cố Lan San cúi mặt, không nói lời nào để mặc một đám người xung quanh mắng chửi khiến anh cảm thấy cực kỳ áy náy. Vì thế, chưa kịp suy nghĩ kỹ càng anh đã kể rõ tất cả sự việc.

Ba anh nghe xong, sắc mặt đen kịt, ông nội lại đang ở Hải Nam nên không có ai cứu anh. Vì thế, đợi đến khi anh xuất viện đã bị ba bắt quỳ ở phòng làm việc.

Cố Lan San cũng không nghĩ hậu quả lại nghiêm trọng như vậy nên trong lòng cảm thấy áy náy, mỗi ngày đều đến bệnh viện thăm anh. Đợi đến khi Thịnh Thế xuất viện thì cô lại đến Thịnh gia thăm vừa đúng lúc anh vừa phạt quỳ xong, không đi lại được chỉ nằm trên giường rên đau.

Cố Lan San thấy vậy liền đến cạnh giường, bóp đầu gối cho anh.

Ngày đó, ánh nắng mặt trời rất đẹp giống như ngày anh gặp cô lần đầu tiên. Anh nửa nằm nửa ngồi trên giường nhìn một bên mặt của cô mà thất thần.

Vốn dĩ, cô đang chăm chú nhìn chân anh đột nhiên ngẩng đầu lên khiến Thịnh Thế vội vã quay đầu đi giả vờ như không có chuyện gì nhưng mặt hơi nóng lên.

Sau một lúc, anh mới quay đầu lại thì phát hiện Cổ Lan San đang nhìn anh chăm chú. Thịnh Thế bị cô nhìn chăm chăm như vậy thì cảm thấy tim đập loạn nhịp, vừa định quát cô mấy câu che sự xấu hổ. Ai ngờ cô đột nhiên mở miệng, nói: “Thật xin lỗi!” khiến mấy lời khó nghe của anh nghẹn ứ trong cổ họng.

Thịnh Thế cảm thấy ngón tay hơi rít như bị bỏng thì lập tức hoàn hồn lại mới phát hiện điều thuốc đã cháy hết. Anh nhẹ nhàng dụi điều thuốc lá, vứt vào thùng rác nhỏ trong xe, tiện nhìn sang điện thoại di động hơi dừng một chút rồi nhấn ga chậm rãi rời đi.

Cổ Lan San nói câu “Thật xin lỗi!” rồi sau đó?? nguồn : thích .com

Sau đó, anh đỏ mặt. Còn sau nữa đó chính là khoảng thời gian đẹp nhất của anh.

Quãng thời gian tươi đẹp khi còn niên thiếu cũng nhanh chóng trôi đi. Lúc anh cảm thấy tươi đẹp nhất không phải mới gặp cô mà sau khi gặp cô mới thấy tuyệt nhất!

Rõ ràng. . . . rõ ràng lúc đó rất tốt nhưng tại sao lại trở nên như vậy?

Ban đầu, lúc Thịnh Thế và Cổ Lan San mới kết hôn, anh cũng không như vậy. Mặc dù mỗi ngày anh đều bận đến tối muộn đều về nhà. Mặc dù ngày nào anh cũng bận đến điên đầu đều cố gắng gọi cho cô một cuộc điện thoại.

Anh biết cô không thích các bữa tiệc xã giao. Chỉ một lần Thịnh Thế nói muốn cô cùng tham dự một bữa tiệc từ thiện nhưng cô từ chối thì anh cũng không ép buộc. Từ đó về sau, anh cũng ép cô nữa cũng không yêu cầu ai đi cùng anh mặc kệ ánh mắt kì quái của mọi người.

49. Chương 49: Cổ Lan San Lại Va Chạm Tô Kiều Kiều(10)

Nhưng mãi cho đến một lần, tại một buổi tiệc rượu có một diễn viên nữ bám riết lấy anh, vô tình xuất hiện trên mặt báo. Anh nhìn thấy, trong đầu rất sợ Cổ Lan San buồn. Nhưng không ngờ cô lại thờ ơ với chuyện này, thản nhiên tiếp nhận như không có chuyện gì.

Có một số việc khi xảy ra rồi mới khiến người ta để ý.

Sau đó, Thịnh Thế thường xuyên làm một vài chuyện. Ví dụ như, cả đêm anh không về, ăn chơi thác loạn. Anh cho rằng cô sẽ gọi điện hỏi tối nay anh có về nhà không? Hay chất vấn rốt cuộc anh cùng cô gái kia là như thế nào??? Nhưng cô lại chẳng làm gì cả.

Một người phụ nữ luôn quản lý những việc của chồng mình, quản lý người ta, điều này chứng tỏ cái gì? Nghĩa là cô ấy yêu anh, cần và để ý đến anh.

Còn một người phụ nữ lại thờ ơ với chuyện chồng mình ở ngoài ăn chơi đàn đúm đến đêm cũng không về thì thể hiện cái gì đây?

Một người phụ nữ cũng không nhõng nhẽo, ghen tuông hay cãi nhau, cố tình gây sự, quản đủ thứ chuyện của chồng mình, thì chứng tỏ cái gì?

Đến lúc đó, anh mới dần dần hiểu được, cho đến bây giờ, Cổ Lan San biết điều, chăm sóc anh đều vì cố gắng làm tốt vai Thịnh thiếu phu nhân không liên quan đến anh.

Trong lòng cô, anh là người có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Thịnh Thế biết, cô không thích anh. . . . Đến bây giờ cũng không yêu. . . . Nhưng giờ cô đã là vợ anh, sẽ sống cùng anh suốt cả cuộc đời này vậy vì sao cô không giả vờ chứ?

Anh cũng không cần gì nhiều, chỉ muốn đêm nào anh không về thì cô gọi cho anh một cuộc hỏi ‘Sao đêm nay anh không về?’ Lúc anh đứng bên cạnh những người phụ nữ khác thì cô hỏi một câu ‘Cô ta là ai?’

Anh chỉ muốn những điều đơn giản vậy thôi. Đáng tiếc, cô không chịu cho!

Trái tim cô không có chỗ cho anh. Nhưng anh lại yêu cô, thương cô nên đành yên lặng chịu đựng. Trời biết, anh cố gắng như thế nào khi nói sẽ chinh phục cô. Cho dù mọi thứ có đổi thay như thế nào, trái tim anh luôn có cô.

Nhưng cho đến “lần đó” anh mới biết được, trái tim cô sẽ không bao giờ có chỗ cho anh.

Vì vậy, anh càng tệ hơn, anh buông thả bản thân. Tất cả mọi người lại cảm thấy thương vợ anh. Kỳ thật bọn họ không biết, cô không cần những điều đó. Cho dù anh như thế nào, cô cũng không để ý. Anh làm như vậy cũng đang chà đạp bản thân mình.

Dù sao, cô cũng đâu cần, không phải sao?

Thịnh Thế càng lúc càng siết chặt vô lăng nhưng khuôn mặt anh chẳng thể hiện bất cứ cảm xúc gì, càng lúc càng lạnh lùng khiến người ta hơi sợ hãi.

Anh cũng không biết mình rốt cuộc đi bao lâu đợi đến khi anh hoàn hồn thì xe đang trên đường về khu biệt thự Ngự Thự Lâm Phong.

Anh dần giảm tốc độ, do dự không biết có nên quay đầu hay không. Nhưng cuối cùng vẫn lái đến cửa nhà mình.

Anh xuống xe, đứng trong sân rất lâu. Ngọn đèn đêm nhàn nhạt chiếu xuống bóng dáng anh càng khiến bóng dáng đó trở nên ưu thương. Sau thật lâu, anh mới ấn mặt mã đi vào nhà.

Người hầu đều ngủ cả, cực kỳ yên tĩnh. Anh nhẹ nhàng đi lên phòng ngủ trên tầng hai, khẽ đẩy cửa đi vào.

Cố Lan San im lặng nằm trên giường, anh đứng ở cửa, nhờ ánh đèn ngoài hiên mà ngắm nhìn cô một lúc lâu. Sau đó, anh đến bên cạnh giường, nhìn cô ngủ say, ánh mắt anh lấp lánh, giả vờ như cô đã tỉnh lại, tự lừa bản thân nhỏ giọng nói một câu: “Sở Sở, anh về rồi! Tối nay anh đi ăn cơm cùng đối tác. Sau đó, cùng đi đến Spa rồi đến Kim Bình Huy Hoàng chơi mát chược. Anh không tìm phụ nữ. . . . Anh cũng không liếc nhìn họ một chút. . . . Em phải tin tưởng anh!”

50. Chương 50: Tên Của Em, Tâm Tư Của Anh (1)

” San San, anh về nhà rồi... Đêm nay anh cùng mấy người đối tác đi ăn cơm, cơm nước xong đi làm SPA một cái, sau đó đi Kim Bích Huy Hoàng đánh mát trượt một lúc, anh không có tìm phụ nữ... Anh cũng không có liếc mắt nhìn bọn họ một cái... Em phải tin tưởng anh...”

Thịnh Thế nhẹ giọng nói những lời này, giọng nói của anh trầm thấp, ở trong phòng yên tĩnh vô cùng dễ nghe, giống như là tiếng đàn vi-ô-lông đại học G.

Thâm tình của anh, cực kỳ dịu dàng, giống như là đối với châu báu mềm mại quan trọng nhất trên thế giới này.

Ngày hôm sau là thứ bảy, Cố Lan San không cần đi làm, dậy có chút trễ, cô rửa mặt xong, nghĩ đến buổi sáng hôm nay cũng không có chuyện gì, cũng không ra ngoài, đơn giản mặc áo ngủ ra khỏi phòng, dự định xuống dưới lầu ăn bữa sáng.

Cố Lan San mới vừa mở cửa, liền thấy bà quản gia bưng một ly cà phê ở trước mặt.

Bà quản gia gật đầu với Cố Lan San, mỉm cười: “San tiểu thư, cô thức dậy? Bữa sáng đã chuẩn bị tốt, muốn đồ ăn Trung Quốc hay vẫn là cơm Tây?”

“Đồ ăn Trung Quốc.” Cố Lan San đáp lại một câu, thuận tiện nhìn thoáng qua bà quản gia bưng cà phê.

Bà quản gia luôn luôn ở nơi này sống, giỏi về xem xét sắc mặt, nhìn thấy biểu tình Cố Lan San liền lập tức trả lời: ” Cà phê này là Thịnh tiên sinh muốn.”

Cố Lan San nghe nói như thế, ngược lại sửng sốt: “Thịnh Thế trở về khi nào?”

“Tôi không biết.” Bà quản gia thành thật trả lời: ” Buổi sáng lúc ngủ dậy, thấy Thịnh tiên sinh đậu xe ở trong sân.”

Cố Lan San gật gật đầu, không hỏi lại cái gì.

Bà quản gia bưng cà phê vòng qua Cố Lan San, liền hướng về thư phòng đi đến.

Cố Lan San lại đột nhiên lên tiếng, " Để tôi bưng qua cho Thịnh Thế."

Bà quản gia sững sốt một phen, liền mặt mày hớn hở, lập tức đem khay đưa cho Cố Lan San, đáy lòng nhớ lại, San tiểu thư rất cục cựa cũng thông suốt, biết đi lấy lòng Thịnh tiên sinh rồi....

Cố Lan San tiếp nhận khay, đợi sau khi bà quản gia đi xuống lầu, cô nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, lại trở về phòng ngủ.

Cô mở tủ ra, đem tất cả áo ngủ khoét sâu của mình lấy ra, sau đó chọn một bộ áo ngủ có vẻ có vẻ tương đối hở hang, mặc lên trên người.

Đó là một bộ váy ngủ màu trắng, cô mua lúc học đại học, sau khi mua xong, một lần cũng không mặc. Lúc ấy bộ ngực của cô không có lớn như hiện tại, cho nên khi mặc vào, cũng không như hiện tại tràn đầy mị hoặc !

Cố Lan San nhìn chằm chằm chính mình trong gương một hồi, thuận tiện đem tóc dài quấn màu đen kéo lại một bên, buông xuống ở trước ngực, lại đưa tay lên, nắm lấy hai lần, làm cho lộn xộn mà lại khô gợn, thuận tiện đem dép lê chính mình đá rơi xuống, lúc này mới hài lòng bưng cà phê lên, một lần nữa hướng tới thư phòng.

Cố Lan San đi tới trước cửa thư phòng, tay nâng lên lại buông xuống nhiều lần, cuối cùng hít sâu một hơi, vừa nhắm mắt, nhẹ nhàng gõ gõ cửa.

Rất nhanh, bên trong liền truyền đến một giọng nói, ngán ngủ, trực tiếp: "Tiến vào."

Cố Lan San đẩy cửa thư phòng ra, liền liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi ở trước bàn sách đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm máy tính một cái.

Có thể nguyên nhân là bởi vì ở nhà, anh mặc một bộ T-shirt thoải mái, cao quý trộn với vài phần tùy ý.

Dáng vẻ anh hết sức chuyên tâm, lông mi dài hơi rũ xuống, mi tâm nhíu lại, lâu lâu giơ tay lên chuyển động máy tính vài cái.

Cố Lan San nhẹ nhàng đem cà phê để ở trên bàn viết.

Ánh mắt Thịnh Thế vẫn nhìn ở trên máy tính, mí mắt không nâng một chút....

51. Chương 51: Tên Của Em, Tâm Tư Của Anh (2)

Ánh mắt Thịnh Thế vẫn nhìn ở trên máy tính, mí mắt không nâng một chút, chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái, ý bảo người kia có thể rời đi.

Cố Lan San vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Thịnh Thế vẫn như cũ chuyên tâm nhìn chằm chằm máy tính.

Trong thư phòng yên tĩnh lạ thường, Cố Lan San dường như có thể nghe thấy tiếng hít thở của Thịnh Thế.

Cô cố gắng nín thở, sợ chính mình không cẩn thận quấy rầy anh, làm cho anh không vui, nhưng mà thỉnh thoảng lại thật cẩn thận, từ từ thở một hơi.

Thời gian từng chút từng chút qua đi.

Cố Lan San đứng có chút mỏi chân, cô lại cắn răng, miễn cưỡng chống đỡ, một đôi mắt trong suốt, vẫn nhìn trên người Thịnh Thế, luôn luôn quan sát đến anh.

Anh mặc dù đang làm việc, nhưng mà toàn thân trên dưới vẫn chậm rãi tỏa ra khí thế của một bậc đế vương.

Tư thế cử chỉ của anh, tao nhã lại đẹp mắt.

Cố Lan San nhin không được nhìn có chút ngây người....

Cô vẫn biết bộ dạng Thịnh Thế cực kỳ cực kỳ chói mắt, đi tới chỗ nào tất cả ánh mắt đều tập trung trên người anh, đối với khuôn mặt này, cô sớm đã nhìn thành thói quen rồi.

Nhưng mà không biết vì cái gì, cô cảm thấy Thịnh Thế giờ khắc này, lại cùng Thịnh Thế trong trí nhớ không giống nhau....

Anh thành thực rất nhiều, thu liễm rất nhiều rất nhiều khoa trương và kiêu ngạo, trở nên khiêm tốn, nội liễm, tản ra sâu sắc.

Chẳng bao lâu, cái thiếu niên xấu xa đã trưởng thành người đàn ông như vậy rồi hả ?

Thịnh Thế theo thói quen vươn tay ra bưng cà phê, nhưng không có chạm vào ly cà phê, anh nhin không được nhú nhú mày, vẻ mặt có chút giận dữ.

Trong biệt thự này người làm bưng cà phê, đều sẽ để cố định vị trí ở bên tay phải của anh, chưa bao giờ có bất kỳ sai lầm!

Thịnh Thế vừa định mở miệng, nổi giận kêu bà quản gia, lại nhìn thấy trước bàn làm việc của mình, có một người đang đứng.

Ai vậy, dám ở lúc anh làm việc đứng ở chỗ này? nguồn dịch nhanh nhất : [thich .com](http://thich.com)

Sắc mặt Thịnh Thế dị thường khó coi nghiêng đầu sang chỗ khác, vừa mới chuẩn bị lên tiếng quở mắng, lại nhìn thấy là Cố Lan San, vẻ mặt của anh lập tức cứng đờ ở nơi đó, lời nói cũng bị tắc nghẽn ở trong cổ họng.

Cô gái tóc dài buông xuống ở trước ngực, bao phủ nửa bờ vai, da thịt trắng tinh tể như ẩn như hiện.

Ánh nắng tươi đẹp ngoài cửa sổ chiếu lên trên da thịt cô, như một vầng ánh sáng bao quanh.

Cô không có đi giày, hai cái kẻ chân trắng non mềm hơi xòe giẫm lên trên thảm trong thư phòng, ngón chân dường như bởi vì căng thẳng, có chút co quắp, nhìn vô cùng đáng yêu.

Làn váy của cô có chút ngắn, miễn cưỡng che lấp cái mông của cô, lộ ra hai cái đùi nhỏ thon dài.

Thịnh Thế nhìn hơi hơi sững sờ, cảm thấy có cảm giác khô nóng từ trong thân thể nổi lên, anh hơi hơi quay đầu đi, vừa vận nhìn thấy bên trái máy tính để một ly cà phê, đã nguội rồi.

Chẳng lẽ cà phê này là cô bưng vào?

Thảo nào để vị trí không đúng....

Mặt mày Thịnh Thế nháy mắt dễ chịu rất nhiều, dáng vẻ giống như gặp chuyện vui vẻ, tư thế nhàn nhã vươn tay, chậm rãi bưng cà phê lên, uống một ngụm.

Anh vẫn thích uống cà phê Blue Mountain thuần khiết, không cho đường, không cho sữa.

Chủng loại cà phê có rất nhiều, cà phê Blue Mountain không xem như tốt nhất, nhưng mà anh lại thích hơn.

Không vì cái gì khác, chỉ vì, Lam Sơn, Lan San.

Hương vị cà phê thuần khiết cực kỳ đáng.

Giống như là hương vị cô cho anh.

Nhưng mà hôm nay, anh lại cảm thấy cà phê đáng này, lại có một chút vị ngọt.

Có trời mới biết, anh cuối cùng tốn bao nhiêu công sức, mới áp chế được vội vàng ở đáy lòng, cố gắng không chế kích thích của mình.....

52. Chương 52: Tên Của Em, Tâm Tư Của Anh(3)

Có trời mới biết, anh cuối cùng tốn bao nhiêu công sức, mới áp chế được vội vàng ở đáy lòng, cố gắng khống chế kích thích của mình, mới không khiến mình có vẻ vội vàng muốn uống cà phê cô bùng tới.

Thịnh Thế ưu nhã uống vào hai ngụm cà phê, mới ngẩng đầu lên, một lần nữa nhìn về phía Cố Lan San, anh bởi vì một ly cà phê, tâm tình trở nên rất tốt, cho nên, trên mặt cũng treo lên ý cười, “Lúc này vẫn còn sớm, Chủ nhật không đi làm, như thế nào không ngủ nhiều một chút?”

Giọng Thịnh Thế mềm mại, đôi mắt đen sâu sắc lẳng lặng nhìn chăm chú gương mặt đẹp đẽ của cô.

Thịnh Thế từ sau “một lần kia”, rất ít mặt mỉm cười nói chuyện cùng cô, Cố Lan San khó tránh khỏi sửng sốt, dưới đáy lòng sinh ra phòng bị, cô thật cẩn thận quan sát vẻ mặt bày ra vẻ tươi cười của Thịnh Thế, nhưng không có phát hiện một chút nào sơ hở, chỉ cảm thấy ánh mắt anh như vực sâu không lường được, giống như muốn chiếm đoạt cô.

Cô không biết vì cái gì, đột nhiên cảm thấy Thịnh Thế như vậy.... khiến cô cảm thấy so với lúc anh tức giận càng nguy hiểm hơn!

Cô bình tĩnh đứng ở nơi đó, cấp cho Thịnh Thế một nụ cười yếu ớt, nói: “Không ngủ được nữa.”

”Tìm tôi có việc sao?” Thịnh Thế lại vui rạo rực uống một hớp cà phê nhỏ, ly cà phê thật ra rất nhỏ, uống hai ngụm liền hết, anh không nỡ uống xong nhanh như vậy, cho nên liền nhấp một ngụm nhỏ, ngay cả chính anh, cũng ở đáy lòng nhin không được khinh bỉ chính mình!

Mục đích Cố Lan San tới, đơn giản là vì kiếm tiền.

Cô cố ý mặc thành như vậy, chính là vì muốn mê hoặc anh.

Cô chưa từng chủ động câu dẫn một người như vậy, tưởng tượng đến chính mình vậy mà cũng sẽ làm như vậy, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn nhin không được đỏ lên.

Thịnh Thế sao không biết mục đích của cô là gì, nếu là trước đây, anh ngược lại thật sự rất khó chịu, nhưng hôm nay, có thể là nguyên nhân vì một chén cà phê kia, ngược lại toàn bộ dung túng cô nổi lên: “Có chuyện gì, cô cứ nói!”

Vừa nói, Thịnh Thế vừa đứng lên, hướng về Cố Lan San.

Cùng với sự đến gần của anh, mùi sữa tắm nhàn nhạt trên người Cố Lan San tiến vào trong mũi anh.

Cố Lan San nhin không được có chút khấn trương.

Cô cúi đầu, nhin mũi chân chính mình, giống như đứa bé, néo chính mình một cái.

Thịnh Thế nhin thấy Cố Lan San như vậy, có chút không dời mắt được, anh mơ hồ cảm thấy chính mình có chút đầu vág mắt hoa, liền cúi đầu, tiến đến bên tai cô, nhin thấy rõ ràng vành tai của cô đã biến thành màu hồng, anh nhin không được nhỏ giọng nói, “Sao không nói lời nào?”

Thân thể Cố Lan San nhẹ nhàng run rẩy, đại não của cô có chút không biết làm sao, chỉ cảm thấy hôm nay Thịnh Thế so với ngày trước không giống nhau. Cô nhin không được ngẩng đầu, nhin Thịnh Thế, lại phát hiện trên mặt Thịnh Thế vẫn treo một nụ cười mê chết người không đền mạng như cũ, so với ánh nắng ngoài cửa sổ còn chói mắt hơn.

Cố Lan San ngăn người, theo bản năng muốn lui một bước, nhưng mà ai biết chính mình vừa rồi đứng ở chỗ này lâu lắm, chân có chút không nghe sai khiến, nhất thời thân thể không ổn định, liền ngã xuống.

Thịnh Thế nhanh tay nhanh mắt vươn cánh tay, một phen ôm lấy thân thể của cô.

Cố Lan San vốn tưởng rằng chính mình sẽ ngã sấp xuống, ai ngờ lại rơi vào trong lòng Thịnh Thế, cô theo bản năng muốn từ trong lòng anh giãy thoát ra ngoài, ai ngờ mới vừa động một cái, liền làm cho anh ôm cô càng chặt hơn.

Cố Lan San suy nghĩ mục đích mình tới, đơn giản lại thuận theo.

53. Chương 53: Tên Em, Nỗi Lòng Của Anh (4)

Editor: Hanna

Cố Lan San suy nghĩ mục đích mình tới, đơn giản là thuận theo.

Thịnh Thế nhìn Cố Lan San mềm mại nhu thuận làm ỏ trong ngực mình, biết rõ cô làm như vậy, là do mình lấy tiền bức người đến, nhưng là đáy lòng vẫn cảm thấy thoải mái ngọt ngào.

nhưng là, cảm giác ngọt ngào này còn không có duy trì được một phút, liền truyền đến một hồi gõ cửa.

Thịnh Thế hiển nhiên đặc biệt khó chịu khi bị người khác cắt đứt cảm giác ngọt ngào của mình, hơi điều chỉnh hô hấp một chút bởi vì dục vọng mà hỗn loạn, thanh âm đặc biệt không kiên nhẫn nói: “Có chuyện gì?”

Người gõ cửa dường như bị thanh âm của Thịnh Thế dọa đến, đem cửa đẩy ra một khe nhỏ, nhanh chóng nói: “Thịnh tiên sinh, là Cố phu nhân gọi điện tới.”

Thịnh Thế cực kì không tình nguyện, sắc mặt như trước kéo căng, âm điệu cũng là buộc chặt: ” Chuyện gì?”

“Cố phu nhân nói, muốn Thịnh tiên sinh cùng San tiểu thư tối mai đến Cố gia ăn cơm tối, nói là Ân Ân tiểu thư và Hàn tiên sinh đã trở lại.”

Thịnh Thế nhíu nhíu mày, theo bản năng nhìn Cố Lan San.

Cố Lan San vốn ánh mắt bình tĩnh không hề gợn sóng, trong nháy mắt trở nên phát sáng, trên ngũ quan xinh xắn, nở một nụ cười xinh đẹp, lông mày nhẹ nhàng nhướng lên, mang theo thần sắc đặc biệt của cô, có giấu cũng giấu không được hưng phấn: ” Cô nói cái gì? Chị gái cùng Thành Trì sắp trở về rồi?”

”Vâng, San tiểu thư, Cố phu nhân nói, là chuyến bay tối nay, sáu giờ sáng mai đến đây, vốn là Ân Ân tiểu thư định trưa ngày mai ăn cơm, nhưng là Cố phu nhân sợ Ân Ân tiểu thư cùng Hàn tiên sinh ngồi máy bay lâu sẽ mệt mỏi cho nên đổi thành tối mai.”

Cố Lan San cười một tiếng: “Ừ, tôi đã biết.”

“Không có chuyện gì mà nói, tôi đi ra ngoài trước.”

Cố Lan San gật đầu, người làm đóng cửa rời đi.

Hàn Thành Trì cùng Cố Ân Ân sắp trở về đây nha.....Trong lòng Cố Lan San vẫn quanh quẩn câu nói này.

Cố Ân Ân là thiên kim tiểu thư chân chính của Cố gia, vừa sinh ra, liền cùng Hàn Thành Trì đính ước, hai người là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau.

Khi Cố Lan San chín tuổi đến Cố gia, nhìn thấy từ trên lầu đi xuống một đôi thiếu nam thiếu nữ đẹp như tranh vẽ, đó là Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân.

Nếu như nói, ở Cố gia, Cố Lan San thích ai nhất, cô tuyệt đối không chút do dự nói ra cái tên Cố Ân Ân

Cố Ân Ân tuy rằng không phải là chị ruột của cô, nhưng từ khi cô đến Cố gia, cũng vẫn đem cô trở thành em gái mà đối đãi.

Khi Cố Lan San mười bảy tuổi, biết mình bị Cố gia mua về để làm công cụ liên hôn.

Đối với những danh môn quý tộc này, liên hôn là chuyện rất bình thường.

Có rất nhiều gia tộc vì mở rộng sự nghiệp cùng quyền lực, luôn lấy danh nghĩa làm việc thiện để thu dưỡng một cô bé có tướng mạo xuất chúng để làm công cụ liên hôn.

Mà Cố Lan San, vừa vặn chính là công cụ mà Cố gia lựa chọn.

Lúc đó, Cố Lan San bởi vì chuyện này mà làm ầm ĩ với cha mẹ cô một trận.

Bây giờ nghĩ lại, Cố Lan San vẫn là có chút xúc động.

Sau này Cố Ân Ân và Hàn Thành Trì cùng đi Anh du học, bây giờ cuối cùng cũng về nước, Cố Lan San làm sao mà không cao hứng đây?

Không chỉ là cao hứng.....Còn có chút mong chờ cùng nhảy nhót.....Mong chờ.....Cái người con trai tên Hàn Thành Trì kia, bây giờ biến thành cái bộ dạng gì?

Có phải hay không giống như trước đây mặt mày như ngọc, trong trẻo mà tuấn tú?

Thành Trì, Thành Trì.....Hàn Thành Trì.....

Tên của anh, tâm tư của em.

54. Chương 54: Tên Em, Nỗi Lòng Của Anh (5)

Tên của anh, tâm tư của em.

Thật sự là tâm tư.

Bởi vì Hàn Thành Trì là hôn phu của Cố Ân Ân, mà Cố Ân Ân đối với cô tốt như vậy, cho nên, Cố Lan San chưa từng có có nửa phần ý niệm khác trong đầu.

Thế cho nên cho tới bây giờ, hai người Cố Ân Ân và Hàn Thành Trì, đều không biết Cố Lan San thích Hàn Thành Trì.

Có lẽ là Cố Lan San ngày càng tốt, có lẽ Hàn Thành Trì trong mắt cô có Cố Ân Ân..... Mặc kệ như thế nào, cô vùng trộm thích, chưa bao giờ quấy rối đến tình cảm của Cố Ân Ân và Hàn Thành Trì.

Nhưng mà, tâm tư của cô, đã che dấu rất cẩn thận, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có sơ hở, đúng là vẫn còn bị lộ ra ngoài một hai giọt.

Trong đó có một người, đó là Thịnh Thế.

Thịnh Thế vừa rồi đứng ở nơi đó, ánh mắt vẫn đều đều dừng trên mặt của Cố Lan San.

Anh thấy rõ ràng, thời điểm Cố Lan San nghe thấy người làm nói ba chữ “Hàn tiên sinh” kia, ánh sáng nơi đáy mắt cô có bao nhiêu sáng ngời, tươi cười trên mặt cô có bao nhiêu sáng lạn, thần thái biểu tình trên mặt cô có bao nhiêu hưng phấn!

Chết tiệt là, cô giống như thay đổi thành người bình thường, mặt mày trong lúc đó không giống như ngày thường bình tĩnh lãnh đạm, mà là một loại thần sắc cùng tự tin của Cố Lan San.

Hóa ra, những biểu hiện đó của Cố Lan San, chính là không ở trong thế giới của Thịnh Thế.

Thịnh Thế vẽ mặt thản nhiên đứng đó, nhìn thoáng qua Cố Lan San, dứt khoát xoay người, trở lại trước máy tính.

Cố Lan San đợi sau khi người làm đi ra một lát, mới xoay đầu nhìn Thịnh Thế.

Phát hiện Thịnh Thế đã ngồi trước máy tính bắt đầu làm việc.

Dựa vào tính tình cô trước đây, có lẽ cô sẽ đứng ở đó đợi, nhưng là, hôm nay có thể là bởi vì Cố Ân Ân và Hàn Thành Trì trở về, cả người không kiềm chế được hưng phấn, cho nên không có ở trước mặt Thịnh Thế mà im lặng cùng lãnh đạm, ngữ điệu cũng có chút lên cao,” Thịnh Thế, anh rất bận sao?”

Thịnh Thế nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, mí mắt cũng không nâng lên chút nào, chính là dùng giọng mũi “Hừ” một tiếng.

Cố Lan San nhìn đến loại trạng thái này của Thịnh Thế, nghĩ anh ta e rằng trước bữa trưa cũng sẽ không rời đi, không bằng hiện tại mình đi chuẩn bị cơm trưa, ăn cơm xong, đợi đến lúc nghỉ trưa, lại đến dụ dỗ anh, cũng không muộn, vì thế, Cố Lan San nói: “Vậy anh trước làm việc đi.”

Nói xong, Cố Lan San liền xoay người, từ thư phòng ra ngoài.

Thịnh Thế nghe thấy lời như vậy, “Ba” lập tức đem máy tính khép lại.

Đi a, Cố Lan San, cô thật sự có thể rời đi, cô vừa nghe thấy Hàn Thành Trì sắp trở về, cho nên ngay cả tiền thuốc của em trai cũng không cần, có phải hay không?

Cố Lan San nghe thấy tiếng động như vậy, dừng lại cước chân, còn chưa có quay lại nhìn, chợt nghe thấy thanh âm ác liệt của Thịnh Thế nhẹ nhàng truyền đến: “Cố Lan San, cô mỗi lần tới tìm tôi, đều không phải vì tiền sao? Lần này tiền cũng chưa kiếm, liền đã tính rời đi như vậy sao?”

Cố Lan San tâm tình tốt trong nháy mắt, đã bị Thịnh Thế đánh bay, trên mặt cô lại khôi phục vẻ mặt bình thản, mặt maybìnhh tĩnh nhìn về chằm chọc của Thịnh Thế, căn bản không phải giống như bình thường nói cho Cố Lan San nghe.

Cô thật sự có chút không hiểu được Thịnh Thế, cô sau khi kết hôn luôn làm tốt vai trò Thịnh phu nhân, nhu thuận, nghe lời, hiểu chuyện, vâng lời, sẵn sàng, nhưng là bất luận cô làm tốt hay không, anh ta luôn có thể từ trong đó tìm ra một đồng chuyện!

Cố Lan San đứng tại chỗ không hề động đậy.

Thịnh Thế ngồi trên ghế, nhìn Cố Lan San bình tĩnh như nước, trong lòng không ngừng cười lạnh, nghe được cái tên Hàn Thành Trì, thần sắc của cô như vậy, đối mặt anh ta, liền không nóng không lạnh như vậy!

55. Chương 55: Tên Em, Nỗi Lòng Của Anh (6)

Thịnh Thế ngồi trên ghế, nhìn Cố Lan San bình tĩnh như nước, trong lòng không ngừng cười lạnh, nghe được cái tên Hàn Thành Trì, thần sắc của cô như vậy, đối mặt anh ta, liền không nóng không lạnh như vậy!

Thịnh Thế càng nghĩ càng tức, sau đó khuôn mặt anh liền lạnh lùng, từ ghế đứng lên, bước từng bước lớn, rất nhanh liền đến trước mặt Cố Lan San.

Cố Lan San nhìn thấy Thịnh Thế lại bắt đầu nổi điên, cô vô ý thức lùi về sau một bước, nhưng là vẫn bị Thịnh Thế bắt được cổ tay, đem cô kéo đến trước bàn.

Anh quơ tay ra, những thứ loạn thất bát tao cốc cà phê máy tính văn kiện trên bàn đều bị văng hết xuống đất.

Trong tiềm thức Cố Lan San liền biết Thịnh Thế sẽ làm gì cô, cô không thể không phản kháng, nhưng mà lại vẫn không có chống lại được với sức lực của Thịnh Thế.....

(lược bỏ.....)

Cố Lan San đau đến nổi trán đỏ mồ hôi lạnh, cô thật muốn mở miệng cầu xin, nhưng lại không có nói gì.

Cô là người sĩ diện như vậy.

Cô chỉ có thể nhắm mắt lại, nghĩ đến em trai mình vẫn nằm trong bệnh viện, đến nay đã hai năm rồi, vẫn bất tỉnh nhân sự.

Cô nói với chính mình, em trai cô là vì cô mới trở thành bộ dạng như vậy.....Nếu như không phải vì cô, em trai cô bây giờ đã vào đại học, đã yêu đương rồi.

Cho nên cô chịu một chút giày vò này, có tính là gì?

Mặc dù cô và em trai không cùng một cha sinh ra, nhưng cuối cùng vẫn là có một nửa huyết thống.

Cô nghĩ đến bộ dạng em trai mình như vậy, vẫn sẽ đau lòng.....

Nhưng mà, đau lòng, cũng không thể chống lại với nỗi đau thể xác mà Thịnh Thế mang lại cho cô lúc này.....

Cô cảm thấy cả người mình giống như rơi vào địa ngục.....

Nhưng mà, cô cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể chịu đựng.

Hồi lâu, những giầy vò giống như địa ngục này mới kết thúc, không đợi cô lấy lại tinh thần, một tờ chi phiếu liền nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt cô, sau đó liền nghe thấy tiếng bước chân xa dần.

Đợi đến khi Cố Lan San hồi phục lại tinh thần, trong thư phòng, chỉ còn lại một mình cô.

56. Chương 56: Tên Em, Nỗi Lòng Của Anh (7)

Thịnh Thế mang về mặt cảm giận xuống lầu.

Bà quản gia cũng đang cầm thực đơn muốn lên tầng hỏi Thịnh Thế và Cố Lan San bữa trưa muốn ăn gì. Nhìn thấy vẻ mặt này của Thịnh Thế, lập tức trốn trong phòng bếp không ra nữa.

Mà những người hầu khác cũng vội vàng quay lưng với Thịnh Thế, bận rộn làm công việc của mình. Đợi đến khi Thịnh Thế rời đi thì người hầu mới thở phào nhẹ nhõm.

Thịnh Thế rời khỏi khu biệt thự Ngự Thự Lâm Phong vẫn cảm thấy tức giận không thôi.

Hàn Thành Trì vẫn chưa trở lại nhưng thứ duy nhất Thịnh Thế anh có thể ‘uy hiếp’ Cố Lan San cũng không còn tác dụng. Đợi đến khi tên Hàn Thành Trì kia về rồi thì không phải là. . . . ?

Thật không dễ dàng anh mới có thể dùng tiền bạc buộc Cố Lan San chú ý đến anh. Hàn Thành Trì vừa trở về thì Cố Lan San còn có thể liếc mắt nhìn anh một cái sao?

Thịnh Thế vừa nghĩ như vậy, trong lòng đang tức giận bỗng trở nên sợ hãi. Những người khác có thể không biết Cố Lan San thích Hàn Thành Trì bao nhiêu nhưng Thịnh Thế anh lại biết rõ.

Anh lại là nhân chứng tình yêu của cô và Hàn Thành Trì. Đó là vợ anh, cô lại chỉ yêu Hàn Thành Trì kia.

Chín tuổi, cô tới Cố gia, cô chỉ yêu thích một mình Thành Trì. Sáu, tình cảm đầy trở thành thăm mến.

Tình cảm của thiếu nữ đều thơ mộng, Thành Trì luôn tốt nhất.

Thậm chí, Cố Lan San biết rõ Hàn Thành Trì sẽ không thích cô. Hàn Thành Trì là người đàn ông của Cố Ân Ân nhưng cô vẫn yêu anh ta sâu đậm.

Cố Lan San cũng biết rõ trên danh nghĩa Hàn Thành Trì là anh rể cô nhưng cô vẫn bất chấp tất cả mà yêu anh ta.

Đúng là ‘Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình’. Tình yêu khiến con người ta lúc thì vui vẻ nhưng có lúc lại khiến con người ta đau khổ vì thất tình.

Anh đã từng hỏi cô: “Hàn Thành Trì có gì tốt mà cậu thích anh ta như thế? Huống chi anh ta đã có Cố Ân Ân?” Lúc đó, cô nói cái gì?

Cô nói: “Hàn Thành Trì không có gì tốt nhưng mà tôi thích anh ấy cho nên anh ấy là tốt nhất. Tôi thích anh ấy cũng không liên quan đến chuyện của anh ấy và chị!”

Lúc đó, anh đã nghĩ, Cố Lan San thật quá cố chấp! Nhưng về sau anh mới phát hiện, thật ra anh còn cố chấp hơn cả cô. Thậm chí, anh còn không biết đã thích cô từ bao giờ. Anh vẫn luôn tự hỏi, Cố Lan San có gì tốt?

Cố Lan San không có gì tốt nhưng mà Thịnh Thế anh thích cho nên cô là tốt nhất.

Anh thích cô cũng không liên quan đến việc cô thích Hàn Thành Trì. Lúc đó, anh đã tự nhủ với lòng như vậy. Anh học cách yêu của kị sĩ đen trong câu chuyện cổ tích, chỉ muốn âm thầm bảo vệ cô.

Nhưng về sau anh mới biết được, những gì trong chuyện cổ tích nói đều gặt người.

Nếu bạn thật sự yêu một người, người đó lại trở thành vợ, luôn đồng hành bên cạnh. Nhưng cô ấy lại coi thường bạn khiến cho tình yêu bạn giấu kín trong lòng không thể thổ lộ chắc chắn bạn sẽ bị bức điên. . . .

Giống như bây giờ. . . . vừa ghét vừa giận, vừa đau vừa hận. Biết tại sao không? Vì lòng tham. . . . Đặc biệt là đàn ông, đối với người phụ nữ mình yêu luôn có một loại dục vọng độc chiếm.

Cho nên, anh cho rằng khi cưới Cố Lan San đã cảm thấy thỏa mãn. Đợi đến khi anh cưới được Cố Lan San rồi thì anh lại muốn trong mắt cô chỉ có anh, muốn cô đối xử với anh giống như những bà vợ khác, muốn cô làm nũng, tức giận với anh, còn rất nhiều, rất nhiều nữa.

57. Chương 57: Tên Em, Nỗi Lòng Của Anh (8)

Editor: Nhã Y Đình Thật ra, nói rất nhiều nhưng cũng không nhiều. Anh chỉ muốn trong mắt cô có anh mà thôi.

Hôm sau là chủ nhật, tối đó Cố Lan San muốn về nhà.

Nhưng buổi sáng lại có chuyện công việc cần giải quyết gấp. Cái gọi là chuyện gấp đó chính là tin tức Cố Lan San đã tốn không ít công sức mới tìm hiểu được tối nay sẽ có một vị đại gia tổ chức yến hội tư nhân.

Vì tối nay có thể đi gặp Cố Ân Ân và Hàn Thành Trì nên tâm trạng Cố Lan San khá tốt. Sáng sớm, cô đã thay bộ váy dạ hội, trang điểm xong xuôi. Đến khi ra cửa, khuôn mặt cô vẫn còn ý cười.

Lúc Cố Lan San đến nơi tổ chức tiệc thì ở đó đã có rất nhiều người. Địa điểm tổ chức là câu lạc bộ phía sau sân golf, tổ chức một bữa tiệc ngoài trời.

Không thể không thừa nhận, thật không hổ danh bữa tiệc tư nhân là nơi tập trung các minh tinh. Liếc mắt một cái, không kể đến các vị đại gia chỉ những minh tinh, người mẫu kia cũng đủ khiến người ta hoa mắt rồi.

Mục đích Cố Lan San đến chỗ này cũng chỉ quan sát một chút có minh tinh liên quan đến vị đại gia nào sau đó xem người ta có để lộ sơ hở gì không.

Cho nên, tiện tay cầm một ly đồ uống lạnh, chọn một góc vừa yên tĩnh lại dễ dàng quan sát, im lặng ngồi đó.

Cố Lan San rất hợp với màu đỏ cho nên lễ phục hôm nay cũng là một chiếc váy màu đỏ dài bằng lụa mỏng. Khi gió nhẹ thổi khiến cô có chút phiêu dật như tiên nữ. Tuy cô không trang điểm cầu kỳ như những minh tinh khác nhưng khuôn mặt xuất chúng, da trắng như gốm sứ cho nên cô đã chọn một góc khuất nhưng cô vẫn rất nổi bật khiến không ít người đi ngang qua cũng phải liếc mắt nhìn.

Mỗi năm, Tô Kiều Kiều đều chụp một bộ ảnh và đều bán được số lượng lớn. Dáng vẻ cô ta cũng rất mỹ lệ, đặc biệt là khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ đẹp, khuôn mặt trái xoan, cằm V-line giống như được gọt.

Hôm nay bộ đồ của cô ta cũng cực kỳ kinh điển, một bộ váy dài tơ màu đỏ bao lấy dáng người lung linh của cô ta, để lộ bờ vai trần, khuôn mặt trang điểm tinh tế, cực kỳ đẹp mắt.

Trong phút chốc, Tô Kiều Kiều xuất hiện khiến nơi này sôi động lên không ít.

Không ít đại gia, người mẫu, minh tinh đều đến nói chuyện với cô.

Tô Kiều Kiều vẫn thản nhiên đứng chỗ đó, chỉ cười dịu dàng đối với tất cả người đến chào hỏi cô ta, cũng không quá thân thiện chỉ nở nụ cười đúng tiêu chuẩn, hơi chạm cốc cùng người ta, tao nhã nhấp một ngụm rượu đỏ.

... . . .

Cố Lan San ngồi trong góc quan sát hết cả, trong lòng cố nhớ kỹ vài thứ và cũng đã đạt được mục đích của mình. Bản thân cô cũng không thích những buổi tiệc như vậy nên quyết định lặng lẽ ra về.

Cô uống cạn ly đồ uống lạnh sau đó đứng lên.

“Oa. . . . Cô gái kia mặc bộ váy đồ nhìn quen mắt quá. . . . ”

“Đường như vừa nhìn thấy ở đâu đó rồi?”

“Không phải giống bộ của Tô Kiều Kiều sao?”

“Đúng rồi, thật giống như của Tô Kiều Kiều! Vừa rồi không phải Tô Kiều Kiều còn ra vẻ thận trọng nói bộ trang phục của cô ta là do Triệu Ly thiết kế theo yêu cầu sao?”

“Thiết kế theo yêu cầu? Thì sao có thể có người mặc bộ đồ y hệt được chứ?”

58. Chương 58: Tên Em, Nỗi Lòng Của Anh (9)

”Mấy vị phu nhân ngồi bên cạnh Cố Lan San nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Nhưng tin tức này cũng nhanh chóng truyền đến nhiều người. Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Cố Lan San và Tô Kiều Kiều rồi xì xào bàn tán.

Nói dễ nghe một chút thì Cố Lan San không dám nghe còn nói khó nghe là cô thấy coi thường. Kỳ thật cô chẳng quen biết với mọi người cho nên cô cũng chẳng muốn biết chuyện gì xảy ra, giẫm giày cao gót đi qua đám người.

Nhưng mà có một minh tinh mới nổi, vì muốn lấy lòng Tô Kiều Kiều nên nói rõ với cô ta chuyện bị “đụng hàng”. Tô Kiều Kiều liếc thấy Cố Lan San mặc một bộ đồ giống hệt mình.

Tô Kiều Kiều cách Cố Lan San một khoảng, cô ta cũng chưa thấy rõ đó là Cố Lan San, tập trung sự chú ý vào bộ đồ kia.

Chuyện minh tinh “đụng hàng” là điều tối kị. Huống chi, cô ta vừa khoe khoang bộ đồ này là thiết kế theo yêu cầu. Bây giờ lại xuất hiện một bộ y hệt.

Trên khuôn mặt của Tô Kiều Kiều khó nén được tức giận!

Cô ta cố gắng duy trì vẻ thanh cao của bạn thân, tao nhã cầm ly rượu đỏ, đi đến cô gái mặc bộ đồ giống hệt mình.

Cố Lan San vừa mới đến sân tổ chức tiệc đứng đã bị Tô Kiều Kiều cản đường.

Lúc đó, Cố Lan San cúi đầu, trong lòng suy nghĩ tối nay đến Cố gia thì nên mua gì đó cho Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân. Không ngờ lại cô bị người ta chặn đường. Cô chẳng thèm ngược mắt lên tiếp tục lách người sang bên kia, nhưng lại tiếp tục bị chặn. Cố Lan San lại tiếp tục tránh qua bên khác và lại bị chặn. Cô hơi nhú mày, hờ hững nói: “Cho đi nhờ một chút! Cảm ơn!”

Nhưng mà người đứng chắn trước mặt cô vẫn không chịu tránh ra.

Cố Ân Ân thích đồ ăn vặt ở khu phía Tây. Cô lái xe cũng đi ngang qua đó, tiện đường mua một chút. Cố Lan San vừa quyết định rồi chậm rãi ngừng đầu lên.

Cố Lan San vẫn cúi đầu. Tô Kiều Kiều đứng trước mặt cô lại đi một đôi giày cực kỳ cao khiến cô ta cao hơn Cố Lan San một chút cho nên không nhìn rõ mặt Cố Lan San.

Tô Kiều Kiều muốn nhìn xem đây là diễn viên, nghệ sĩ nào mà dám mặc “đụng hàng” với cô ta cho nên lại cản đường rớt cuộc cũng khiến người đối diện chậm rãi ngừng đầu.

Sau đó, khuôn mặt quen thuộc đập vào mắt Tô Kiều Kiều khiến cho sắc mặt cô ta trở nên khó coi, cực kỳ tức giận. Tô Kiều Kiều thất thố: “Sao lại là cô?”

Cố Lan San chớp mắt vài cái, hơi giật mình nhìn Tô Kiều Kiều, trong lòng cũng nghĩ sao lại là cô ta chứ?

Tô Kiều Kiều nhớ kỹ lúc trước ở tòa soạn SH, Cố Lan San đã cho cô ta hai cái tát. Cho dù nằm mơ cô cũng muốn trả thù nhưng thật không ngờ cơ hội này lại đến nhanh như vậy!

Tô Kiều Kiều chần chừ lại tâm trạng, nhìn Cố Lan San, hơi nhếch môi, nói: “Cô chỉ là một phóng viên quen, sao lại ở chỗ này?”

Cô ta cũng không biết đây là Cố Lan San, cô ta chỉ nghĩ rằng đây chỉ là một phóng viên nhỏ nhoi ở tòa soạn SH mà thôi.

Cố Lan San mới phát hiện lễ phục của cô và Tô Kiều Kiều giống nhau như đúc khiến cô kêu thầm một tiếng. Chắc chắn, Triệu Ly biết cô tham gia bữa tiệc này, lại thấy quan hệ giữa Tô Kiều Kiều và Thịnh Thế nên trong lòng không yên mới làm như vậy.

Kết quả thật tốt! Khiến cô gặp phiền phức lớn rồi!

59. Chương 59: Tên Em, Nỗi Lòng Của Anh (10)

Nhưng mà, không phải cô ta nói đang mang thai sao? Sao lại vẫn tham dự buổi tiệc này? Vẫn còn uống rượu lại còn đi guốc cao như thế? Chẳng lẽ không phải cô ta đang muốn đuổi cô, không sợ bị xảy thai sao? Nghĩ tới đây, hai mắt Cố Lan San lại nhìn xuống bụng Tô Kiều Kiều. Chiếc váy dài này được thiết kế đặc biệt bó sát eo.

Tô Kiều Kiều hỏi nhưng Cố Lan San không trả lời. Cô ta tất nhiên không biết trong lòng Cố Lan San đang nghĩ cái gì. Nhưng người ngoài nhìn vào đều cảm thấy được Cố Lan San không coi cô ta ra gì.

Tô Kiều Kiều tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đúng lúc có rất nhiều người đến gần nên cô ta không thể tức giận chỉ có thể chịu đựng. Bỗng nhiên, cô ta thở dốc vì kinh ngạc, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Cố Lan San, giọng nói sắc bén: “Không phải cô tới đây định bới móc chuyện gì chứ?”

Mọi người nhìn thấy Tô Kiều Kiều đứng cùng với Cố Lan San đều nghĩ rằng hai người có chút quen biết. Bởi vì cả hai mặc đồ giống hệt nhau nên cũng có vài người liếc nhìn.

Nhưng mà, đại đa số tầm mắt của mọi người đầu tiên sẽ nhìn về Tô Kiều Kiều sau đó mới nhìn sang Cố Lan San.

Chiều cao của hai người không chênh lệch. Tô Kiều Kiều đi đôi guốc cao hơn Cố Lan San rất nhiều cho nên cao hơn cô một chút.

Mặc dù như vậy, chiếc váy kia ở trên người Cố Lan San lại có chút độc đáo riêng.

Chiếc váy cực kỳ vừa người, tuy Tô Kiều Kiều đã cố gắng ép ngực nhưng vẫn kém đáng người hoàn hảo của Cố Lan San, eo nhỏ, ngực lớn, váy dài bay bay, tóc đen giống như cô gái bước ra từ tranh vẽ.

Mặc dù từ trước đến giờ thiên hậu Tô Kiều Kiều đã nổi tiếng xinh đẹp ở làng giải trí nhưng lúc này yếu thế hơn một chút.

Khi mọi người nghe được tiếng thét chói tai của Tô Kiều Kiều thì cảm thấy giật mình không thôi.

Người mà các minh tinh, người mẫu đều kiêng kị nhất đó chính là phóng viên. Cho nên, ánh mắt ban đầu nhìn Cố Lan San có chút hâm mộ và kinh diễm đều biến thành ánh mắt đầy địch ý và phòng bị.

“Trời ạ, hóa ra cô ta là phóng viên!”

“Tại sao phóng viên có thể trà trộn được vào bữa tiệc này chứ?”

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” nguồn : thích .com

Mọi người xì xào bán tán, cũng có người liếc mắt đánh giá Cố Lan San vài lần.

Đây chính là điều mà Tô Kiều Kiều muốn.

Cô ta đã lẫn lộn trong làng giải trí lâu như vậy, còn có thể trở thành thiên hậu tất nhiên không thể không giẫm lên người khác, có âm mưu, thủ đoạn. Cho nên, để đối phó với người như Cố Lan San, cô ta cũng khinh không thèm tự ra tay chỉ cần mượn đao giết người là được.

Tô Kiều Kiều duyên dáng đứng đó, vẻ mặt khinh miệt nhìn Cố Lan San. Nghĩ thầm rằng, cô ta đã đốt pháo như vậy, bây giờ Tô Kiều Kiều chỉ cần chờ xem Cố Lan San bị người ta khám người rồi đuổi ra ngoài!

Cố Lan San hơi nhũn mảy, lại cảm thấy Tô Kiều Kiều quá vô vị. Cô là người đơn giản, không thích sử dụng thủ đoạn hay tâm kế. Nếu Tô Kiều Kiều đến mắng cô thì cô còn để ý đến cô ta. Vậy mà lại sử dụng thủ đoạn mượn dao giết người để tất cả mọi người nhằm vào cô. Cố Lan San mới không có thời gian chơi đùa với cô ta.

Cô vẫn phải về qua nhà chuẩn bị một chút, tìm Thịnh Thế rồi đến Cố gia!

Cố Lan San nghĩ đến đây, bĩu môi nói một câu: “Vô vị!”

Sau đó bình tĩnh xoay người mà bỏ đi!

Trong lòng Tô Kiều Kiều đang cảm thấy đắc ý thì lập tức khựng người. Cô ta cảm thấy tức giận nghiêng rằng. Nhưng mà, không phải cô ta nói đang mang thai sao? Sao lại vẫn tham dự buổi tiệc này? Vẫn còn uống rượu lại còn đi guốc cao như thế? Chẳng lẽ không phải cô ta đang muốn đuổi cô, không sợ bị xảy thai sao?

Nghĩ tới đây, hai mắt Cố Lan San lại nhìn xuống bụng Tô Kiều Kiều. Chiếc váy dài này được thiết kế đặc biệt bó sát eo.

Tô Kiều Kiều hỏi nhưng Cố Lan San không trả lời. Cô ta tất nhiên không biết trong lòng Cố Lan San đang nghĩ cái gì. Nhưng người ngoài nhìn vào đều cảm thấy được Cố Lan San không coi cô ta ra gì.

Tô Kiều Kiều tức giận đến nghiêng rằng nghiêng lỵ, đúng lúc có rất nhiều người đến gần nên cô ta không thể tức giận chỉ có thể chịu đựng. Bỗng nhiên, cô ta thở dốc vì kinh ngạc, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Cố Lan San, giọng nói sắc bén: “Không phải cô tới đây định bới móc chuyện gì chứ?”

Mọi người nhìn thấy Tô Kiều Kiều đứng cùng với Cố Lan San đều nghĩ rằng hai người có chút quen biết. Bởi vì cả hai mặc đồ giống hệt nhau nên cũng có vài người liếc nhìn.

Nhưng mà, đại đa số tầm mắt của mọi người đầu tiên sẽ nhìn về Tô Kiều Kiều sau đó mới nhìn sang Cố Lan San.

Chiều cao của hai người không chênh lệch. Tô Kiều Kiều đi đôi guốc cao hơn Cố Lan San rất nhiều cho nên cao hơn cô một chút.

Mặc dù như vậy, chiếc váy kia ở trên người Cố Lan San lại có chút độc đáo riêng.

Chiếc váy cực kỳ vừa người, tuy Tô Kiều Kiều đã cố gắng ép ngực nhưng vẫn kém dáng người hoàn hảo của Cố Lan San, eo nhỏ, ngực lớn, váy dài bay bay, tóc đen giống như cô gái bước ra từ tranh vẽ.

Mặc dù từ trước đến giờ thiên hậu Tô Kiều Kiều đã nổi tiếng xinh đẹp ở làng giải trí nhưng lúc này yếu thế hơn một chút.

Khi mọi người nghe được tiếng thét chói tai của Tô Kiều Kiều thì cảm thấy giật mình không thôi.

Người mà các minh tinh, người mẫu đều kiêng kỵ nhất đó chính là phóng viên. Cho nên, ánh mắt ban đầu nhìn Cố Lan San có chút hâm mộ và kinh diễm đều biến thành ánh mắt đầy địch ý và phòng bị.

“Trời ạ, hóa ra cô ta là phóng viên!”

“Tại sao phóng viên có thể trà trộn được vào bữa tiệc này chứ?”

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” nguồn : thích .com

Mọi người xì xào bàn tán, cũng có người liếc mắt đánh giá Cố Lan San vài lần.

Đây chính là điều mà Tô Kiều Kiều muốn.

Cô ta đã lẫn lộn trong làng giải trí lâu như vậy, còn có thể trở thành thiên hậu tất nhiên không thể không giẫm lên người khác, có âm mưu, thủ đoạn. Cho nên, để đối phó với người như Cố Lan San, cô ta cũng khinh không thèm tự ra tay chỉ cần mượn đao giết người là được.

Tô Kiều Kiều duyên dáng đứng đó, vẻ mặt khinh miệt nhìn Cố Lan San. Nghĩ thầm rằng, cô ta đã đốt pháo như vậy, bây giờ Tô Kiều Kiều chỉ cần chờ xem Cố Lan San bị người ta khám người rồi đuổi ra ngoài!

Cố Lan San hơi nhũn mảy, lại cảm thấy Tô Kiều Kiều quá vô vị. Cô là người đơn giản, không thích sử dụng thủ đoạn hay tâm kế. Nếu Tô Kiều Kiều đến mắng cô thì cô còn để ý đến cô ta. Vậy mà lại sử dụng thủ đoạn mượn đao giết người để tất cả mọi người nhằm vào cô. Cố Lan San mới không có thời gian chơi đùa với cô ta.

Cô vẫn phải về qua nhà chuẩn bị một chút, tìm Thịnh Thế rồi đến Cố gia!

Cố Lan San nghĩ đến đây, bĩu môi nói một câu: “Vô vị!”

Sau đó bình tĩnh xoay người mà bỏ đi!

Trong lòng Tô Kiều Kiều đang cảm thấy đắc ý thì lập tức khựng người. Cô ta cảm thấy tức giận nghiêng rằng.

60. Chương 60: Mọi Người Tập Trung Một Chỗ, Thật Náo Nhiệt

Editor: Quỳnh Nguyễn Tô Kiều Kiều ngừng lại đáy lòng đắc ý, nhất thời trong cơn giận dữ, răng nanh cô ta bắt đầu ngứa.

Cô ta tự cho là toàn bộ lực sát thương đầy đủ, nhưng đụng phải Cố Lan San, giống như là đụng phải bông mềm, căn bản không làm ra bất cứ hiệu quả nào.

Một người tìm một người gây chuyện, chỉ có người không hiểu rõ người nào gây sự người nào mới có phản ứng tiếp tục trợ giúp kéo dài thời gian đem chuyện càng âm ỉ lớn!

Nhưng mà, Cố Lan San chế giễu!

Một chút phản ứng cũng không cho cô ta!

Xoay người liền rời đi bỏ mặc cô ta.

Thật ra Tô Kiều Kiều rất muốn đánh Cố Lan San hai cái tát, nhưng mà cô ta cũng không thể không có lý do chính đáng liền trực tiếp đi lên đánh người, dù sao cô ta là thiên hậu, nhân vật của công chúng, vẫn là bận tâm hình tượng!

Cho nên, cô ta làm như vậy, cũng chỉ muốn làm Cố Lan San nóng nảy.

Cô ta với Cố Lan San không quen, thậm chí cô ta căn bản cũng không biết phóng viên nhỏ bé bộ dáng đẹp mắt đứng ở trước mặt mình này, chính là Cố Lan San mà cô ta trăm phương ngàn kế muốn gặp, cô ta chỉ loáng thoáng nhớ kỹ tính cách hung hăng của cô, cho nên, cô ta cảm thấy cô vẫn là như cũ!

Thậm chí ở trong đầu cô ta, suy nghĩ rất nhiều tình huống Cố Lan San đánh trả.

Đến nỗi, cô ta làm tốt công tác phòng bị cô sẽ cho cô ta hai cái tát!

Ai biết cô thế nhưng hoàn toàn không có dựa theo phương thức cũ trong quá khứ mà cô ta nghĩ, chỉ nói một câu “Nhàm chán” liền xoay người trực tiếp rời đi.

Tô Kiều Kiều làm sao có thể bỏ qua cho Cố Lan San, một giây sau cô ta liền trực tiếp bắt được cổ tay Cố Lan San, ” Tôi nói, cô chỉ là một phóng viên nhỏ, làm sao đến nơi này? Có phải hay không viết chuyện xấu về chúng tôi?”

Cố Lan San khinh thường lườm Tô Kiều Kiều một cái, thuận tiện nhìn thoáng qua cái tay nắm cổ tay mình, đáy mắt lộ lên một chút mất hứng!

Giờ khắc này Tô Kiều Kiều cùng Cố Lan San đã sớm là tiêu điểm của bữa tiệc, Lưu tổng tổ chức bữa tiệc lần này đã đi tới, nhìn thấy Tô Kiều Kiều, trên mặt lập tức đầy tươi cười ân cần cùng lấy lòng: “Kiều Kiều, chuyện này tới cùng là làm sao vậy?”

Tô Kiều Kiều nghĩ thầm rằng, ông ta tới vừa đúng lúc!

Liên trực tiếp nâng cằm Cố Lan San, khoe môi hàm chứa tươi cười, lời nói lại mang theo vài phần khinh thường: “Lưu tổng, lần này gặp gỡ, loại người nào cũng có thể tùy tiện đến?”

“Một cái phóng viên nho nhỏ, cũng có thể trà trộn đi vào, không biết bữa tiệc lần này của Lưu tổng cuối cùng là tiêu chuẩn như thế nào?”

Dung mạo Cố Lan San chưa bao giờ công khai qua, cho nên, vị Lưu tổng này cũng không biết.

Nhưng là yến hội này là ông ta mở, mời những người càng có thân phận, liền đại biểu cho thân phận của hắn càng lớn!

Cho nên, hiện tại nghe được Tô Kiều Kiều nói như vậy, lại nhìn thấy váy hai người giống nhau như đúc, vì thế đáy lòng cho rằng Tô Kiều Kiều là vì nhằm vào cái váy, nhưng mà vẫn hỏi tượng trưng Cố Lan San một câu: “Vị tiểu thư này, xin hỏi cô có thể hay không lấy thiệp mời ra cho mọi người xem một chút?”

Đương nhiên không có khả năng!

Thiệp mời này là Triệu Ly!

Triệu Ly thiết kế trang phục cực kỳ nhiều minh tinh cũng đến mua, hơn nữa gia đình của cô ấy bối cảnh cũng là xuất thân từ quân khu, từ nhỏ xen lẫn trong vòng xã giao, sợ là không ít người ở đây quen biết cô ấy!

Cô nếu như lấy ra, vậy thì thật sự mất mặt rồi !

Tô Kiều Kiều nhìn thấy Cố Lan San im lặng không hé răng, liền đem lời Lưu tổng nói vừa rồi, gần từng chữ lặp lại một lần: ” Cô không có nghe thấy lời Lưu tổng nói sao? Không phải bảo cô đem thiệp mời lấy ra sao?”

Cố Lan San ghét nhất bị người khác dùng loại giọng điệu vênh váo tự đắc này nói chuyện với cô....

61. Chương 61: Mọi Người Tập Trung Một Chỗ, Thật Náo Nhiệt(2)

Cố Lan San ghét nhất là bị người khác dùng giọng điệu vênh váo tự đắc nói chuyện với cô, ngẩng đầu, liền nhìn thấy đáy mắt Tô Kiều Kiều lóe ra vài phần vui sướng khi người gặp họa, bình tĩnh đứng ở nơi đó, giống như im lặng chờ đợi cô xấu mặt.

Ánh mắt Cố Lan San lóe lóe, muốn để cho cô mất mặt, không có cửa đâu!

Cô đúng là phóng viên nhỏ, dựa vào chuyện xấu của những minh tinh người mẫu giàu có kiếm cơm, những người này không biết cô, nhưng mà cô đối với bọn họ từng chuyện đều nắm rõ như lòng bàn tay!

Có vài chuyện xấu, mặc dù không bị lọt hết ra ngoài, nhưng cũng không có nghĩa là cô không biết!

Trong não Cố Lan San nhanh chóng nhớ một chút, sau đó liền lẳng lặng quay đầu nhìn về phía Lưu tổng đang đứng một bên, ánh mắt của cô có chút hơi hơi lạnh lẽo, rõ ràng trực tiếp nói: “Đến tham gia này bữa tiệc này, đều là khách mời của Lưu tổng, Lưu tổng liền chiêu đãi khách mời như vậy sao?”

Thật ra người Lưu tổng mời đến, đều là đối tác trên thương trường, lại có một ít minh tinh người mẫu, mặc dù không phải nhớ được tất cả mọi người, nhưng mà ông ta đều đã gặp mặt qua.

Mà Cố Lan San, khuôn mặt mười phần xa lạ.

Lại là phóng viên.

Ông ta liền cho rằng Cố Lan San tới chính là vì khai thác chuyện xấu, dù sao cũng là bữa tiệc của chính mình, không thể ở trong bữa tiệc xảy ra chuyện gì, liền mở miệng, nói: ” Tiểu thư đã có thiệp mời, liền lấy

ra để cho chúng ta nhìn một cái, nếu tiểu thư không lấy được thiệp mời, chúng ta liền cho rằng mục đích tiểu thư không thuần khiết, tiến hành lục soát người và mời cô rời khỏi!”

Nói xong, Lưu tổng liền đối với bảo an nơi xa vẫy vẫy tay.

Bảo an lập tức đi tới, đứng ở bên người Cố Lan San.

Tô Kiều Kiều cao ngạo đứng ở nơi đó, trên mặt lập tức hiện lên tươi cười lạnh lẽo.

Cố Lan San từ trước đến nay luôn luôn sĩ diện, nếu như cô bị bảo an ngăn cản lục soát người trước nhiều người như vậy lại bị đuổi ra, mặc dù mọi người không biết cô là ai, nhưng mà cô cũng không thể ném mặt mũi mình!

Cho nên, trước một giây lúc bảo an đến gần, Cố Lan San gọn gàng dứt khoát đem túi sách trong tay mình kéo ra kéo khóa ra, sau đó lật tay liền đổ xuống, đồ đạc rào rơi xuống đất.

Một cái chìa khóa xe, một cái điện thoại, một cái bóp tiền.

Đơn giản mà lại rõ ràng.

“Lưu tổng, hiện tại ông thấy rõ ràng sao? Trên người tôi không có máy nghe trộm, camera hay bất kỳ thiết bị gì, cho nên mục đích của tôi không thuần khiết có thể làm rõ rồi!”

Ánh mắt Cố Lan San thẳng tắp nhìn chăm chăm Lưu tổng, thanh âm thanh thúy sắc bén gần từng chữ nói.

Lưu tổng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đáy lòng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng mà, một hơi của ông ta còn không có thở xong, Cố Lan San lại không nhanh không chậm đã mở miệng: “Lưu tổng, nghe nói ngày hai mươi tháng trước, ông ở Bích Hải Vân Thiên mua sắm một phòng mới, bên trong giấu một cái sinh viên, lại nghe nói Lưu tổng ở rể nhà vợ, Lưu tổng vẫn luôn sợ vợ, nói vậy chuyện này, vợ Lưu tổng còn chưa biết đi?”

Sắc mặt Lưu tổng lập tức bắt đầu trở nên khó coi.

Trên mặt Cố Lan San hiện lên ý cười nhợt nhạt, vậy mà dám đụng đến cô, thật đúng là cho rằng cô dễ bắt nạt!

Nếu vừa rồi dám để cho cô mất mặt trước mặt nhiều người như vậy, như vậy cô liền làm cho bọn họ mất mặt gấp mười lần!

Cố Lan San nghĩ tới đây, liền quay đầu lại, nhìn về phía Tô Kiều Kiều.

Nghĩ thầm rằng, cô ta thật đúng là âm hồn không tiêu tan ở trong thế giới của cô, làm cô không nhớ kỹ cô ta thật khó!

“Tô tiểu thư, tôi nghĩ rằng, cô có phải hay không quên một thời gian trước tại tòa soạn SH đùa giỡn người khác, kết quả bị người bị người ta đánh cho hai bạt tai, hủy bỏ chuyện hợp tác rồi hả?”

62. Chương 62: Mọi Người Tập Một Chỗ, Thật Náo Nhiệt (3)

Cố Lan San nói như vậy, vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi!

Tô Kiều Kiều lại bị người khác tát hai bạt tai? Hơn nữa lại bị hủy bỏ hợp tác?

“Trời ạ, đây là thật hay giả? Tô Kiều Kiều lại bị đánh?”

” Lại còn ở tòa soạn SH tin tức... Cô ta vậy mà cũng sẽ bị người ta hủy bỏ hợp tác?”

” Cô ta vẫn luôn thích đùa giỡn người khác, đi tới chỗ nào đều là một bộ dáng thanh cao, chắc là gặp người so với cô ta, cho nên mới bị phản kích thôi!”

.....

Những cái minh tinh cùng người mẫu này nghe nói như vậy, cũng nhin không được bắt đầu nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Tô Kiều Kiều đứng ở nơi đó, mặt một trận hồng một trận xanh, tay nắm thành quyền!

Cổ Lan San cúi người xuống, đem đồ của mình nhặt lên, thu dọn gọn gàng xong, lúc này mới giương mắt nhìn về phía Tô Kiều Kiều: ” Tôi nhớ rõ tôi nói qua cùng cô, không nên trêu chọc đến tôi!”

“Nếu không tiếp theo tôi tuyệt đối không không nhẹ nhàng với cô!”

” Con người tôi, cũng không dễ để cô bắt nạt!”

” Cô vậy mà còn dám chọc đến tôi?”

Cổ Lan San nói xong, liền khinh thường lườm Tô Kiều Kiều một cái, hơi hơi ngẩng cằm, bên môi nở rộ nở rộ một nụ cười xinh đẹp lạnh lùng, mặt mày trong lúc đó, cũng mang theo độc ác!

Tô Kiều Kiều toàn thân đã bắt đầu run rẩy, lập tức cô ta đã nghĩ muốn đem Cổ Lan San xé nát cô ta ngay tại chỗ!

Cô ta cảm nhận được lửa giận trong lòng mình, nếu như không trút ra, cô ta sẽ điên mất!

Ả ta chỉ là một cái phóng viên nho nhỏ, lại dám liên tục làm thiên hậu là cô ta mất mặt hai lần trong giới nghệ sĩ!

Hơn nữa, những người xung quanh, vậy mà nói chuyện khó nghe như thế.....

Tô Kiều Kiều cực kỳ tức giận, ngược lại ôm lấy môi nở nụ cười, cô ta liên tục gật đầu, như là muốn nói, nhưng mà một câu cũng nói không nên lời, cô ta cúi đầu thấy chén rượu trong tay mình, nghĩ cũng không nghĩ, liền hướng về phía trên mặt Cổ Lan San mạnh mẽ hất qua.

Cổ Lan San cũng thật không ngờ Tô Kiều Kiều vậy mà ở trước mặt nhiều người như vậy động thủ hất chính mình!

Rượu đỏ lạnh giá chảy khắp mặt.

Chậm rãi dọc theo hai gò má của cô chảy tiếp xuống, dính ở trên quần áo của cô.

Xung quanh có người hít một ngụm khí, tiếp tục ở tại chỗ nhìn một màn như vậy!

Đáy lòng Cổ Lan San bùng lên một ngọn lửa!

Cô ta vẫn không chịu dừng phải không?

Cô trước sau như một duy trì dáng vẻ bình tĩnh, xinh đẹp đứng ở nơi đó, kiềm chế thốt ra lời thô tục, đáy lòng đã đem mười tám đời tổ tông Tô Kiều Kiều ra hỏi thăm một lần!

Tô Kiều Kiều hất người xong, đáy lòng cảm thấy tức giận tiêu hao một chút, liền xoay người đối với Lưu tổng bên cạnh nói: ” Còn không đem bà điên này đuổi ra!”

” Đúng, đúng, mau lên!” Lưu tổng đối với bảo an đứng ở bên cạnh trực tiếp mệnh lệnh: ” Mau đuổi cô ta ra ngoài!”

Trong nháy mắt bảo an đến bên cạnh mình đó, Cổ Lan San đột nhiên xoay người đi tới bên cạnh khu tiệc đứng.

Mặt trên đặt rất nhiều tử thủy tinh, bên trong đủ loại kiêu dáng đồ ngọt.

Cổ Lan San nhìn lướt qua, liền chọn một cái bánh sầu riêng Tây Mễ Lộ, đi lên phía trước, một phen nâng lên, sau đó xoay người, liền hướng về phía trên mặt Tô Kiều Kiều ném qua.

Tử thủy tinh kia rất lớn, bên trong Tây Mễ Lộ còn hai phần ba, bị Cổ Lan San ném ra ngoài như vậy.....

63. Chương 63: Mọi Người Tập Trung Một Chỗ, Rất Náo Nhiệt (4)

Cái bánh có chút lớn, người xung quanh vây xem bên cạnh hét lên một tiếng, nhanh chóng tránh ra, ngược lại cũng không bị bắn lên người quá nhiều, nhưng mà Tô Kiều Kiều bị ném đúng lên người.

Bánh Tây Mễ Lộ kia hương vị là sầu riêng, trong nháy mắt một mùi sầu riêng đặc trưng liền từ trên người Tô Kiều Kiều bay ra, rất nhiều nữ minh tinh đều bịt mũi né tránh.

Trên tóc Tô Kiều Kiều, trên mặt, toàn thân đều dính đầy chất lỏng Tây Mễ Lộ.

Thậm chí tóc của cô ta còn đang chảy nước xuống đất.

Cố Lan San nhìn Tô Kiều Kiều như vậy, nghĩ thầm rằng, cô ta nhất định thảm hơn nhiều so với mình đi, tâm tình nhất thời bắt đầu tốt, vốn định xoay người rời khỏi, nhưng mà nhìn chậu thủy tinh trong tay, nghĩ nghĩ, liền ném về phía Tô Kiều Kiều.

Bên này Tô Kiều Kiều bị hất còn chưa tỉnh táo, lại thấy chậu thủy tinh bay tới trước mặt, cô ta theo bản năng liền chạy về một bên trốn đi, thế nhưng cô ta đi giày cao gót rất cao, nhất thời cả người không đứng vững, liền ngã sấp trên mặt đất, muốn bao nhiêu chật vật có bấy nhiêu chật vật!

Lúc này Cố Lan San mới cảm thấy hoàn toàn hết tức giận, khẽ hừ một tiếng, liền xoay người, dẫm xuống giày cao gót, tao nhã rời đi.

Cố Lan San vẫn như thế!

Có người mắng cô, cô liền cãi lại!

Có người đánh cô, cô liền đánh lại!

Cố Lan San là một người như vậy.

Không phải tính tình cô không tốt, mà là từ nhỏ đến lớn, cô bị người ta xem như món hàng bán lại bán, dần dần học xong cách bảo vệ bản thân.

Bởi vì, Cố Lan San biết, trên thế giới này, nếu như ngay cả chính cô còn không bảo vệ tốt mình, vậy thì thật sự không ai bảo vệ cô rồi!

Người trên thế giới này, bao gồm cả mẹ đẻ cô, cho cô ủy khuất nhiều lắm, cho nên, chính cô không cho phép mình chịu một chút ủy khuất!

Có lẽ cô đánh trả quá mức nóng nảy, làm cho một đám người trong bữa tiệc đều ngây ngốc ngẩn người, không biết làm sao. Cho nên, lúc Cố Lan San rời khỏi bữa tiệc mọi người mới khôi phục tinh thần.

.....

Tô Kiều Kiều bị mất mặt trước mặt nhiều người như vậy, cô ta cắn chặt răng, suýt nữa bắt đầu khóc, cuối cùng vẫn cố nén, được người đỡ rời khỏi đưa đi phòng nghỉ Câu Lạc Bộ.

Tô Kiều Kiều cởi quần áo bẩn, nhốt mình ở trong phòng tắm, khoảng một giờ tắm cả người, vẫn cảm thấy có hương vị sầu riêng ở trên người cô ta.

Cuối cùng cô ta tìm nước hoa, xịt lên toàn thân, lúc này mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Tô Kiều Kiều luôn luôn được người ta nịnh bợ, hiện tại xảy ra chuyện xấu như vậy, cô ta tự nhiên không có khả năng quay lại bữa tiệc, một người ở trong phòng, đầy lòng tất nhiên vừa tức giận lại vừa ủy khuất.

Phụ nữ, đều là như thế, lúc cảm thấy mình đặc biệt ủy khuất, liền muốn tìm kiếm chỗ dựa, tìm kiếm an ủi.

Mà người Tô Kiều Kiều muốn "Chỗ dựa" và "An ủi" đó là Thịnh Thế.

Cô ta gọi bảy cuộc điện thoại cho người cô ta cho là "Chỗ dựa" và "An ủi", "Chỗ dựa" và "An ủi" mới bắt điện thoại.

Giọng nói ủy khuất đáng thương của Tô Kiều Kiều lập tức nói: "Thịnh Ca, hôm nay em bị người bắt nạt muốn chết. . ."

Thật ra Thịnh Thế bởi vì chuyện Hàn Thành Trì muốn trở về tâm tình đang có chút không vui, căn bản không muốn nghe điện thoại. Chỉ là vừa mới không cẩn thận bấm sai rồi, liền bấm núm nghe, nghe được Tô Kiều Kiều nói, vẻ mặt cũng không thay đổi, giọng nói thần nhiên vẫn độc ác như cũ nói: "Có công sức gọi điện thoại nhiều như vậy, chứng tỏ bị bắt nạt còn chưa đủ thảm!"

64. Chương 64: Mọi Người Tập Trung Một Chỗ, Rất Náo Nhiệt (5)

Tô Kiều Kiều càng lúc càng tủi thân, cô ta không biết mình gọi cú điện thoại kia là tìm kiếm chỗ dựa và an ủi hay là tìm kiếm thêm đả kích a!

Giọng nói Tô Kiều Kiều yếu ớt, mang theo nén giận nói: “Thịnh Ca. . . Anh làm sao có thể nói như vậy!”

“Được rồi. . . . Tôi không như vậy nữa. . .” ngược lại giọng nói Thịnh Thế lập tức đứng đắn rất nhiều, đáy lòng Tô Kiều Kiều không hiểu sao liền ngọt ngào, phải biết rằng, đây chính là lần đầu tiên Thịnh Thế nói với cô ta như vậy, cô ta là người phụ nữ bên cạnh Thịnh Thế lâu nhất, mặc dù Thịnh Thế không chạm vào một ngón tay cô ta, nhưng mà cô ta cảm thấy có thể đáy lòng Thịnh Thế thật sự có cô ta. Hiện tại nhìn anh thỏa hiệp với cô ta, giọng nói còn bình thường như thế. Trong nháy mắt Tô Kiều Kiều cảm thấy mình vô cùng hạnh phúc, cô ta cảm thấy mình bị ném Tây Mễ Lộ vị sâu riêng cũng rất tốt, thậm chí hận không thể bị người ta ném thêm vài lần, chỉ cần Thịnh Thế có thể sử dụng giọng điệu này nói chuyện với cô ta.

Nhưng mà tâm hoa của Tô Kiều Kiều còn chưa hoàn toàn nở rộ Thịnh Thế đã mở miệng, lời nói bây giờ càng độc ác hơn: ” Đúng lúc tâm tình tôi hiện tại không tốt, cô liền nói cho tôi nghe một chút chuyện cô cuối cùng làm sao bị người ta hận không thể không bắt nạt cô, làm cho tôi nghe xong bớt tức giận!”

Ban đầu Tô Kiều Kiều bị Cố Lan San bắt nạt chà đạp, đều vì bảo trì hình tượng mà cố nén không khóc rời khỏi, nhưng mà nghe được lời này của Thịnh Thế, cô ta bỗng nhiên nhịn không được liền rơi nước mắt xuống.

Cô ta còn tưởng rằng anh có ý tứ với cô ta, kết quả, căn bản là không phải.....

Cô ta căn bản không phải tìm đến ” Chỗ dựa” và “An ủi”, cô ta căn bản là tìm tới khó chịu.

Sau đó liền bắt đầu nức nở nho nhỏ, bây giờ cô ta cảm thấy thật là tủi thân, thậm chí tâm đều bị tổn thương.....

Thịnh Thế nghe Tô Kiều Kiều khóc, cả người cũng không có gì xúc động, giọng nói nhẹ nhàng, mang theo một tia không chút để ý và nhàn nhã: ” Ôi, khóc? Vậy cô khóc đi, tôi tắt máy trước.”

Sau đó, Tô Kiều Kiều chưa kịp phản ứng, điện thoại liền ” tút ...tút” tắt rồi.

Sau đó, Tô Kiều Kiều vốn nhỏ giọng nức nở, liền biến thành oa oa khóc lớn.

Sau đó, liền không có sau đó rồi.....

Xen vào một đoạn lời ngoài mặt: Thật không dám dấu diếm, Thịnh Thế ca ca thật sự cực kỳ hèn hạ, truyện này thật sự không phải ngược văn, truyện này thật sự cực kỳ khô hài, cực kỳ ngọt ngào, cực kỳ sủng ái, nhưng mà mở đầu điểm vào truyện này, vì muốn kích thích khẩu vị của mọi người, mới có chút xoắn xuýt, nhưng mà không hình thành ngược, mọi người yên tâm nhìn xuống đi, tính cách quyền rũ Thịnh Thế ca ca bắt đầu triển khai a..... (Lời tác giả a...^-^ ..)

Lúc Cố Lan San gọi cho Thịnh Thế, Thịnh đang ở trong công ty họp, anh nhìn là Cố Lan San gọi tới, liền chấm dứt hội nghị, ra ngoài nghe điện thoại.

“Thịnh thế, xế chiều hôm nay anh mấy giờ trở về? Chúng ta cùng nhau về nhà Cố Gia.....”

Thịnh Thế nghe đến đó, không nói hai lời, liền trực tiếp tắt điện thoại.

Cố Lan San hiếm khi gọi điện thoại cho anh, nhưng mà lại là thúc giục anh cùng cô đi Cố Gia, cô vội vã muốn gặp Hàn Thành Trì như vậy?

Ánh mắt Thịnh Thế thâm trầm trở về phòng họp.

Hôm nay là Chủ nhật, công ty vốn nên nghỉ ngơi, nhưng mà tối qua đại BOSS chạy đến công ty tăng ca, buổi sáng tổ chức hội nghị, vì thế lãnh đạo cao cấp của công ty về mặt như đưa đám tới tham gia.

65. Chương 65: Mọi Người Tập Trung Một Chỗ, Rất Náo Nhiệt (6)

Nhưng mà, khóc lóc thảm thiết là một chuyện, sau khi tới công ty, phát hiện tính khí đại BOSS rất không tốt, bọn họ nói ra phương án, bất kể hoàn mỹ vô cùng vẫn bị anh giọng nói nhẹ nhàng lấy ra một đồng lớn khuyết điểm, hội nghị mở một lúc, có mấy người lãnh đạo đều nhanh rơi lệ.

Hiện tại, đại BOSS ra ngoài nghe cú điện thoại, sau khi trở về, tính khí càng thêm nguy hiểm, mọi người càng thêm cẩn thận, thậm chí không dám thở mạnh một hơi.

Thịnh Thế nhìn thấy mọi người đều không nói lời nào, đáy lòng vốn không tốt, vì thế liền chỉ vào một phòng người bắt đầu mắng giống như là mắng học sinh tiểu học.

” Tôi nói cho các người, cái phương án này nếu hôm nay giải quyết không xong cho tôi các người từng người từng người đều đi phòng tài vụ thôi việc đi!”

Sau khi rống xong, Thịnh Thế liền trực tiếp đập cửa rời khỏi, đi văn phòng tổng giám đốc.

.....

Cổ Lan San vừa nói một nửa, đã bị cắt đứt, cô cho rằng tín hiệu xuất hiện vấn đề, liền lấy điện thoại di động ra, lại gọi qua một hồi, ai ngờ bây giờ không ai bắt máy, trực tiếp bị tắt máy, Cổ Lan San nhú nhú mày, tiếp tục gọi một lần, vẫn bị tắt máy.

Cô nghĩ đến buổi sáng ngày hôm qua anh ngoan độc tàn nhẫn hành hạ mình, cắn cắn môi dưới suy nghĩ, có lẽ anh vẫn đang tức giận, e rằng không dự định cùng mình về nhà, Cổ Lan San nhìn chăm chú di động một lúc, liền xách lên túi bên cạnh, đi xuống lầu, bảo quản gia an bài xe, quyết định tự mình về nhà.

.....

Trong văn phòng Tổng giám đốc cực kỳ yên tĩnh.

Thư ký Thịnh Thế đứng ở cửa, lặng lẽ liếc mắt vào bên trong một cái, phát hiện Thịnh Thế đứng ở trước cửa sổ sát đất, cả người không nhúc nhích, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, không biết nghĩ cái gì.

Thịnh Thế thu liễm tất cả tức giận như vậy, đặc biệt tạo nên yên tĩnh và tốt đẹp.

Ánh mặt trời sau giữa trưa, vừa vắn chiếu vào trên nửa gương mặt của anh, hình dáng hoàn mỹ như bức tranh nửa sáng nửa tối, bút mực đều khó có thể miêu tả ánh sáng chói mắt.

Thư ký theo Thịnh Thế sáu năm, quen thuộc tất cả dáng vẻ của anh, nhưng chưa từng thấy qua dáng vẻ như vậy.

Cô không biết có phải ảo giác hay không, cảm thấy mặt mày đại BOSS trong lúc đó mang theo buồn bã.

Cô thấy cực kỳ nhiều loại bộ dáng của đại BOSS, bộ dáng tranh bá xưng vương trên thương trường, bộ dáng hăng hái đả bại kẻ địch, bộ dáng tràn đầy tự tin trước đối thủ cạnh tranh, bộ dáng trầm mặc lạnh lùng phần nộ..... Lại chưa bao giờ thấy bộ dáng giờ phút này của đại BOSS..... Trên dưới toàn thân dường như tản ra nhân nhật đau thương.....

Giống như là, người đàn ông tổn thương vì tình.

Chẳng biết tại sao làm cho người ta lộ ra vẻ cảm động.

Thư ký bỗng nhiên nghĩ tới một việc, lúc ấy cô bỏ quên điện thoại di động trong công ty, buổi tối ăn cơm xong mới phát hiện, liền trở về công ty lấy, lại phát hiện văn phòng tổng giám đốc phát sáng, cửa đóng lại. Cô liền tò mò nhìn qua khe cửa, nghĩ rằng bên trong nhìn thấy hai người, lại phát hiện một mình đại BOSS ngồi ở bên trong, đáy lòng cô lúc ấy nhận không được có chút nghi ngờ, không phải xế chiều hôm nay đại BOSS cùng một người đi hẹn hò sao? Vì cái gì nửa đêm lại chạy tới công ty?

Cô nghi ngờ lại nghi ngờ, cũng không dám quấy rầy đại BOSS, định rón ra rón rén rời đi, lại nghe thấy đến bên trong truyền đến hai tiếng: “Sở Sở. . . Sở Sở. . .”

66. Chương 66: Mọi Người Tập Trung Một Chỗ, Rất Náo Nhiệt (7)

Chị ta nghi ngờ nhưng cũng không dám quấy rầy sếp tổng, rón rén định rời đi lại nghe thấy đằng sau truyền đến: “Sở Sở. . . . Sở Sở. . . .”

Nghe giọng điệu như vậy thì chị ta vô thức quay đầu lại, lại thấy sếp tổng không gì không làm được lại đang chôn mặt vào lòng bàn tay, bả vai run lên, giống như đang chịu đựng áp lực gì đó hoặc đang khóc.

Chị ta cũng không biết bản thân suy nghĩ gì, giống như mất hồn mất vía. Cho nên, về đến nhà, trong đầu chị ta vẫn là hình ảnh kia.

Căn bản, chị ta không thể tưởng tượng được, cô ở bên cạnh sếp tổng lâu như vậy, trong cảm nhận của chị ta thì thật ra không có chuyện gì có thể làm khó sếp. Vậy mà, lại có lúc trông thấy cậu ấy bất lực, yếu ớt như vậy!

Lúc đó, sếp tổng chỉ gọi “Sở Sở” giống như tên một cô gái, là tên người trong lòng của cậu ấy sao?

Sau đó, có một lần vì chị ta bay chuyến sớm về Bắc Kinh, nghĩ rằng về nhà rồi đến công ty sẽ bị muộn nên đến công ty luôn. Lúc đó, mới chỉ sáu giờ sáng, trong công ty chẳng có ai. Hàng ngày, chị ta đều dọn dẹp văn phòng cho sếp tổng. Hôm nay đến sớm, chị ta cũng vào sớm hơn, đang dọn dẹp bàn làm việc lại thấy trên đó có một tờ giấy bỏ đi, mặt trên là chữ viết rõ ràng bay phượng múa của cậu ấy. Chị ta nhìn kỹ một chút mới nhìn ra đó là chữ ‘Sở Sở’. Lại là ‘Sở Sở’, chị ta hơi sợ một chút, lại nghe thấy tiếng động từ phòng nghỉ của sếp, ngẩng đầu lên lại thấy sếp tổng vừa tỉnh ngủ.

Thế mà sếp lại qua đêm ở công ty?

Từ sau lần đó, chị ta cũng chú ý quan sát đến sếp tổng hơn, phát hiện, rõ ràng cậu ấy đều cặp kè với nhiều phụ nữ khác nhau nhưng buổi tối vẫn quay lại công ty. Mà chị ta còn phát hiện một điều, tất cả những người phụ nữ xung quanh cậu ấy đều có một điểm giống nhau. Đó chính là họ đều có một mái tóc xoăn dài, đen nhánh, làn da trắng nõn, mắt to khi cười lộ lên có lúm đồng tiền mờ mờ.

Chị ta đoán có lẽ ‘Sở Sở’ trong lòng sếp tổng cũng có những đặc điểm này.

Người ngoài đều cảm thấy được sếp tổng cực kỳ phong lưu, cưới vợ rồi mà vẫn ở bên ngoài ăn chơi lêu lổng. Kỳ thật chỉ có chị ta biết, sếp tổng rất chung thủy. Cô gái mà sếp tổng yêu tên là ‘Sở Sở’. Sau khi kết hôn với Cố Lan San, cậu ấy cũng không vui vẻ. . . .

Mà lúc này, sếp tổng đứng đó, mang vẻ mặt u sầu nhìn ra ngoài cửa sổ vẫn là vì cô gái tên ‘Sở Sở’ kia sao?

Đang lúc thư ký do dự có nên vào hay không thì điện thoại trên bàn làm việc đột nhiên vang lên.

Người đàn ông hoàn hồn, thản nhiên đến bên cạnh, nghe điện thoại.

Không biết đầu dây bên kia nói gì mà khiến người đàn ông lúc trước còn mang vẻ mặt buồn bã trở nên có chút gấp gáp, giọng nói cũng trở nên bèn nhọn: “Bà nói cái gì? Cô ấy một mình đến Cố gia? Bà điên sao? Sao lại để cô ấy một mình đến đó?”

Anh rống xong cũng cúp điện thoại, cũng chẳng kịp lấy áo khoác, chỉ kịp lấy chìa khóa đi ra văn phòng.

Thư ký không kịp tránh chỉ có thể nhỏ giọng nói với Thịnh Thế: “Thịnh tiên sinh, đã có bản kế hoạch mới bọn họ kêu tôi mời ngài qua đó cho ý kiến!”

“Hôm nay là chủ nhật, không cần đi làm, có kế hoạch gì thì ngày mai đưa tôi xem! Có ngày cuối tuần cũng nên để cho người ta nghỉ ngơi một ngày!”

67. Chương 67: Mọi Người Tập Trung Một Chỗ, Rất Náo Nhiệt (8)

Chương 67: Mọi người tập trung một chỗ, rất náo nhiệt (8)

Editor : Nhã Y Đình

Thịnh Thế vừa rống với thư ký vừa đi về phía thang máy.

Thư ký bị anh rống chỉ biết đứng sững ở đó, cả người run run không dám nói câu gì nhưng trong lòng lại cảm thấy tủi thân vô cùng. Sếp tổng, cậu cũng biết hôm nay là chủ nhật, là ngày nghỉ sao?

Từ sau khi gả cho Thịnh Thế, Cố Lan San cũng không trở về Cố gia nữa. Tận đáy lòng, kỳ thật cô rất ghét việc trở về nhà.

Tuy cô cũng có một khoảng ký ức rất dài cũng được gọi là no đủ, hạnh phúc, có chị cô Cố Ân Ân và người cô thầm mến Hàn Thành Trì đều xuất hiện tại Cố gia này nhưng đây cũng là nơi xảy ra nhiều ký ức cô không muốn nhớ lại.

Sở dĩ, cô có thể ở lại Cố gia nhiều năm như vậy kỳ thật ít nhiều cũng nhờ Cố Ân Ân. Cố Ân Ân là một cô gái khiến ai cũng đều quý mến. Khuôn mặt xuất chúng, có tri thức, hiểu lễ nghĩa đúng chuẩn một cô gái danh giá. Tất cả những tục ngữ mỹ lệ đều không đủ hình dung về tốt đẹp của chị ấy.

Tại Cố gia, người mà Cố Lan San ghét nhất chính là Cố phu nhân, mẹ đẻ Cố Ân Ân, là mẹ nuôi cô. Ngoài ra, còn có một người nữa thường xuyên xuất hiện tại Cố gia, cháu ngoại của Cố phu nhân, em họ Cố Ân Ân, Vương Gia Di.

Vương Gia Di bằng tuổi cô, từ nhỏ đã thích Thịnh Thế.

Hàn Thành Trì và Thịnh Thế cùng ở một khu đại viện từ nhỏ. Cố Ân Ân là hôn thê của Hàn Thành Trì cho nên Thịnh Thế, Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân thường xuyên gặp mặt. Vì thế, cô em họ Vương Gia Di yêu mến Thịnh Thế cho nên luôn đi theo sau chị họ để có thể thường xuyên gặp Thịnh Thế.

Sau đó, Cố Ân Ân và Hàn Thành Trì đi du học, Thịnh Thế vì ngồi sau xe điện của Cố Lan San mà ngã gãy tay, không thể thi cuối cấp, học lại một năm còn được phân vào lớp của Cố Lan San. Vì vậy, Vương Gia Di chưa bao giờ để ý đến con gái nuôi của Cố gia đã nhận Cố Lan San làm bạn tốt. Mỗi ngày đều kiểm soát Cố Lan San, đương nhiên mục đích để nghe ngóng tin về Thịnh Thế.

Đáng tiếc, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Vương Gia Di thích Thịnh Thế thì rất nhiều người biết nhưng Thịnh Thế lại chẳng thèm để ý đến Vương Gia Di dù chỉ một lần.

Còn Cố Lan San, vì Cố Ân Ân đi du học, chỉ còn một mình thế nên cho dù Vương Gia Di có rất nhiều tật xấu nhưng cô vẫn chấp nhận kết bạn với cô ta.

Mãi đến hơn hai năm trước, đúng ngày sinh nhật Vương Gia Di, cô ta nhờ Cố Lan San nhất định phải mời bằng được Thịnh Thế đến dự tiệc sinh nhật cô ta.

Đêm đó, Vương Gia Di muốn chuốc say Thịnh Thế rồi hạ thuốc. Sau đó, cùng anh trên giường, nhân cơ hội gạo nấu thành cơm để gả cho Thịnh Thế!

Trong mấy người bọn họ, bối cảnh gia đình Thịnh Thế là tốt nhất. Tuy mọi người cùng lớn lên nhưng ai cũng nói chuyện khách khí, thận trọng với anh.

Cho nên, rất nhiều người muốn làm thân với Thịnh gia.

Tất nhiên, Vương Gia Di không tự nghĩ ra cách này. Từ trước đến giờ, Vương Gia Di là một cô gái không có đầu óc, chính là một bình hoa di động. Biện pháp này của cô ta kỳ thật là do mẹ ruột của Cố Ân Ân – Cố phu nhân nghĩ ra.

68. Chương 68: Mọi Người Tập Trung Một Chỗ, Rất Náo Nhiệt (9)

Chương 68: Mọi người tập trung một chỗ, rất náo nhiệt (9)

Editor: Nhã Y Đình

Cố phu nhân muốn để cháu gái ruột gả cho Thịnh Thế. Như vậy, gia đình họ một người gả cho Hàn Thành Trì, một người gả cho Thịnh Thế, đều đáng nỡ mảy mòi mặt, tuổi già họ cũng không đáng lo.

Nhưng mà, chuyện lại phát sinh ngoài dự đoán. Không biết có phải do mọi người uống quá nhiều hay là xảy ra chuyện gì. Nói ngắn gọn, sáng hôm sau, như dự tính, Cố phu nhân dẫn theo mẹ Thịnh Thế đẩy phòng ngủ của Vương Gia Di muốn bắt tại trận cảnh kia để có thể ấn định hôn sự của hai người. Quả thật, khi đẩy cửa ra, trong phòng rất hỗn độn, quần áo vứt dưới sàn, Thịnh Thế trần như nhộng nằm trên giường nhưng cô gái bên cạnh anh không phải Vương Gia Di mà là Cố Lan San.

Cố Lan San là con gái nuôi, có mục đích gì tất nhiên mẹ Thịnh Thế biết rõ.

Mẹ Thịnh Thế không phải không thích Cố Lan San, nhưng Thịnh gia mấy đời đều độc đinh nên muốn cưới phải cưới một cô gái có gia thế tốt một chút.

Cho nên, nhìn thấy cảnh kia đã cho rằng Cố phu nhân cố ý sắp đặt muốn Thịnh gia cho phép Thịnh Thế cưới Cố Lan San thì Thịnh phu nhân lập tức trở mặt!

Cố phu nhân không dám đắc tội với Thịnh phu nhân nên vội vàng mở miệng giải thích.

Cố Lan San và Thịnh Thế bị đánh thức.

Cố Lan San bị cảnh tượng trước mắt dọa ngốc.

Thật sự cô không nghĩ đến lần đầu tiên của mình lại bị mất một cách u mê như vậy!

Mà Thịnh Thế lại nhú mi, thấy Cố phu nhân và Thịnh phu nhân đang tranh cãi, chỉ nói: “Nếu chuyện đã xảy ra rồi thì nói nữa cũng vô ích! Con cưới Sở Sở là được!”

Lúc đó, Thịnh Thế gọi Cố Lan San là “Sở Sở”

Tên thật của Cố Lan San là Diệp Sở Sở nhưng tại thành phố Bắc Kinh này không ai gọi cô là Diệp Sở Sở. Tất cả mọi người đều gọi cô là Cố Lan San. Chỉ có một mình Thịnh Thế, gọi cô là: “Sở Sở”; “Diệp Sở Sở”; “Sở Nhị”.

Thịnh phu nhân có chút không hài lòng, sợ Thịnh Thế bị ép buộc. Thịnh gia không sợ Cố gia bọn họ. Huống chi, chỉ là con gái nuôi, ngủ thì ngủ cũng chẳng cần chịu trách nhiệm gì!

Mà Cố phu nhân cũng không muốn Cố Lan San gả cho Thịnh Thế. Tuy bà ta nhận nuôi Cố Lan San có mục đích dựa vào đám cưới của con bé. Nhưng bà ta không hề muốn để Cố Lan San có một mối hôn sự tốt như vậy!

Vì thế, Cố phu nhân và Thịnh phu nhân lại đứng chung một chiến tuyến, từ chối cuộc hôn nhân này!

Đáng trách hơn là, lúc đó Cố Lan San cũng về phe bọn họ, nói không muốn gả cho Thịnh Thế!

Nhưng mà không ai biết, lúc đó thật sự Thịnh Thế cam tâm tình nguyện, không hề tức giận, oán trách khi nói muốn chịu trách nhiệm với Cố Lan San!

Anh cảm thấy, bức thư tình có ý nghĩa nhất mà đàn ông có thể cho phụ nữ chính là giấy đăng ký kết hôn.

Cho nên, anh tìm gặp Cố phu nhân, cho bà ta rất nhiều tiền và món lợi khác mới khiến bà ta chấp nhận gả Cố Lan San cho anh!

Nói là gả nhưng chẳng khác gì cuộc mua bán!

Lúc đó, em trai cùng cha khác mẹ của Cố Lan San đến Bắc Kinh tìm cô. Vừa lúc biết được chuyện này, cậu cảm thấy chị gái đã bị mẹ bán một lần đã đủ đáng thương bây giờ lại bị bán lần nữa. Vì thế muốn dẫn Cố Lan San trốn khỏi cơn ác mộng này. Nhưng đang trên đường chạy trốn lại xảy ra tai nạn xe cộ, em trai Cố Lan San trở thành người thực vật.

69. Chương 69: Mọi Người Tập Trung Một Chỗ, Rất Náo Nhiệt (10)

Chương 69: Mọi người tập trung một chỗ, rất náo nhiệt (10)

Editor : Nhã Y Đình

Cố Lan San cần một khoản tiền lớn để lo cho em trai cho nên cô quay về Cố gia. Cố phu nhân nói cô gả cho Thịnh Thế, muốn bao nhiêu có ấy nhiều còn bà ta sẽ không cho một xu!

Kỳ thật, lúc đó, Cố phu nhân đã nhận nhiều tiền bạc và món lời từ Thịnh Thế. Vì vậy, Thịnh Thế viết tặng cho Cố Lan San lá thư tình duy nhất đời anh – giấy đăng ký kết hôn, để cô trở thành Thịnh thiếu phu nhân danh chính ngôn thuận.

Như vậy, người đàn ông Vương Gia Di thầm mến đã cưới Cố Lan San cũng đủ khiến Vương Gia Di không cam lòng chút nào. Cô ta giống như người điên, xông về phía Cố Lan San, hận không thể xé xác Cố Lan San thành trăm mảnh.

Cố Lan San cũng không phải kẻ ngu. Cô cảm nhận được nếu không phải vì Cố phu nhân và Vương Gia Di bày kế thì cô và Thịnh Thế cũng không trở nên như thế. Cô cũng không bị Cố phu nhân coi là đồ vật mà bị bán lần nữa.

Sau đó, Cố Lan San không chút lưu tình mà đánh trả một cái khiến cho hai bên trở mặt thành thù.

Sau đó, Cố Lan San cũng không trở lại Cố gia.

Cố gia vẫn ở căn biệt thự cũ.

Đã lâu Cố Lan San cũng không trở về, nhìn cảnh tượng quen thuộc cũng khó tránh khỏi việc nhớ về quá khứ. Đã định đến một mình vì thế nói với tài xế một câu rồi tự cô đi mua vài thứ rồi xuống xe.

Con đường này cô đã đi qua trăm ngàn lần. Hai bên đường là hai cây ngô đồng lớn, so với hai năm trước đường như cũng to hơn rất nhiều.

Lái xe đưa nàng đến cổng khu biệt thự, cách biệt thự Cố gia chừng hai mươi phút đi bộ.

Ở cửa khu biệt thự, bác bảo vệ vẫn còn nhớ rõ Cố Lan San, mỉm cười chào hỏi cô: “Cố nhị tiểu thư, cô về rồi?”

Cố Lan San cười cười, chưa kịp mở miệng nói chuyện thì có một chiếc Mercedes màu đỏ đi đến, lúc đi qua bên trái cô thì xe hơi chậm tốc độ lại. Cửa kính hạ xuống, bên ghế phụ lái xuất hiện khuôn mặt mà Cố Lan San ghét cực kỳ, Vương Gia Di: “A, vậy mà gặp lại người quen cũ! Thịnh thiếu phu nhân! Thịnh thiếu phu nhân, thật trùng hợp!”

Cố Lan San cực kỳ không thích điều này: “Thật trùng hợp!”

Cố Ân Ân và Hàn Thành Trì trở về, gọi điện kêu cô tới Cố gia. Cô đã nghĩ có thể chạm mặt Vương Gia Di. Quả thật không ngờ lại gặp Vương Gia Di sớm như vậy!

“Anh yêu, cô ta chính là bạn tốt trước kia của em! Rốt cuộc, cướp đi người đàn ông em thích – Cố Lan San!” Vương Gia Di chào hỏi với Cố Lan San, sau đó vội vàng quay đầu giới thiệu với người đàn ông đang ngồi ở ghế lái.

“Ông xã cô ta cũng là người đàn ông trước kia em thích là con trai Thịnh gia. Ngày nào cũng gây chuyện đó!”

Cố Lan San cảm thấy kiểu giới thiệu của Vương Gia Di này quả thật mới mẻ, độc đáo. Cô nhẹ giọng nói chuyện với người đàn ông trong xe: “Xin chào, tôi là Cố Lan San!”

Người đàn ông ngồi trong xe chỉ vuốt cằm cười với cô. Đột nhiên, Vương Gia Di quay đầu, biết rõ ràng Cố Lan San chỉ đến một mình, lại vẫn cố tình mỉm cười hỏi: “Thịnh thiếu phu nhân, có phải Thịnh tiên sinh bạn đi chơi với phụ nữ bên ngoài nên không có thời gian về nhà mẹ để cùng cô không?”

Cũng hai năm rồi Cố Lan San không gặp Vương Gia Di, cô cho rằng tính cách cô ta cũng nên thay đổi ít nhiều. Nhưng thật không ngờ, vẫn đáng ghét như vậy. Mở miệng là uy hiếp người khác.

Cố Lan San đang suy nghĩ phản bác lại Vương Gia Di như thế nào thì một chiếc siêu xe đỗ ngay bên cạnh Vương Gia Di.

70. Chương 70. Chúng Tôi Sắp Đính Hôn

Chương 70. Chúng tôi sắp đính hôn

Editor: Quỳnh Nguyễn

Cố Lan San suy nghĩ cuối cùng muốn phản kích Vương Gia Di như thế nào, một chiếc xe liền vượt qua xe Vương Gia Di, vũng vàng đứng ở trước xe cô ta, đứng im.

Vương Gia Di cố ý đem tốc độ xe ở mức chậm nhất, làm cho cô ta có khả năng ngồi ở trong xe cùng Cố Lan San trò chuyện.

Hiện tại, đột nhiên phía trước ngừng một chiếc xe, mà còn vũng vàng trước xe của cô ta dừng lại, làm hại Vương Gia Di vội vàng giẫm lên phanh xe dừng lại, Vương Gia Di có thắt dây an toàn, cả người vẫn hướng về phía trước bỗng nhiên một đoạn.

Vương Gia Di ổn định tinh thần, liền ngẩng đầu, vốn định mắng một câu “Không có mắt à, lái xe như thế nào vậy!”

Nhìn đến phía trước cửa một chiếc Audi A8 bị đẩy ra.

Người đàn ông cả người mặc trang phục thoải mái, từ trong xe chậm rãi đi xuống.

Động tác của anh không nóng không vội, làm cho người ta có cảm giác tao nhã tự nhiên.

Lúc này đã là hoàng hôn, màu đỏ trời chiều chiếu vào trên người của người đàn ông, khiến xung quanh anh như có một vòng ánh sáng.

Cảnh này giống như là nam chính lên sân khấu trong phim truyền hình thần tượng, hình ảnh rung động mười phần, phong cảnh xung quanh tất cả mọi thứ đều trở thành bối cảnh làm nền cho anh.

Lời nói của Vương Gia Di bị nghẹn ở trong cổ họng, nhìn bước chân chậm rãi bước tiếp ngoài cửa sổ, nhìn không chớp mắt người đàn ông đang đi về phía Cố Lan San, biểu tình hơi có chút ngại người.

Thịnh Thế như thế nào đến đây? Không phải rõ ràng chỉ có một mình Cố Lan San tới sao?

Trong tích tắc Cố Lan San nhìn Thịnh Thế biểu tình cũng là có chút kinh ngạc, chính mình gọi điện thoại, anh cái gì cũng không nói trực tiếp cúp điện thoại, vốn tưởng rằng anh không muốn đến đây, hiện tại như thế nào lại chạy tới rồi hả ?

Thịnh Thế đi đến trước mặt cô, mặt anh sinh ra vốn đã chói mắt, lúc này đã thu liễm khí thế vương giả trong quá khứ, nhưng cũng không thể nào làm mất ung dung cao quý, cả người có vẻ có chút thanh nhã dịu dàng.

Thịnh Thế đi đến bên người Cố Lan San, vươn tay đem túi xách trong tay cô một phen nhận lấy, một đôi mắt đen nhánh, nhìn chằm chằm Cố Lan San, khóe môi hơi cười, mang theo một chút cưng chiều: ” Sở Sở, không phải bảo em đợi anh với sao, như thế nào không nghe lời như vậy, chính mình đã chạy tới rồi.”

Cố Lan San cũng muốn hỏi một câu ” Sao anh lại tới đây?”, lại nghĩ đến vừa rồi Vương Gia Di nói những lời này, vốn tưởng rằng sự thật đã bị Vương Gia Di biết được sẽ châm chọc cô, thật không ngờ Thịnh Thế lại đến đây, nhất thời cong cong khóe môi, ” Em nghĩ anh vẫn đang bận rộn à!” nguồn : thichdoc truyện.com

Thịnh Thế nhìn cũng không nhìn Vương Gia Di một cái, thẳng tay lôi kéo Cố Lan San từ trên xe xuống, Trước một giây, Cố Lan San ở trên xe đột nhiên dừng chân, đối với Vương Gia Di ngồi ở trong xe còn chưa phục hồi tinh thần, nhẹ nhàng băng quơ mở miệng nói một câu: ” Gia Di, đợi chút nữa ở nhà liền gặp!”

Sau đó, cũng không nhìn Vương Gia Di bị tức không thể nói ra mặt, cong cong khóe môi, lên xe.

.....

Thịnh Thế cùng Cố Lan San mới vừa dừng xe ổn định ở trong sân biệt thự Cổ Gia, Vương Giai Di cũng đã đến nơi.

Người hầu Cổ Gia đã mở cửa, từng người đối với bọn họ cung kính cúi chào nói: “Thịnh tiên sinh, Nhị Tiểu Thư, biểu tiểu thư....”

Người hầu còn chưa chào xong, cửa nhà liền bị đẩy ra.

Cố Ân Ân từ trong đi ra, cô ta mặc một bộ váy ngắn xinh đẹp màu trắng, tóc dài toàn bộ xõa ra, nhìn cao quý mà lại thoải mái. Biểu tình trên mặt thân thiết xúc động: ” San San, em như thế nào bây giờ mới đến, chị đều đã chờ em cả buổi rồi!”

Cố Lan San nhìn thấy Cố Ân Ân, đáy mắt đều là ý cười....

71. Chương 71. Chúng Tôi Sắp Đính Hôn (2)

Chương 71. Chúng tôi sắp đính hôn (2)

Editor: Quỳnh Nguyễn

Cố Lan San nhìn thấy Cố Ân Ân, đáy mắt đầy ý cười, trong lời nói mang theo vài phần oán trách: ” Chị, Chị đi thời gian dài như vậy, bây giờ còn biết trở về nhà!”

Cố Ân Ân cười nắm lấy hai tay Cố Lan San, sau đó mới nhìn Thịnh Thế đứng phía sau Cố Lan San, cười với Thịnh Thế, giọng nói thân thiết: ” Nhị Thập, đã lâu không gặp.”

Thịnh Thế nhướn miệng cười, trả lời một câu: “Đã lâu không gặp.”

Sau đó Cố Ân Ân lại đi chào hỏi Vương Giai Di, lúc này mới một lần nữa quay đầu nhìn Cố Lan San, tỉ mỉ đánh giá Cố Lan San từ trên xuống dưới một phen, nói: “San San, đã lâu không gặp em, em xinh đẹp hơn rất nhiều!”

” Chị, chị cứ đùa em.” Cố Lan San liếc xéo Cố Ân Ân một cái, biểu tình nghịch ngợm mà lại ngây thơ, Thịnh Thế đứng bên cạnh, nhìn có chút ngây người.

“Đại tiểu thư, vào trong nhà nói chuyện đi. . .” Người hầu bên cạnh tốt bụng nhắc nhở một câu.

Cố Ân Ân lúc này mới nghĩ tới, một tay kéo Cố Lan San đi vào trong nhà, một bên cười nói với người khác: ” Xin lỗi mọi người ta quên mất, chỉ lo vui mừng, đi, tất cả mọi người chúng ta vào trong nhà đi.”

Cửa đã bị người hầu Cổ Gia mở ra.

Cố Ân Ân nắm tay Cố Lan San dẫn đầu đi vào, hai người vừa đi vừa nói.

Đi qua cửa lớn, là phòng khách Cổ Gia rộng lớn.

Cố phu nhân trong bếp nhìn chằm chằm người nấu cơm, nghe được có rất nhiều tiếng bước chân truyền đến, liền từ phòng bếp đi ra, Vương Giai Di cùng phu nhân quan hệ luôn luôn tốt, lập tức đi tới bên cạnh Cố phu nhân, làm nũng gọi một tiếng: “Bác.”

Thời gian trôi nhiều năm như vậy, hiện giờ Cố phu nhân vẫn như cũ thướt tha thùy mị, dường như so với lúc Cố Lan San chín tuổi tới Cổ Gia cũng không có quá nhiều thay đổi, vẫn duy trì một dáng vẻ phu nhân đoan trang.

Cố Lan San đứng tại chỗ không di chuyển, trên mặt cũng không có biểu tình gì, giọng nói bình thường gọi một tiếng: ” Mẹ.”

Ban đầu biểu tình Cố phu nhân nhìn Vương Giai Di cực kỳ ôn hòa, sau khi nghe âm thanh Cố Lan San, biểu tình trở nên có chút lạnh nhạt, nhìn cũng không nhìn Cố Lan San một cái.

Cố Lan San ngược lại đã quen thái độ Cố phu nhân đối với mình, cũng không có phản ứng lớn.

Sắc mặt Thịnh Thế lập tức trầm xuống, anh liền biết, nếu là hôm nay anh không đến, Cố Lan San ở trong này không biết bị người ta xem thường ghét bỏ như thế nào a!

Ngược lại, Cố Ân Ân có vẻ cảm thấy có chút xấu hổ, cười cười xin lỗi với Cố Lan San, quay đầu nói: “Mẹ, Nhị Thập cũng đến rồi.”

Cố phu nhân lúc này mới quay đầu, nhìn thấy Thịnh Thế vừa mới từ cửa đi đến, biểu tình lập tức trở nên có chút ôn hòa, “Nhị Thập đến rồi hả?”

Lúc này Thịnh Thế bởi vì thái độ Cố phu nhân đối với Cố Lan San, tâm tình thật sự không được tốt lắm, ánh mắt cũng trở nên có chút lạnh lẽo, nhưng mà ngược lại, khi nói giọng điệu lại cực kỳ bình thường, nhưng mà nội dung lại chuyển lên người Cố Lan San:

“Uh’m, đây không phải vì Ân Ân trở về? San San muốn thăm chị cô ấy, cho nên con mang cô ấy về nhìn.”

Miệng Thịnh Thế đã cố ý nhấn mạnh Cố Lan San, Cố phu nhân Cho dù chán ghét Cố Lan San, cũng không thể không cho Thịnh Thế mặt mũi, chỉ có thể quay đầu, đối với Cố Lan San gật gật đầu. “Trở về rồi hả?”

Cố Lan San chỉ là gật gật đầu, “Uh’m” một tiếng, xem như trả lời.

Không khí trong phòng lập tức trở nên có chút căng thẳng, may mà có Cố Ân Ân ở đây, cô ấy giống như không có việc gì cười mở miệng nói: “Tất cả mọi người ngồi a, đứng ở chỗ này làm cái gì a!”

” Lưu tẩu, đem trà hoa hồng buổi chiều tôi cho các chị chuẩn bị bưng ra rót cho mọi người.”

72. Chương 72. Chúng Tôi Sắp Đính Hôn (3)

Chương 72. Chúng tôi sắp đính hôn (3)

Editor: Quỳnh Nguyễn

Cố Ân Ân từ nhỏ bị Cố Gia tiến hành chỉ dạy lễ nghĩa, làm việc khéo léo, rất biết thái độ làm người, cho nên không khí trong phòng liền bắt đầu thay đổi.

Cố Lan San cùng Cố Ân Ân tuy không phải chị em ruột, nhưng quan hệ lại rất tốt, hai người tuy hai năm không gặp, nhưng vẫn trước sau như một, nói nhiều giống như nói không đủ.

Vương Giai Di ngồi ở một bên, muốn nói chen vào cũng không thể, liền tức giận nhìn Cố Lan San.

Vương Giai Di nghĩ, mình vốn phải là một bức tranh phong cảnh duyên dáng nhất, nhưng mà lại đột nhiên xuất hiện Cố Lan San ở giữa như một nét bút hồng.

Thật ra từ đầu Vương Giai Di vốn dĩ không thích Cố Lan San, nhưng mà một nhóm người Cố Ân Ân, Thịnh Thế, Hàn Thành Trì, Hạ Phồn Hoa, Quý Lưu Niên đều thích Cố Lan San. Cô ta rõ ràng cùng Cố Lan San lớn lên giống nhau, bộ dáng tuy không xinh đẹp khuynh thành như Cố Lan San, nhưng cũng có một chút xinh đẹp. Nhưng mà cô ta không hiểu nổi vì cái gì chính mình không được yêu thích như Cố Lan San, thậm chí chị họ từ nhỏ đến lớn bảo vệ cô ta từng chút sau khi Cố Lan San đến đây, cũng cưng chiều ả ta khắp nơi!

Cho nên từ khi Cố Lan San đến Cố Gia, cô ta liền khắp nơi nhằm vào Cố Lan San, thay đổi biện pháp tìm Cố Lan San gây sự.

Nhưng mà mỗi một lần Cố Lan San luôn luôn có biện pháp để cho cô ta đòi không được một chút lợi ích, tức giận dậm chân rời khỏi!

Mãi cho đến khi Cố Lan San trở thành bạn học cùng lớp với Thịnh Thế, cô ta lập tức bắt đầu đối với Cố Lan San ân cần. Sau giờ học liền hướng phòng học Cố Lan San chạy, hận không thể mỗi ngày ở bên cạnh Cố Lan San.

Cô ta cùng Cố Lan San ở chung, căn bản không thể xưng là bằng hữu, lòng dạ Cố Lan San biết rõ, lòng dạ cô ta biết rõ, chỉ là mọi người không hề không đề cập tới, ngoài mặt duy trì gió êm sóng lặng, nhưng thật ra đáy lòng vẫn đối chọi gay gắt giống như trước đây. Cuối cùng mãi cho đến lúc vốn dĩ là cô ta cùng Thịnh

Thế nằm ở trên một giường lại bị người ta tráo đổi hiện trường biến thành Cố Lan San, trong lúc đó cô ta cùng Cố Lan San cùng nỗ lực hoàn toàn!

Tuy chuyện này đã qua hai năm, nhưng mà mỗi khi Vương Giai Di nhớ tới, đều cảm thấy tức giận ở đáy lòng.

Dựa vào cái gì a..... Vương Giai Di cô là Thiên Kim Đại Tiểu Thư danh xưng với thực, dựa vào cái gì liền kém hơn so với con nuôi Cố Gia mua về?

Từ khi ả ta đến Cố Gia, tiến vào trong vòng tròn này của bọn họ, rõ ràng cô ta nhỏ nhất lại trở thành Cố Lan San, rõ ràng tất cả mọi người khiến cho của cô ta trở thành của Cố Lan San.... Ghê tởm hơn, Cố Lan San ngày càng xinh đẹp, lại còn học tập tốt, những thứ này còn chưa tính, mỗi lần cô ta cùng ả ta cãi nhau, người sai đều là cô ta!

Nhớ lại một chút chặng đường chung cô ta cùng Cố Lan San lớn lên, Vương Giai Di cảm thấy tại sao mỗi một lần dự định giao chiến cùng Cố Lan San thì kết quả đều vô cùng thê thảm, cô ta thua hoàn toàn!

Cuối cùng sau một lần thất bại, Cố Lan San liền gả cho người đàn ông mà cô ta yêu!

Mà hôm nay, cô ta nhìn Cố Lan San một mình đến Cố Gia, cô ta liền nắm chắc cơ hội, muốn đả kích Cố Lan San một phen, ai ngờ Thịnh Thế xuất hiện, xuất hiện vừa đúng lúc như thế, không sớm không muộn.

Vương Giai Di càng nghĩ, càng cảm thấy trong lòng tức giận, cô ta nhìn Thịnh Thế yên lặng ngồi ở trên sofa bình tĩnh xem tivi, liền đứng lên, định đến gần Thịnh Thế.

“Thịnh thế ca. . .”

Vương Giai Di mới vừa hô một tiếng, liền có người hầu nhỏ từ ngoài cửa chạy vào, đối với người ở bên trong nói: “Hàn tiên sinh đến đây.”

73. Chương 73 . Chúng Tôi Sắp Đính Hôn (4)

Chương 73 . Chúng tôi sắp đính hôn (4)

Editor: Quỳnh Nguyễn

Hàn tiên sinh, Hàn Thành Trì.

Về mặt Thịnh Thế nhất thời liền lạnh lẽo, kiên quyết bóp chết lời nói Vương Giai Di vừa đến bên miệng.

Thịnh Thế từ từ quay đầu, nhìn về phía Cố Lan San ngồi ở cạnh mình.

Cố Lan San vốn đang cùng Cố Ân Ân nói chuyện vui vẻ trên mặt đầy vui vẻ, lúc nghe nói thế về mặt hơi có chút cứng ngắc.

Sau đó, cửa phòng bị đẩy ra.

Hàn Thành Trì ung dung thông dong đi đến.

Anh ta mặc cả người tây trang màu đen, bên trong là sơ mi trắng đơn giản, không có đeo cà- vạt, có vài phần có vẻ tùy ý.

Cố Ân Ân thấy Hàn Thành Trì tiến vào, liền lập tức đứng lên, vội vã chạy đến bên cạnh Hàn Thành Trì, giọng nói mềm mại: ” Thành Trì, anh đã đến rồi?”

Hàn Thành Trì thuận tiện nắm lấy eo Cố Ân Ân, theo thói quen hôn thái dương Cố Ân Ân một cái, “Uh‘m, vốn có thể đến sớm một chút, trên đường nhiều xe có phần kẹt xe.”

Cố Ân Ân cười, dắt tay Hàn Thành Trì đi về phía sofa.

Mặc dù Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân chưa kết hôn, nhưng mà Vương Giai Di sớm đã kêu Hàn Thành Trì ” Anh rể“, cho nên hiện tại nhìn thấy Hàn Thành Trì ngồi xuống, liền cười ra tiếng hô một tiếng: ” Anh rể!”

Sau khi Hàn Thành Trì chào hỏi với Vương Giai Di liền nhìn về phía Thịnh Thế và Cố Lan San, mỉm cười: “Nhị Thập, Lan San, đã lâu không gặp.”

Thịnh Thế nghe Hàn Thành Trì nói với mình, liền hơi hơi nhích thân thể lại gần sofa, tư thế có chút lười biếng, hai mắt nhìn về phía Hàn Thành Trì, khóe mắt lại dừng trên người Cố Lan San, “Uh‘m, đã lâu không gặp rồi.”

Lúc Cố Lan San đang nghe giọng nói, trong nháy mắt trong đầu trống rỗng, giọng nói của anh, vẫn ôn hòa như vậy, rõ ràng không có gì thay đổi lớn, nhưng mà lại làm cho cả người cô không tự chủ run lên một cái.

Hai năm..... Ròng rã hai năm, cô đều chưa từng nghe qua giọng nói của anh rồi.....

Cô không biết mình khẩn trương hay là hưng phấn, cô biết rõ người đàn ông này đã có người trong lòng nhưng mà cô vẫn không thể kiềm chế lòng mình vì anh mà dâng cao.

Cô chưa bao giờ hy vọng xa vời mình cùng anh sẽ ở cùng một chỗ, cô chỉ là muốn như là lúc trước, anh giống như Cố Ân Ân coi cô là em gái thì tốt rồi!

Cố Lan San lặng yên không một tiếng động hít sâu mấy hơi, mới từ từ quay đầu, nhìn về phía Hàn Thành Trì, trên mặt anh tươi cười vẫn như năm đó, trong trẻo và thoải mái.

Cố Lan San cảm giác trái tim mình đập vô cùng nhanh, tay cô để ở trên ghế sofa hơi hơi nắm chặt, trên mặt ra vẻ tươi cười không có lộ sơ hở gì, mới mở miệng còn chưa nói ra lời bên cạnh truyền đến một giọng nói nhàn nhạt: “Vương tiểu thư, cô không phải vừa mới có lời muốn nói cùng tôi sao?”

Thịnh Thế vẫn ngồi bên cạnh chú ý về mặt Cố Lan San, ánh mắt anh càng lúc càng trở nên lạnh lẽo mờ nhạt.

Nhìn thấy Hàn Thành Trì, cả người liền trở nên có thần thái như vậy!

Muốn nói chuyện với Hàn Thành Trì phải xem cô có thể nói ra miệng hay không?

Vì thế trong nháy mắt Cố Lan San mới vừa há mồm, anh liền mở miệng trước một bước, không chút để ý nói một câu như vậy.

Thành công thu hút sự chú ý của người trong phòng.

74. Chương 74. Chúng Tôi Sắp Đính Hôn (5)

Chương 74. Chúng tôi sắp đính hôn (5)

Editor: Quỳnh Nguyễn

Trong nháy mắt Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân liền nhìn về phía Vương Giai Di.

Một câu Cố Lan San vừa đến bên miệng kia, ” Anh Thành Trì, đã lâu không gặp.” liền bị bóp chết ở trong cổ họng, tiến thoái lưỡng nan khiến tâm của cô vốn nhảy nhót lập tức liền ngã xuống.

Vương Giai Di thích Thịnh Thế mọi người đều biết, nhưng mà Thịnh Thế hết sức chán ghét Thiên Kim Đại Tiểu Thư không có đầu óc mà lại cực kỳ những nhẽo, cho nên từ trước đến nay đối với cô ta làm như không thấy.

Cho dù như thế, Vương Giai Di vẫn chưa từ bỏ ý định đối với Thịnh Thế.

Hiện giờ Cố Lan San và Thịnh Thế đã kết hôn, Vương Giai Di còn muốn nói gì với Thịnh Thế, chẳng lẽ cô ta còn chưa hết hi vọng sao?

Mặc dù Vương Giai Di là em họ Cố Ân Ân nhưng mà ở đáy lòng Cố Ân Ân thì Vương Giai Di và Cố Lan San bình đẳng, cô sợ Vương Giai Di làm ảnh hưởng hôn nhân của Thịnh Thế và Cố Lan San, liền cười nói: “Giai Di. em muốn nói với Nhị Thập cái gì a?”

Vương Giai Di vốn muốn đến gần Thịnh Thế, bị Hàn Thành ngắt lời, lại thấy vẻ mặt Thịnh Thế không phải tốt lắm, cô ta liền cho là không thể nói chuyện, thật không ngờ Thịnh Thế bỗng nhiên sẽ mở miệng nói với mình, đáy lòng cô ta nhin không được hơi có chút vui sướng, liền mở miệng nói: ” Cũng không có gì, đã lâu không thấy anh Thịnh Thế nên chào hỏi.”

“Như vậy a. . .” giọng nói Thịnh Thế kéo thật dài làm cho người ta cảm giác một loại ý tứ hàm xúc, ” Tôi còn tưởng rằng cô có nói cái gì muốn nói cùng tôi?”

Lời nói này của Thịnh Thế cực kỳ có ý sâu xa.

Mọi người ở đây nghe được ý tứ bên trong của Thịnh Thế, chẳng qua là nhất định phải hỏi chuyện Vương Giai Di đã từng theo đuổi anh sao?

Sắc mặt Vương Giai Di có chút khó coi, lại vẫn rụt rè cười cười, nói: ” Anh Thịnh Thế, anh thật biết nói đùa.”

“Nhị Thập, cậu và San San đã kết hôn, Giai Di còn có thể có cái gì muốn nói với cậu a!” Hàn Thành Trì thích hợp mở miệng, muốn giảm bớt xấu hổ như vậy.

Thịnh Thế thu lại vẻ mặt của mình, lúc lái xe vào khu biệt thự, nhìn thấy một màn Vương Giai Di nói chuyện với Cố Lan San kia, mặc dù không biết các cô nói gì, nhưng mà không nghĩ cũng biết nhất định Vương Giai Di châm chọc khiêu khích với Cố Lan San, nhất thời liền nhìn thoáng qua Cố Lan San bên cạnh mình, ánh mắt hơi hơi lóe.

Có lẽ người khác sẽ không chú ý tới cảm xúc dao động của cô, nhưng đối với Thịnh Thế mà nói, một ánh mắt người phụ nữ này anh cũng có thể thấy rõ đáy lòng nàng nghĩ gì.

Bởi vì anh có lòng.

Không ai không thể hiểu một người, chỉ có người không muốn biết một người.

Anh có thể nhìn ra được giờ phút này Cố Lan San đang mất mát.

Mình ở đây vì cô báo thù, cô lại vì Thành Thì buồn bã.

Đáy mắt Thịnh Thế nổi lên một tầng lạnh lẽo, giọng nói lạnh nhạt tiếp tục mở miệng: “Chính là bởi vì tôi và Sở Sở đã kết hôn, tôi mới cố ý hỏi Vương tiểu thư một chút.”

Thịnh Thế cố ý nhấn mạnh ba chữ ” Vương tiểu thư” kia, như là muốn chứng tỏ anh và Vương Giai Di căn bản không có quan hệ gì.

Vương Giai Di đương nhiên hiểu được hàm nghĩa của anh, sắc mặt càng thêm khó coi rồi.

Thịnh Thế lại dường như không có ý tứ muốn kết thúc, hơi hơi nhíu mày, tiếp tục nói từ từ: ” Vương tiểu thư nếu thật sự có cái gì muốn nói với tôi, liền nói thẳng ngay trước mặt Sở Sở, không cần thừa dịp lúc Sở Sở không thêm để ý, vụng trộm tìm tôi ta nói chuyện, như vậy cực kỳ dễ dàng khiến tôi và Sở Sở phát sinh hiểu lầm.”

hèn hạ a hèn hạ a

~

75. Chương 75. Chúng Tôi Sắp Đính Hôn (6)

Chương 75. Chúng tôi sắp đính hôn (6)

Editor: Quỳnh Nguyễn

Vương Giai Di thật không ngờ mình chẳng qua là muốn cùng Thịnh Thế chào hỏi, lại bị Thịnh Thế bắt đầu lợi dụng, làm cho mình lúng túng.

Giống như cô ta vẫn nhớ mãi không quên Thịnh Thế đã kết hôn, ý đồ đào góc tường Cố Lan San vậy!

Cố Ân Ân ban nãy chỉ lo nói chuyện cùng Cố Lan San căn bản không có chú ý tới Vương Giai Di có nói chuyện với Thịnh Thế hay không.

Mặc dù Thịnh Thế chán ghét Vương Giai Di cũng sẽ không cố ý hãm hại Vương Giai Di, e rằng ban nãy Vương Giai Di thật sự làm việc này.

Mặc dù Cố Ân Ân cảm thấy đích thực Vương Giai Di có chút không bình thường, nhưng vẫn cảm thấy Thịnh Thế làm Vương Giai Di có chút mất mặt.

Cô sợ Thịnh Thế không dừng, liền cười mở miệng nói sang chuyện khác: " Bây giờ thời gian còn sớm một chút, cách thời gian ăn cơm còn một đoạn thời gian, hay là chúng ta đánh mạt trượt? Lan San thích nhất chơi mạt trượt."

Cố phu nhân là người thích chơi mạt trượt, lúc nãy không ở phòng khách nên không biết đám con cái nói gì, bà vừa tới liền nghe thấy Cố Ân Ân nói chơi mạt trượt lập tức nói: " Đúng rồi, còn một lúc nữa mới ăn cơm chiều, chúng ta có thể chơi hai ván."

Vừa nói xong, liền sai người giúp việc bên cạnh chuẩn bị bàn mạt trượt.

Cố phu nhân tính một người, Cố Ân Ân và Hàn Thành Trì tính một người, Vương Giai Di và " Bạn trai" cô ta mang đến tính một người, Thịnh Thế và Cố Lan San tính một người, vừa đủ bốn người ngồi một bàn.

Cố Lan San thật sự cực kỳ thích cũng rất muốn chơi mạt trượt, nhưng mà suy nghĩ đến ở nhà mình chơi dễ sợ hết ví tiền, lập tức khoát tay nói: " Tôi không muốn chơi, mọi người chơi đi, tôi xem."

Cô đâu có tiền dư để mà trả tiền thua, hơn nữa bọn họ lại chơi lớn, nếu cô thua một trận có thể thua mất tiền thuốc men của em trai.

" Cái này làm sao được, em và Thịnh Thế tính một người, để cậu ta dạy em!" Cố Ân Ân cười mím đỏ mạt trượt lên trước bàn Cố Lan San, kéo cô ngồi vào vị trí.

Cố Lan San có chút đứng ngồi không yên, quay đầu cười cười với Thịnh Thế, nói: " Thịnh Thế, anh đến chơi đi."

Thịnh Thế biết Cố Lan San rất muốn chơi, nhưng cô lại có nguyên nhân không giám chơi.

Bởi vì cô không có tiền để thua.

Sau khi anh và cô kết hôn, cô thường xuyên sẽ ở nhà cũ Thịnh gia với ông nội, cùng những người phụ nữ không có việc gì làm chơi mạt trượt, mỗi lần anh đi Thịnh gia đều có thể nghe được có người cười nói cô thua nhiều tiền của anh.

Anh cũng không thèm để ý chỉ cần cô vui vẻ là được, hơn nữa tiền kia cũng là thua người Thịnh gia!

Anh đôi khi sẽ tiến lên giúp cô đánh hai ván, sau đó thắng nhiều lần cô liền cực kỳ cao hứng phấn chấn.

Sau khi " Một lần kia", anh một phen tiền cũng không cho cô, cô liền không còn chơi mạt trượt nữa.

Đáy lòng Thịnh Thế không biết cuối cùng có cảm giác như thế nào, rõ ràng lúc trước anh cầm đi tiền của cô, người nên khó chịu là cô mới đúng, nhưng mà cuối cùng vì cái gì mình lại khó chịu?

Đáy lòng Thịnh Thế nổi lên buồn bực, trên mặt cười yếu ớt, nhẹ nhàng băng quơ nói hai câu, cực kỳ giống nói đùa: " Hai ta người nào chơi đều không phải chơi sao, dù sao thua hay thắng đều là tiền của anh, em sợ cái gì a!"

76. Chương 76: Chúng Tôi Sắp Đính Hôn (7)

Chương 76: Chúng tôi sắp đính hôn (7)

Editor: Nhã Y Đình

Thịnh Thế đè nén cảm giác đau đớn trong lòng, cố gắng nở nụ cười nhẹ, thản nhiên nói hai câu giống như đùa: “Hai chúng ta người nào chơi có gì khác nhau chứ? Dù sao thắng hay thua đều là tiền của anh, em sợ gì hả?”

“Đúng thế, không phải San San rất thích chơi mạt chược sao? Trước kia, lúc nào rảnh rỗi đều bắt tất cả chúng ta cùng chơi! Sao bây giờ lại nói không chơi hả? Chẳng lẽ sợ thua tiền sao?” Cố Ân Ân cười nói, “Tiền của Nhị Thập, cho dù em thua thế nào thì cũng chỉ bằng một tiếng Thịnh Thế kiếm được thôi!”

Những người ở đây đều biết được chuyện giữa cô và Thịnh Thế. Cô là Thịnh thiếu phu nhân thật đó nhưng làm gì có chuyện thích tiêu tiền Thịnh Thế như thế nào cũng được?

Đương nhiên, vì sĩ diện bản thân, Cố Lan San sẽ không nói ra. Huống chi, cô cũng không muốn để Cố phu nhân và Vương Gia Di biết tình hình thật giữa cô và Thịnh Thế.

Bọn họ mà biết chắc chắn sẽ cười nhạo cô! Dù rằng, ở bên ngoài, chuyện xấu của Thịnh Thế ầm ĩ đến như thế nào. Nhưng cô vẫn muốn ở trước mặt những người này, cô và Thịnh Thế có thể duy trì trạng thái hòa bình.

Cô cảm thấy, nếu làm vậy tối thiểu cô cũng cho bản thân một chút tôn nghiêm và thể diện.

Có thể từ nhỏ đến lớn, bị người khác coi như hàng hóa bán qua bán lại đã trở thành thói quen cho nên lòng tự trọng của cô rất lớn.

Cho nên, Cố Lan San chỉ cười cười, không từ chối nữa mà ngồi xuống.

Cố phu nhân là trưởng bối cho nên để bà ta ném xúc xắc, đổ được năm nút, bà ta tự làm nhà cái, lại đổ thêm một lần nữa, dựa theo số nút trên xúc xắc mà tráo bài.

Sau đó, theo chiều kim đồng hồ thứ tự là Cố Ân Ân và Hàn Thành Trì, Thịnh Thế và Cố Lan San, Vương Gia Di.

Mọi người ngồi xáo bài, trò chuyện với nhau.

“Thật ra, em cũng không muốn chơi bài với Nhị Thập đâu. Nhị Thập rất may mắn, lần nào cũng thắng!” Cố Ân Ân cười, vừa tráo bài vừa nói.

“Không sao đâu, lần này là Lan San đánh bài. Lan San chơi kém lắm! Bài đẹp đến mấy thì em ấy cũng thua thôi!” Hàn Thành Trì ôm Cố Ân Ân ngồi một chỗ, giúp Cố Ân Ân xử lý bài, cười tí mắt nói.

Cố Lan San vừa tráo bài, đã nghe thấy Hàn Thành Trì cười nhạo cô cảm thấy giống như hồi xưa bọn họ cũng chơi với nhau. Cô tự nhiên lườm Hàn Thành Trì một cái: “Anh Thành Trì, anh đả kích em! Em sẽ thắng để khiến anh đau lòng cho mà xem!”

Cố Ân Ân ngẩng đầu, vặn tay Hàn Thành Trì đang để trên bàn, nói giúp Cố Lan San: “Thành Trì, anh không được bắt nạt San San!”

“Đúng đó, chị! Chị xem anh Thành Trì thật đáng ghét!” Cố Lan San nói đùa với Cố Ân Ân.

Thịnh Thế liếc mắt nhìn Cố Lan San đang tươi cười hơn hở nói chuyện với Hàn Thành Trì thì lồng ngực cảm thấy khó chịu không thôi.

Bắt đầu đánh bài. Kỹ thuật chơi mạt chược của Cố Lan San cực kỳ thâm hiểm.

Thịnh Thế ngồi bên cạnh, rõ ràng cùng một đội nhưng anh không hề giúp đỡ Cố Lan San. Cho nên, mỗi lần đều do Cố Lan San tự suy nghĩ một lúc lâu mới đánh. Cứ như vậy, cô thua liên tiếp hai ván.

Mà thật đúng dịp, nhiều lần cô đều thua vì Hàn Thành Trì.

Thịnh Thế ngồi một bên, cảm thấy trong lòng cực kỳ buồn bực.

77. Chương 77: Chúng Tôi Sắp Đính Hôn (8)

Chương 77: Chúng tôi sắp đính hôn (8)

Editor: Nhã Y Đình

Hàn Thành Trì vẫn coi Cổ Lan San như em gái, thấy cô thua, mở miệng nói đùa một câu: “Lan San, cảm ơn em nha!”

Cảm ơn cái đầu cậu ý!

Thịnh Thế ngồi một chỗ, dáng vẻ lạnh lùng nhưng trong lòng nghĩ, thắng đều là tiền của ông đây đó!

Cổ Ân Ân cười với Hàn Thành Trì, hờn dỗi: “Mau đánh tiếp đi, suốt ngày khoe mẽ thôi!”

Hàn Thành Trì cười tươi, thơm một cái lên má Cổ Ân Ân, ném quân: “Thất vạn!”

Cổ phu nhân cũng bốc bài, suy nghĩ một chút, ném một quân: “Nhị bính!”

Cổ Lan San bị thua hai lần. Bây giờ cũng thông minh hơn, xem mọi người đánh gì thì đánh theo. Tuy có thể không thắng nhưng cũng không đến mức để người khác ăn mất. Vì thế cô nhìn một lượt bài của mình, không có ‘Nhị Bính’, chỉ có ‘Thất Vạn’, cầm lên: “Thất Vạn!”

Bảy vạn em gái em! Nguồn : t.h.i.c.h.d.o.c.t.ruyen.com

Ánh mắt Thịnh Thế lập tức trở nên đen như mực. Giỏi lắm, Cổ Lan San, em thật giỏi! Em cho Hàn Thành Trì ăn hai con pháo còn chưa đủ bây giờ lại đánh giống y hệt như cậu ta? Quả thực khiến anh tức chết rồi!

Vương Giai Di thấy Cổ Lan San đánh như vậy lại nở nụ cười, vừa bốc bài vừa xem lại bài của mình, rồi nói: “Cổ Lan San thua hai cây cũng thông minh hơn rồi. Người khác đánh quân gì cũng đánh quân đó!” Rồi cô ta ra quân: “Tứ điều!”

Cổ Lan San cau mày, nhìn bài mình, nghe thấy Vương Giai Di nói như vậy bèn ngẩng đầu nhìn cô ta một lát, nhẹ nhàng nói: “Không còn cách nào khác. Không biết chơi thì chỉ còn cách như vậy thôi!”

Cổ Ân Ân nghe cô nói vậy lại cười một tiếng, “Nói như vậy thì chị mới nhớ ra là Thành Trì dạy Lan San. Nếu thấy khó có thể thắng thì đánh như thế!” Nói xong, cô cười duyên liếc mắt một cái nhìn Hàn Thành Trì, nói: “Anh dạy Lan San chơi mạt chược mà cũng chẳng nên thân, lại dạy vợ vẫn như thế?”

“Đúng đó!” Cổ Lan San hòa theo Cổ Ân Ân. Nguồn : t.h.i.c.h.d.o.c.t.ruyen.com

Hàn Thành Trì cười hì hì, lật một quân bài, nói: “Nói như vậy thì người làm thầy như anh thật sự quá mất mặt rồi?”

Thầy cái em gái cậu!

Thịnh Thế ngồi bên cạnh Cổ Lan San, cảm thấy trong lòng cực kỳ ghen tị, chơi mạt chược thì cứ chơi đi, lại còn phải nói linh tinh làm gì chứ?

“Hóa ra anh rảnh dạy Lan San chơi mạt chược!” Vương Giai Di không biết chuyện Cổ Lan San thích Hàn Thành Trì, vô tâm nói: “Khó trách lại thiên vị anh rảnh như thế. Liên tiếp cho anh rảnh ăn hai lần pháo! Ngay cả đánh bài cũng đánh như anh rảnh!”

Biết chuyện Cổ Lan San thích Hàn Thành Trì chỉ có hai người, một là Thịnh Thế, người thứ hai chính là Cổ phu nhân.

Tục ngữ có câu, “người nói vô tâm, người nghe hữu ý”. Căn bản, Cổ phu nhân không suy nghĩ nhiều như vậy, giờ nghe Vương Giai Di nói, Cổ phu nhân cảm thấy trong lòng lo lắng không thôi. Chẳng lẽ Cổ Lan San gả cho Thịnh Thế rồi mà vẫn còn yêu Hàn Thành Trì sao?

Lúc trước vì bà ta biết Cổ Lan San thích Hàn Thành Trì nên mới khuyến khích Hàn gia để hai đứa trẻ đi du học.

78. Chương 78: Chúng Tôi Sắp Đính Hôn (9)

Chương 78: Chúng tôi sắp đính hôn (9)

Editor: Nhã Y Đình

Cũng không phải bà ta cảm nhận được Hàn Thành Trì sẽ thích Cố Lan San mà bà ta nghĩ cứ phòng trước thì hơn!

Huống chi, Cố Lan San có gương mặt xinh đẹp. Lên trung học, ngày nào cũng có nam sinh đến Cố gia tìm cô. Mà Cố phu nhân cực kỳ sợ chuyện Cố Lan San thoát khỏi tầm kiểm soát của bà ta.

Cho nên, Cố phu nhân cực kỳ đề phòng Cố Lan San, cũng ngầm cảnh cáo Cố Lan San không được đánh chủ ý lên Hàn Thành Trì, phải nhận rõ thân phận của bản thân.

Cảnh cáo thì cảnh cáo nhưng Cố phu nhân vẫn cực kỳ lo lắng.

“Lan San đâu có thiên vị anh! Rõ ràng là cô ấy thiên vị chị gái. Em ấy tặng tiền cho chúng ta chính là quà gặp mặt mà!” Hàn Thành Trì đoán rằng Vương Giai Di đang ghen ghét chỉ cười ôn hòa giải thích, bổ sung thêm một câu với Cố Ân Ân đang ngồi trong lòng, “Ân Ân, chúng ta lấy tiền của Lan San mua quần áo cho em!”

“Được!” Cố Ân Ân hớn hờ gật đầu: “Em mới sức nhớ ra em rất thích một bộ váy từ rất lâu rồi! Phải kêu Nhị Thập nhanh chóng chuyển khoản cho chúng ta mới được!”

Nói xong, Cố Ân Ân mới ngẩng đầu nhìn Thịnh Thế. Lúc này chị ấy mới phát hiện từ đầu đến cuối lúc mọi người vừa vui vẻ chơi mạt chược, vừa nói chuyện rất hòa thuận thì chỉ có mình Thịnh Thế trầm mặc không hé răng một lời. Mà anh cũng chỉ ngồi bên cạnh Cố Lan San, cũng không giúp cô đánh, Cố Ân Ân mới cười đùa: “Nhị Thập, San San không biết chơi bài, anh giúp em ấy một chút nếu không em ấy sẽ thua không ít tiền bạc của anh đâu đó!”

Vương Giai Di nghe thấy Cố Ân Ân nhắc đến Thịnh Thế thì im lặng, không nói câu nào nữa.

Bây giờ, Vương Giai Di mới nhớ lại lời Thịnh Thế nói với cô ta thì cảm thấy bực tức không thôi. Nhưng tức giận thì tức giận nhưng mà cũng không dám nói gì.

“Nhị Thập nhiều tiền như vậy, Lan San thua thì có đáng kể gì chứ?” Cố phu nhân vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng, hơi nhướn mắt nhìn Cố Lan San một chút, rồi đánh: “Nhị Bính!” nói một câu đầy thâm ý: “Các con xem, cả ván này ta đã đánh hai quân Nhị Bính rồi! Không thì sao đây? Không phải của mình thì vĩnh viễn không phải của mình! Phải luôn nhớ kỹ điều đó!”

Cả người Cố Lan San cứng đờ. Nguồn : t.h.i.c.h.d.o.c.t.ruyen.com

Cô nghe cũng hiểu được lời Cố phu nhân nói là cho cô nghe. Vừa rồi, mấy lời nói đùa của Vương Giai Di cũng khiến Cố phu nhân nhìn Cố Lan San lạnh lùng hơn.

Cô cũng hiểu ý của Cố phu nhân, đơn giản là cảnh cáo cô. Hàn Thành Trì là của Cố Ân Ân, cả đời này sẽ không có khả năng thuộc về Cố Lan San cô, để cô sớm từ bỏ ý định này đi!

Thịnh Thế ngồi bên cạnh Cố Lan San cũng cảm thấy cả người cô gái bên cạnh run lên nhịn không được nhú mi, lạnh nhạt nhìn Cố phu nhân một cái, không nói gì.

Cố phu nhân thấy Thịnh Thế nhìn bà ta thì cong môi, cười tươi nói: “Già rồi toàn nói những câu lạc đề! Thật chẳng ra sao cả. Nói đến Nhị Thập có tiền, Lan San gả cho Nhị Thập đúng là phúc đức tu từ tám kiếp trước. Tuy Lan San không phải là con ruột Cố gia chúng ta nhưng cũng được Cố gia chúng ta nuôi dưỡng nhiều năm như vậy. Nếu sau này, Cố gia có khó khăn gì đều phải nhờ cậy vào Nhị Thập đó!”

79. Chương 79: Chúng Ta Sắp Đính Hôn (10)

Chương 79: Chúng ta sắp đính hôn (10)

Editor: Nhã Y Đình

Đang sau câu nói này, Cố phu nhân lại tiếp tục cảnh cáo Cố Lan San. Ngoại trừ Thịnh Thế và Cố Lan San những người khác cũng không có cảm giác gì khác lạ!

“Nhắc đến việc nhờ Nhị Thập đúng là có việc đang nhờ cậu đây!” Hàn Thành Trì tiếp lời Cố phu nhân, ngẩng đầu nhìn Thịnh Thế: “Lần này tớ và Ân Ân trở về không định đi nữa!”

Cố Lan San nghe nói như vậy thì khuôn mặt vui vẻ hẳn lên, nhìn Cố Ân Ân hỏi: “Thật sao?”

Về mặt này của cô rơi vào tầm mắt của Thịnh Thế khiến anh nghĩ rằng vì Hàn Thành Trì có thể ở lại Bắc Kinh mà vui vẻ như thế.

Thịnh Thế cảm thấy tâm trạng của anh rất tệ. Anh làm gì có chuyện không sánh được bằng Thịnh Thế chứ? Nguồn : t.h.i.c.h.d.o.c.t.ruyen.com

Hàn Thành Trì không có tiền, anh có. Cậu ta không có quyền, anh lại có sao Cố Lan San vẫn chỉ thích Hàn Thành Trì?

Anh cảm thấy Cố Lan San quả thật đang vũ nhục mị lực của anh.

Bình thường, cô gái nào nhìn thấy anh chẳng giống nhau, đều hâm mộ anh không thôi. Nhưng đối với các cô gái chủ động như thế anh chỉ cảm thấy chướng mắt, chỉ để ý một mình Cố Lan San.

Thịnh Thế cảm thấy bản thân đúng là thích bị hành hạ. Đúng là ngu ngốc hết chỗ nói. Suy đi tính lại, Thịnh Thế cảm thấy có lẽ Cố Lan San mới là người ngu ngốc!

Nếu không phải ngu ngốc thì sao một người đàn ông tốt như anh cô lại không cần cứ đâm đầu vào tên Hàn Thành Trì kia chứ? Lại không thèm đáp trả tình cảm anh, cứ ôm khư khư mối tình đơn phương kia vậy không phải ngu ngốc thì là gì?

“Đúng vậy!” Cố Ân Ân nhìn Lan San nói: “Ở nước ngoài nhiều năm như vậy, tụi chị rất nhớ mọi người. Dù sao, từ nhỏ đến lớn chị và Thành Trì đều sống tại Bắc Kinh. Tuy tụi chị sống ở nước ngoài cũng không đến nỗi nào nhưng vẫn cảm thấy Bắc Kinh là tốt nhất cho nên lần này trở lại cũng không định đi nữa!” Nguồn : t.h.i.c.h.d.o.c.t.ruyen.com

“Vậy thì tốt quá!” Cố Lan San cong môi cười, nụ cười xinh đẹp chói mắt không thôi!

Tốt cái đầu em ý

Thịnh Thế cố gắng nhịn cảm xúc muốn đá Hàn Thành Trì cùng Cố Ân Ân ra khỏi Bắc Kinh. Anh nhìn chằm chằm Cố Lan San đang tươi cười, oán hận nghĩ nói cô ngu ngốc hết chỗ nói thì đúng là như vậy mà! Lại còn cười tươi, sáng lạn như thế. Chẳng bù lúc đối diện với anh thì mặt cứng đờ, dù có làm gì cũng chẳng thay đổi.

“Vậy chị và anh Thành Trì có dự định gì không?” Cố Lan San bốc một quân bài, bổ sung thêm một câu.

Cô thật sự rất vui. Cố Ân Ân có thể ở lại khiến cô rất vui vẻ. Tuy nhiên, cô cũng biết tận đáy lòng vì có thể thường xuyên gặp Hàn Thành Trì mà có tâm trạng như vậy.

Cố Ân Ân nghe câu hỏi của Cố Lan San, khuôn mặt hơn hồng lên, có chút khó xử nhìn Hàn Thành Trì.

Hàn Thành Trì nở nụ cười cưng chiều với chị ấy, trả lời Cố Lan San: “Tuổi của anh và Ân Ân cũng không nhỏ nữa. Tụi anh cũng ở bên nhau nhiều năm như vậy, cũng bàn bạc ở nước ngoài rồi. Lần này về nước, tụi anh sẽ đính hôn!”

80. Chương 80. Cho Cô Một Cơ Hội Kiểm Tiền (1)

Chương 80. Cho cô một cơ hội kiểm tiền (1)

Editor: Quỳnh Nguyễn

” Tôi và Ân Ân tuổi cũng không còn nhỏ, hai người cùng một chỗ nhiều năm như vậy, ở nước ngoài chúng tôi bàn bạc tốt, lần này về nước, dự định đính hôn trước! ”

“Thật vậy chẳng? Các con cuối cùng cũng dự định đính hôn rồi hả ?” Cổ phu nhân nghe được tin tức này, vô cùng vui vẻ, Hàn Thành Trì và Cổ Ân Ân so với Thịnh Thế còn lớn hơn ba tuổi, lúc còn là trẻ sơ sinh liền thân với nhau, thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, nay đều đã hai bảy năm, nhất là ở giữa xuất hiện Cổ Lan San “Như hổ rình mồi”, Cổ phu nhân nằm mơ đều hi vọng hai người bọn họ nhanh chóng kết hôn!

” Anh rể cuối cùng cũng muốn làm anh rể danh xứng với thực rồi! Bác lần này khẳng định rất vui mừng!” Vương Giai Di cũng là vẻ mặt vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ: ” Em trước hết chúc mừng chị họ và anh rể! Hi vọng hai người hôn nhân vui vẻ, trăm năm hạnh phúc.”

Mà biểu tình Cổ Lan San lập tức dờ dẩn.

Thịnh Thế cảm thấy không có bất kỳ cái tin tức gì so với tin tức nghe được này làm cho anh vui vẻ rồi !

Anh nghiêng đầu, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Cổ Lan San một cái, nhìn thấy Cổ Lan San không vui, anh lại càng vui hơn.

Khuôn mặt tuần mỹ chói mắt lập tức tươi cười rạng rỡ, lập tức cả người thay đổi thần thái sáng láng, tư thái kia giống như so với người muốn kết hôn đều vui vẻ hơn!

Thịnh Thế hắng giọng một cái, nói câu nói đầu tiên trên bàn mặt trượng: “Đây chính là ngày có việc vui a, có cái gì hỗ trợ cứ việc mở miệng, tôi khẳng định sẽ giúp!”

” Tôi và Ân Ân muốn tổ chức tiệc đính hôn ở khách sạn Đế Đô, cậu giúp đỡ đặt trước một chút.” Hàn Thành Trì thuận tay đánh một tấm, cười hề hề nói với Thịnh Thế ” Cứu bính”.

“Chờ một chút, để tôi liền gọi điện thoại cho bọn họ, anh muốn đặt ngày nào, bảo đảm bọn họ sắp xếp ngày đó cho anh.” Thịnh Thế cười cười cực kỳ tùy ý, nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Cổ Lan San, ánh sáng đáy mắt có chút thích thú không rõ: ” Vợ à, em nên rút bài, phát ngốc cái gì a? Có phải hay không sẽ không đánh nữa?”

Thịnh Thế nói xong, liền đem ánh mắt nhàn nhạt di chuyển từ Hàn Thành Trì đến chỗ trên bài trước mặt cô, ánh mắt chớp lóe lấp lánh, giống như nghiền cứu bài.

Trong đầu Cổ Lan San vốn dĩ trống rỗng, nghe thấy Thịnh Thế nói như vậy, lập tức lấy lại tinh thần, sau đó theo bản năng rút bài, tròn mắt liền nhìn chằm chằm bài trước mặt mình, nhưng mà cô căn bản thấy không rõ lắm bài trước mặt cuối cùng là lá bài gì. Cô chỉ cảm thấy nhất thời trong đầu một mảnh lộn xộn, Thành Trì của cô sắp đính hôn rồi.... Cô biết rõ đây là chuyện sớm hay muộn, cô vốn tưởng rằng chính mình sớm đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng mà hiện tại nghe được tin tức này, cô như thế nào vẫn cảm nhận được Cảm thấy đáy lòng có chút khổ sở, buồn bã, cảm giác không thể hô hấp.

Cổ Ân Ân nhìn Cổ Lan San nắm bài, bộ dáng một chút không phản ứng, nhin không được mở miệng nhắc nhở: “Lan San, em lại phát ngốc cái gì? Sẽ không đánh sao? Nhị Thập, em giúp em ấy nhìn xem.”

Thịnh Thế lườm Cổ Lan San một cái, thần thái chuyển động nơi đáy mắt có nét nghiêm nghị, lập tức liền rũ mắt xuống, biểu tình trên mặt cực kỳ lạnh nhạt.

Cái gì sẽ không đánh..... Sợ là khổ sở trong lòng đi.... Không phải che dấu rất khá rất tốt sao? Hiện tại như thế nào thường xuyên thất thần như vậy, không sợ Cổ Ân Ân nhìn ra chút gì sao?

Đáy lòng Thịnh Thế dề nặng tức giận, liền nâng mắt lên, đáy mắt là một mảnh nhàn nhạt đen kịt.

Anh tự nhiên nhích lại gần bên cạnh Cổ Lan San, giống như sẽ dán vào trên người Cổ Lan San,

81. Chương 81. Cho Cô Một Cơ Hội Kiểm Tiền (2)

Chương 81. Cho cô một cơ hội kiểm tiền (2)

Editor: Quỳnh Nguyễn

Anh tự nhiên nhích lại gần bên cạnh Cố Lan San, giống như muốn dán vào trên người Cố Lan San, Cố Lan San không có một chút phản ứng. Trong lòng anh hừ lạnh một tiếng, liền tùy ý vươn tay, chỉnh chỉnh bài của Cố Lan San, sau đó liên tục lắc đầu vài cái: “Chắc chắc Bài này... Thật sự là xấu không có cách nào đánh!”

Hàn Thành Trì cười nói: ” Nhị Thập, cậu còn sợ bài xấu sao?”

Thịnh Thế không cho là đúng lờm anh, không có trả lời, ngón tay thon dài trắng nõn rút một tấm bài, tùy ý ném ra ngoài: “Bổn điều.”

Lúc thu tay, Thịnh Thế cố ý đụng phải tay Cố Lan San, làm Cố Lan San lập tức giật mình.

Lúc này cô mới ý thức được Thịnh Thế đã đánh bài thay mình, sau lưng nhất thời che kín một tầng mồ hôi lạnh, mới vừa rồi cô vậy mà ở trên bàn mặt trượt, bởi vì chuyện Hàn Thành Trì muốn kết hôn với Cố Ân Ân phát ngốc, cô vẫn luôn cực kỳ cẩn thận đem cảm xúc chính mình che giấu rất tốt, vừa rồi có thể hay không lộ ra cái gì sơ hở?

Cố Lan San thật cẩn thận nhìn, nhìn Cố Ân Ân một phen, phát hiện Cố Ân Ân không có bất kỳ cái gì không ổn, lúc này lòng của cô mới từ từ thả lỏng.

Sau đó, liền nghe tiếng Thịnh Thế từ từ truyền đến: ” Nói tới đính hôn hay kết hôn, anh chị đều không có kinh nghiệm bằng tôi cùng vợ, chúng tôi đã từng kết hôn, nếu là có cái gì không hiểu, ngược lại có thể hỏi vợ tôi, vợ tôi rất nguyện ý giúp đỡ, em nói xem có phải không, vợ yêu?”

Thịnh Thế nói xong, lại cố ý quay đầu, để sát vào bên tai Cố Lan San, anh thở ra khí nóng thổi ở bên tai Cố Lan San, thân thể Cố Lan San nhẹ nhàng run rẩy một phen.

Cô nghe ra được trào phúng trong lời nói này của Thịnh Thế, cô rũ mắt xuống, lập tức liền miễn cưỡng cong lên khóe môi, cười một cái để cho chính mình xem như cực kỳ tự nhiên, cười yếu ớt: ” Đúng vậy, chị, chị có cái gì không hiểu có thể đến hỏi em a! Em cũng chúc mừng hai người trước!” Nguồn : t.h.i.c.h.d.o.c.t.ruyen.com

Thịnh Thế nghĩ thầm rằng, nguyệt trang vẫn rất tốt... Anh kéo kéo khóe môi, đáy mắt hàm chứa ý cười, như là cố ý, vòng quanh không dứt chuyện đính hôn: ” Hai người chọn lễ phục đính hôn không a? Nếu là chưa chọn, không bằng tôi giúp hai người mời hai người thiết kế nổi tiếng, sau đó đo người làm theo yêu cầu của hai người một chút?”

” Nhị Thập, tôi cùng Ân Ân dự định tiệc đính hôn không làm lớn như vậy, chúng tôi dự định tháng này đính hôn, qua hai tháng sau đó kết hôn, chỉ là hình thức mà thôi, cho nên không cần phiền phức như vậy, theo chúng tôi thấy những thứ này người mấy nhà thân quen tụ họp là tốt rồi.” Hàn Thành Trì rút bài để đánh, cười giải thích: “Đến lúc đó, phô trương xa hoa đều giữ lại cho kết hôn đi.”

” Hóa ra là hướng về phía trực tiếp kết hôn a!” Thịnh Thế cố ý lặp lại một lần chuyện Hàn Thành Trì cùng Cố Ân Ân kết hôn.

Cổ phu nhân lập tức càng thêm hưng phấn, bà ta thần thái phấn khởi bắt đầu nói muốn chuẩn bị cái gì.

Tất cả người trên bàn mặt trượt, ngược lại đều bắt đầu vây quanh chuyện Hàn Thành Trì cùng Cố Ân Ân kết hôn. Nguồn : t.h.i.c.h.d.o.c.t.ruyen.com

Cố Lan San bình tĩnh ngồi ở chỗ kia, khóe môi vẫn như cũ chứa nụ cười yếu ớt, lông mi dài dài hơi hơi rũ xuống, che giấu hơn phân nửa ánh mắt, thấy không rõ cảm xúc nơi đáy mắt cô.

Từ đầu đến cuối không có nói thêm câu nào nữa.

Thịnh Thế khê động khóe môi, giống như muốn nói gì, nhưng mà liếc mắt nhìn Cố Lan San một cái, cuối cùng ngược lại cũng không nói gì, chỉ ngồi bên cạnh Cố Lan San, vẫn giúp đỡ Cố Lan San đánh bài.....

82. Chương 82. Cho Cô Một Cơ Hội Kiếm Tiền (3)

Chương 82. Cho cô một cơ hội kiếm tiền (3)

Editor: Quỳnh Nguyễn

“Ân Ân, Thành trì, các con có thể kết hôn, cũng không biết mẹ rất vui mừng, lòng mẹ cả ngày lo lắng đề phòng, rốt cục cũng có thể bình tĩnh lại Mẹ thật sợ, các con hai người sẽ bởi vì nguyên nhân gì xuất hiện một chút ngoài ý muốn.” Cố phu nhân một bên để ý bài, vừa nói.

“Mẹ, mẹ nói cái gì a! Con với Thành Trì có thể có cái gì ngoài ý muốn a?” Cố Ân Ân cảm thấy mẹ cô thật sự suy nghĩ lung tung, liền cười nói.

” Con với Thành Trì, hai người các con không muốn làm xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, nhưng mà không có nghĩa là người khác không muốn làm xuất hiện cái gì ngoài ý muốn!” Cố phu nhân cố ý nhìn Cố Lan San một chút.

Cố Lan San tiếp xúc ánh mắt Cố phu nhân, thân thể gắt gao căng thẳng một chút, trên mặt vẫn là bộ dạng như không có gì, giống như căn bản không biết Cố phu nhân nói cái gì đó.

Thịnh Thế mị mị ánh mắt, chậm rì rì đánh ra một tấm bài, nghĩ thầm rằng, Cố phu nhân này thật đúng là không đem anh để vào mắt, mới tới Cố Gia không đến một lúc, cũng đã nhắm vào Cố Lan San ba lần rồi... Bà ta cũng không nhìn một cái cô là người của ai..... Nguồn : t.h.i.c.h.d.o.c.t.ruyen.com

“Mọi người xem mẹ tôi, nhất định nói vậy, người nào sẽ làm cho chúng ta xuất hiện cái gì ngoài ý muốn a!” Cố Ân Ân vẻ mặt không cho là đúng cười nói với một bàn người.

Đừng một chút, Cố Ân Ân lại quay đầu, cười khê nói với Cố phu nhân: “Mẹ, mẹ cũng đừng mỗi ngày suy nghĩ lung tung, con cùng Thành Trì tình cảm rất sâu, anh ấy yêu con, con cũng thương anh ấy, chỉ cần chúng ta thật lòng yêu nhau, còn có cái gì phải sợ!”

“Nói là nói như vậy!” Cố phu nhân cũng không có nói cho Cố Ân Ân chuyện Cố Lan San thích Hàn Thành Trì, có vài thứ, vẫn là không nên nói, một khi nói ra, có lẽ Hàn Thành Trì vốn dĩ không có chú ý tới, nhưng mà lại như vậy biết rõ, sẽ chú ý Cố Lan San quá mức. Nguồn : t.h.i.c.h.d.o.c.t.ruyen.com

Nhưng mà, cho dù chưa nói, Cố phu nhân cũng không chỉ một lần nhắc nhở với Cố Ân Ân như vậy, nhưng mà Cố Ân Ân mỗi lần mỗi lần đều là thái độ chẳng hề để ý này.

Đáy lòng Cố phu nhân nhịn không được có chút tức giận, bà rút một tấm bài. đánh một tấm bài, sau đó giọng nói có chút nghiêm túc: ” Con không biết danh ngôn đời xưa, không sợ kẻ trộm chỉ sợ trộm nhớ đến....”

Cố phu nhân nói còn chưa nói xong, Thịnh Thế lại đột nhiên đem bài trước mặt lập tức ném lên ” Bốp“, trực tiếp ngắt lời Cố phu nhân nói: ” Tập hợp đủ bảy lá bài. ”

Mọi người nhìn bài Thịnh Thế, trong tay vậy mà nắm bốn tấm đầu người, bất kỳ ai đánh bài, người đó đều có khả năng thắng!

Thật ra biện pháp tốt nhất, là tự rút bài! Thắng ba nhà tiền bạc.

Anh lại ném bài lúc Cố phu nhân nói, thắng!

Cố Ân Ân nhịn không được cười nói: ” Nhị Thập, trong tay cậu vậy mà có bốn tấm đầu người, khó trách tôi rút một hồi, một tấm cũng không rút được, như thế nào cũng không chờ tự rút a, cậu liền cho thắng bài như vậy.”

Thịnh Thế nhếch nhếch môi, cười không nhanh không chậm, trợn mắt nói đối: ” Chị vừa nói lời này, tôi ngược lại đột nhiên nghĩ tới, vừa mới nhất thời kích động, chỉ lo thắng, quên tự rút bài.”

Sau đó, quay đầu, đối với Cố phu nhân nhe răng cười, vô cùng chói mắt: ” Cố phu nhân, thật xin lỗi a..... Con thật không ngờ....”

Cố phu nhân sao không nhìn ra Thịnh Thế là bởi vì chính mình nói như vậy, cố ý ném bài bài thắng của mình lên bàn!

83. Chương 83: Cho Cô Cơ Hội Kiểm Tiền (4)

Chương 83: Cho cô cơ hội kiểm tiền (4)

Editor: Hanna

Cố phu nhân sao lại không nhìn ra Thịnh Thế là bởi vì bà nói như vậy, cố ý ném bài thắng của mình lên bàn!

Nhưng là Thịnh Thế nói như vậy, Cố phu nhân lại không thể không nói Thịnh Thế thắng bà, chỉ có thể áp chế một chút bất mãn này xuống đáy lòng, cười nói: “Nhị Thập vận may thật là tốt! Không thể cùng Nhị Thập chơi được, mỗi lần chơi, thì mỗi lần đều là cậu thắng tiền!”

Thịnh Thế nghiêng đầu nhìn Cố Lan San, ánh mắt lóe lóe, không ai biết rốt cuộc anh suy nghĩ gì, nghe thấy lời nói của Cố phu nhân, liền chậm rãi đưa ánh mắt đến trên mặt Cố phu nhân, trên mặt mang theo mỉm cười, thanh âm có chút trầm trầm, rất dễ nghe, nhưng lời nói nói ra, lại làm cho trong lòng người ta thêm buồn bực: “Cố phu nhân, Cố gia bây giờ không khó khăn đến nỗi trông chờ vào người con rể như tôi đây chứ? Nếu không, chúng ta trước đem tiền này thanh toán?”

Những người khác đều đang chơi mạt chược, vừa nói chuyện phiếm vừa cũng đã quên rồi.

Cho nên, Cố Ân Ân và Hàn Thành Trì chỉ cho là Thịnh Thế đang nói giỡn.

Nhưng là, Cố phu nhân lời nói đã nói ra, tự nhiên sẽ không quên.

Bà vừa mới cố ý nói rằng” Lan San chính là có phúc tám đời mới gả cho Nhị Thập, Lan San tuy rằng không phải là con gái ruột của Cố gia chúng tôi, nhưng cũng đã được chúng tôi nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, tương lai nếu chúng tôi có khó khăn, còn không phải là trông cậy vào sự hỗ trợ của Nhị Thập sao!”, thật không ngờ, thế nhưng bị Thịnh Thế không nặng không nhẹ phản kích lại.

Cố phu nhân trong lòng có chút buồn bực, càng thêm chán ghét Cố Lan San, cũng không biết con tiểu tiện nhân kia rốt cuộc cho Thịnh Thế ăn thuốc mê gì, bắt đầu từ cao trung, liền khắp nơi hướng về phía cô ta!

Cố phu nhân trong lòng tức giận muốn chết, trên mặt lại vẫn như cũ lộ vẻ tươi cười lễ độ, quay đầu bảo người làm đi lấy chi phiếu, vẫn không quên nói đùa: “Nhị Thập cũng thật là được, tiền một lần thắng cũng đủ cho hai lần Lan San thua.”

“A? Phải không?” Thịnh Thế giả bộ bộ dáng không biết, nghĩ nghĩ, nói: “Vậy đúng lúc, Cố phu nhân liền trừ tiền Sở Sở thua, đem tiền còn lại đưa cho tôi đi.”

Cố phu nhân vốn cầm chi phiếu điền số, bây giờ nghe thấy lời nói như vậy, dễ tính một chút, viết xuống số tiền cho Thịnh Thế.

Thịnh Thế chậm rãi tiếp nhận chi phiếu, còn cố ý nhìn thoáng qua, mới đặt vào góc bàn mạt chược.

Tiếp tục xáo bài, sò bài, mọi người đánh hai ván, tự nhiên bắt đồng nói, đều là Thịnh Thế liên tiếp thắng, hơn nữa mỗi lần đều là thắng tiền của Cố phu nhân.

Không thể không thừa nhận rằng, Thịnh Thế vận khí quá tốt đi. Nguồn : t.h.i.c.h.d.o.c.t.ruyen.com

Thời điểm ván thứ ba, Thịnh Thế cũng không biết là sai sót ở đâu, bài vẫn là không tốt, thua Cố phu nhân một ván.

Thịnh Thế ký chi phiếu cho Cố phu nhân, giao lại.

Cố phu nhân thật vất vả thắng một lần, cảm thấy vận khí chuyển mình, đặc biệt chờ đến ván thứ tư.

Nhưng là, Thịnh Thế người này đề tiện nhất, chính là liên tục thắng tiền người khác ba ván liền, ván thứ tư cố ý thua người ta, làm cho người ta cho là vận khí xoay chuyển, khi tâm tình tốt, anh ta lại quyết định không chơi nữa.

Thịnh Thế lười nhác khoát tay áo, đứng lên, nói: “Không chơi nữa, có chút đói bụng, còn không có nấu cơm chiều sao?”

Thịnh Thế nhắc như vậy, một người làm lập tức đi vào phòng bếp, sau đó vội vàng bận bịu lại quay trở về, nói: “Cố phu nhân, nhà bếp đã làm xong cơm, mọi người có thể vào ăn cơm.”

Thịnh Thế lập tức kéo theo Cố Ân Ân, đương nhiên vẫn không quên cầm theo chi phiếu, quên đi dự tính ban đầu, giờ giờ lên với Cố Lan San, nói: “Tiền thắng này, ngày mai vừa đúng có thể đưa Sở Sở đi mua quần áo!”

84. Chương 84: Cho Cô Cơ Hội Kiểm Tiền (5)

Chương 84: cho cô cơ hội kiểm tiền (5)

Editor: Hanna

Thịnh Thế lập tức liền kéo theo Cố Ân Ân, đương nhiên cũng không quên cầm chi phiếu, quên đi dự định ban đầu, giờ giờ lên với Cố Lan San, nói: “Tiền thắng này, ngày mai vừa đúng có thể đưa Sở Sở đi mua quần áo!”

Câu nói đúng lúc này, là vừa lúc Hàn Thành Trì thắng Cố Lan San, cũng là nói cho Cố Ân Ân nghe.

Cố Ân Ân nghe đến lời này, “Phốc” cười ra tiếng: “Ai, ai, ai, Nhị Thập, anh không cần như vậy chứ, được lợi còn khoe mẽ!”

Thịnh Thế ngẩng đầu mỉm cười, mâu quang dao động mỉm cười, lại không có nói gì.

.....

Khi đoàn người đến phòng ăn, người làm đã sớm chuẩn bị xong mọi thứ.

Mọi người rửa tay, ngồi xuống.

Cố phu nhân động đũa trước, mọi người thế này mới đều đồng loạt cầm đũa lên.

Không khí trên bàn cơm vô cùng hài hòa, Cố phu nhân nhìn đến Cố Ân Ân và Hàn Thành Trì, lại nhìn đến Vương Giai Di, liền cảm thán: “Chớp mắt thôi, các con vậy mà đã lớn như vậy rồi.”

Đũa trong tay mọi người đều dừng lại, mọi người lại sôi nổi nói về những chuyện trong quá khứ.

Mặc dù Cố Lan San chín tuổi mới đến đây, nhưng là, cũng vào thời điểm đó, bắt đầu khắc sâu vào ký ức của mọi người.

Những kỷ niệm trong quá khứ, ngoại trừ trong lòng mỗi người có một bí mật nhỏ về tình yêu nào đó, những cái khác đều giống nhau được mọi người chia sẻ.

Cho nên tiếng nói chung cũng vô cùng nhiều.

Duy chỉ có Cố Lan San ngồi cạnh Thịnh Thế, giờ đũa, chỉ nghe, cũng không nói, ngẫu nhiên ánh mắt có chút hốt hoảng nhìn chằm chằm thức ăn trước mặt, nhưng khi Cố Ân Ân quay đầu lại nhìn cô, trên mặt cô lập tức liền lộ ra nụ cười yếu ớt, giống như là không có việc gì, gấp hai miếng cơm.

Hàn Thành Trì nói chuyện, mười câu thì có đến tám câu nói đến Cố Ân Ân, đều là những chuyện trải qua giữa hắn và Cố Ân Ân.

Cố Ân Ân trên mặt lộ vẻ tươi cười ngọt ngào. nguồn đọc nhanh nhất và dịch nhanh nhất truy cập vào : th.i.c.h.com

Giọng nói của Hàn Thành Trì trước sau vẫn dịu dàng dễ nghe.

Cố Lan San lại không hi vọng nghe được, trong lòng đủ loại ngũ vị tạp trần, khiến cho cổ họng giống như bị mắc nghẹn, nuốt không trôi bất kỳ thứ gì, chẳng qua cũng chỉ ăn vài miếng.

Thịnh Thế ngồi một bên, nhìn Cố Lan San vào đáy mắt, sắc mặt lại thủy chung nhàn nhạt, không có quá nhiều pháp phông.

Ăn cơm xong, Thịnh Thế dắt Cố Lan San cáo từ ra về.

Cố Ân Ân lôi kéo Cố Lan San giữ lại bộ dạng luyến tiếc, Cố Lan San ôm lấy Cố Ân Ân, nói có thời gian sẽ đến thăm cô, Cố Ân Ân thế này mới buông ta, thả người.

Cố Ân Ân và Hàn Thành Trì tiễn Thịnh Thế và Cố Lan San ra ngoài, Thịnh Thế mở cửa xe, Cố Lan San đầu cũng không quay lại chút nào ngồi vào xe.

Thịnh Thế nói với Cố Ân Ân và Hàn Thành Trì một tiếng: “Tạm biệt”, liền cũng khom người ngồi vào trong xe.

Sau đó Audi A8 chậm rãi rời khỏi cổng Cố gia.

.....

Dọc theo đường đi, Thịnh Thế cùng Cố Lan San rất im lặng.

Thịnh Thế chuyên tâm lái xe, không biết Cố Lan San là thật sự mệt mỏi, hay là vẫn chìm trong suy nghĩ của mình, ngồi trên xe, đầu nghiêng về một bên, dựa vào cửa kính xe, nhắm hai mắt lại.

Thịnh Thế quay đầu, nhìn chằm chằm Cố Lan San lúc lâu, cuối cùng nhưng cũng không có mở miệng nói chuyện, chính là lẳng lặng lại xoay đầu lại, nhìn về phía trước.

Kỳ thật, đôi khi, nhân sinh chính là một hồi hí kịch như vậy, người mình yêu, lại không thuộc về mình, mà người yêu mình, làm thế nào mình cũng không yêu được.

85. Chương 85: Cho Cô Cơ Hội Kiểm Tiền (6)

Chương 85: Cho cô cơ hội kiểm tiền (6)

Editor: Hanna

Kỳ thật, đôi khi, nhân sinh chính là một hồi hí kịch như vậy, người mình yêu, lại không thuộc về mình, mà người yêu mình, làm thế nào mình cũng không yêu được.

Biết rõ cứ khăng khăng đi theo bên cạnh người yêu mình, mình sẽ được che chở, được bảo hộ, được cưng chiều, sẽ không ủy khuất chính mình, nhưng lại cứ sinh ra cảm giác không cam lòng.

Là không cam lòng.

Mọi người đều có khát vọng trong lòng mình.

Đôi khi, khát vọng trong lòng mình, thực sự không phải là điều tốt nhất.

Chẳng qua là, cam tâm tình nguyện vì cô mà sau này bó hẹp phạm vi, liền bỏ rơi mất thăm mỹ.

Vì vậy, mà không thấy cái nào tốt hơn.

Ở trong mắt Cố Lan San, Hàn Thành Trì là tốt nhất, bất luận hắn làm cái gì.

Nhưng ở trong mắt của anh, Cố Lan San là tốt nhất, bất luận cô làm cái gì.

Trong lòng Cố Lan San biết rõ ràng, Hàn Thành Trì đời này đều không thuộc về cô, nhưng mà cô lại muốn canh giữ bên cạnh Thành Trì của cô.

Mà anh đâu?

Biết rõ cô yêu Hàn Thành Trì.

Nhưng là, cô ngồi bên giường anh, chịu phạt thay anh khi bị cha phạt mà không hề biết tên anh, cô ngẩng đầu một cái, đem anh từ trước đến nay da mặt dày nhìn đến khi tức giận thành xấu hổ, mới nhẹ nhàng nói một câu “Thực xin lỗi”, lạ lùng đi vào trong lòng anh.

Biết rõ cô trong lòng có người khác, vẫn là cố tình phóng túng chính mình, làm cho người cô, từng chút từng chút một bước vào tận sâu trong lòng anh.

Con người thật sự có lúc kỳ quái như vậy, biết rõ ràng nên kiềm chế chính mình, nhưng cố tình lại vẫn không chống lại được với ý muốn của con tim.

Hàn Thành Trì đã trở về, anh rất không vui.

Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân muốn đính hôn, cô mất hứng, anh lại rất vui vẻ.

Anh biết, anh vui vẻ thật rất vô sỉ.

Trời mới biết khi anh nghe được cái tin kia, thần kinh anh buộc chặt lâu như vậy rốt cuộc cũng thả lỏng!

Nếu anh ở trong lòng cô, ba ngàn tình địch làm sao cản trở?

Nếu trong lòng cô có anh, anh làm sao cản như thế?

Cần gì chỉ cần thời điểm nghe được ba chữ “Hàn Thành Trì”, trong lòng sinh ra bàng hoàng luống cuống sợ hãi?

Bỏ qua Hàn Thành Trì, cục diện bế tắc giữa anh và cô, lại như thế nào thay đổi?

Anh cúi mình sao?

Như thế nào cúi mình đây?

Anh nhớ rõ ràng “Một lần kia”, sau khi hôn cô vẫn nhu thuận vâng lời, đột nhiên nhìn anh phẫn nộ, nói, “Nhị Thập, anh so với tôi thật hèn hạ”, anh không chút lưu tình cho cô một cái bạt tai, khi nói cho cô nghe bí mật mà cô không biết, vẻ mặt của cô trong nháy mắt đó rốt cuộc có bao nhiêu hoảng hốt.

Cho dù đến nay, anh đối với cô thật sự cúi mình, cô lại sẽ tin anh sao?

.....

Xe vững vàng dừng lại trong sân.

Cố Lan San liền ngồi thẳng người, mở mắt, sắc mặt cô có chút khó coi, con người rũ xuống, giọng điệu thản nhiên nhạt nói: “Tôi vào nhà trước.”

Liền tháo dây an toàn, đẩy cửa, xuống xe, đóng cửa, rời đi.

Thịnh Thế nhìn chằm chằm bóng lưng Cố Lan San hồi lâu, mới đi theo xuống xe, đem chìa khóa giao cho người làm chờ bên cạnh.

Khi Thịnh Thế vào nhà, bà quản gia vừa mới cầm lấy túi của Cố Lan San.

Bà quản gia nhìn thấy Thịnh Thế, vẻ mặt sưng sốt, thật lâu cũng không có thấy Thịnh tiên sinh và San tiểu thư ở cùng một chỗ, nhưng dù sao cũng là một quản gia nhiều lâu năm, rất nhanh liền cung kính hỏi thăm Thịnh Thế: “Thịnh tiên sinh.”

Thịnh Thế mặt không chút thay đổi gật đầu, nhìn thoáng qua Cố Lan San, nghĩ đến cô ở Cố gia căn bản đều chưa ăn gì, liền đối với bà quản gia thản nhiên mở miệng: “Có chuẩn bị cơm cơm tối không?”

86. Chương 86: Cho Cô Cơ Hội Kiểm Tiền (7)

Chương 86: Cho cô cơ hội kiểm tiền (7)

Editor: Nhã Y Đình

Khuôn mặt Thịnh Thế không thay đổi gì mà gật đầu, nhìn Cố Lan San, nghĩ lại ở Cố gia ô cũng không ăn gì nên lạnh nhạt nói với bà quản gia: “Có chuẩn bị cơm chiều không?”

Bà quản gia nhìn Cố Lan San một cái rồi lắc đầu với Thịnh Thế: “Lúc San tiểu thư đi nói là sẽ ăn cơm tại Cố gia, mới bảo chúng tôi không cần chuẩn bị bữa tối!”

“Thịnh tiên sinh, nếu không chúng tôi lập tức chuẩn bị!”

Thịnh Thế gật đầu, bà quản gia lập tức đến phòng bếp, sau đó rất nhanh đồ ăn đã chuẩn bị xong xuôi.

Thịnh Thế lên lầu, đẩy cửa ra, liếc mắt một cái đã thấy Cố Lan San đang ngồi trên ghế sofa trong phòng ngủ, ánh mắt nhìn chằm chằm bức tranh treo ở góc tường. Gương mặt cô không có cảm xúc gì, làn da trắng nõn, dưới ánh đèn vàng nhạt như được phủ một lớp nước.

Thịnh Thế đi đến bên cạnh Cố Lan San thì cô mới giật mình.

Cô hơi nâng mắt lên, nhìn người đến là Thịnh Thế thì lập tức đứng dậy, hơi nhếch môi, cố gắng nở nụ cười, giọng nói mềm mại cố làm ra vẻ một người vợ tốt: “Tôi đi chuẩn bị nước tắm cho anh!”

Thịnh Thế đứng tại chỗ, không động đậy cũng không lên tiếng chỉ đôi mắt kia lạnh lẽo nhìn khuôn mặt Cố Lan San, bình tĩnh xem xét. Quả thực, Cố Lan San làm một người vợ rất tốt, cực kỳ chu đáo nhưng không chút tình cảm.

Cô dường như coi vị trí Thịnh thiếu phu nhân là một công việc, cố gắng làm thật hoàn hảo.

Thịnh Thế nhớ rõ, trước kia ở trước mặt anh, cô đều có dáng vẻ tự tin. Cô giống như bạn bè và người nhà, mở miệng đều gọi anh: “Nhị Thập”

Bây giờ, cô chỉ gọi anh là “Thịnh Thế”, lại còn lạnh lùng, xa cách với anh nữa.

Cố Lan San thấy Thịnh Thế không nói gì, vụng trộm liếc anh một cái mới phát hiện anh vẫn nhìn chằm chằm cô. Nhìn vẻ mặt kia cô không thể đoán được anh đang vui hay buồn. Cố Lan San hơi hồi hộp một chút, cảm thấy khẩn trương cũng có chút mâu thuẫn.

Cô sợ Thịnh Thế đột nhiên xoay người bỏ đi, khiến cô không thể kiểm tiền được. Nhưng bên cạnh đó, cô cũng sợ, đột nhiên cảm xúc dâng trào, Thịnh Thế sẽ giải quyết cô ngay tại chỗ.

Cố Lan San cũng không phải đồ ngốc, cô cũng cảm nhận được mỗi lần cô và Thịnh Thế quan hệ vợ chồng thì anh làm rất mạnh mẽ, giống như trừng phạt, sỉ nhục cô.

Cô cố ý không cảm giác được, tự lừa bản thân cho rằng cứ như thế thì sẽ không cảm thấy bản thân thấp kém, xấu hổ trước mặt anh.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh.

Cố Lan San cảm thấy trong lòng không yên, vẫn ngẩng đầu cười với Thịnh Thế. Vừa định mở miệng nói chuyện, cô đã thấy Thịnh Thế xoay người đi ra cửa, lạnh nhạt nói: “Cho cô một cơ hội kiểm tiền! Xuống lầu, cùng ăn khuya với tôi!”

Trong lòng Cố Lan San kinh ngạc. Không phải ở Cố gia anh vừa ăn cơm chưa đầy hai tiếng sao? Sao bây giờ đã muốn ăn khuya rồi?

Trong lòng cảm thấy rất nghi ngờ nhưng nghĩ lại có thể kiểm tiền thì cô lập tức theo xuống lầu.

Thịnh Thế đã ngồi trước bàn ăn, Cố Lan San vội bước đến, người kéo ghế giúp cô. Sau khi Cố Lan San ngồi xuống, Thịnh Thế cũng nâng cằm, nói một câu: “Ăn hết mấy món trước mặt đi!” rồi anh cầm đũa, bắt đầu ăn.

87. Chương 87: Cho Cô Cơ Hội Kiểm Tiền (8)

Chương 87: Cho cô cơ hội kiểm tiền (8)

Editor: Nhã Y Đình

Kỳ thật, Cố Lan San không có khẩu vị gì nhưng cô biết mỗi lần ăn cơm cùng Thịnh Thế, anh đều bắt cô ăn hết. Nếu không, cô đừng mơ tưởng lấy được 5000 Tệ của anh.

Trên bàn ăn cực kỳ yên tĩnh, hai người chỉ im lặng ăn cơm của mình không nói với nhau một câu nào.

Bà quản giá đứng bên cạnh, thỉnh thoảng sẽ đổi bát đĩa bẩn trên bàn ăn. Mãi đến khi Cố Lan San ăn hết toàn bộ đồ ăn trước mặt thì Thịnh Thế cũng chậm rãi đặt đũa xuống. Anh lấy trong túi áo vest vắt trên ghế một tờ chi phiếu, ghi một vài chữ để trước mặt Cố Lan San rồi đứng dậy đi.

Cố Lan San ngồi bên bàn ăn chăm chú nhìn tấm chi phiếu trước mặt một lúc sau đó lấy giấy ăn, lau tay, cất tấm chi phiếu đi rồi lên lầu.

Cố Lan San vừa khuất bóng sau cầu thang thì Thịnh Thế cũng vào phòng làm việc ở tầng một, nói với bà quản gia: “Mau lấy cho tôi thuốc tiêu hóa!”

Tiệc đính hôn của Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân được tổ chức ở Đế Đô.

Tuy bối cảnh Hàn gia và Cố gia không hiển hách bằng Thịnh gia nhưng vẫn là một trong những danh môn vọng tộc tại thành phố, quan hệ cũng rộng rãi. Tuy Hàn Thành Trì nói không muốn làm quá phô trương nhưng tin tức đám hỏi giữa Hàn gia và Cố gia vẫn được truyền ra ngoài. Vậy nên, có rất nhiều người dựa vào quan hệ giữa các gia tộc mà đến tham dự, đến mức kín cả sảnh khách sạn.

Vì công việc bận rộn nên đàn ông Thịnh gia không tham dự được cho nên đại đa số chỉ có phụ nữ đến mà thôi. Nhà Thịnh Thế có ba người tham dự: mẹ Thịnh Thế, chị cả Thịnh Thế.

Lúc Thịnh Thế dẫn Cố Lan San đến bàn Thịnh gia ngồi, Cố Lan San chào hỏi từng người. Mọi người đều lâu không gặp cô nên nói đùa một lúc. Sau đó, Thịnh Thế mới dẫn Cố Lan San đến ngồi chung bàn cùng Hạ Phồn Hoa và Quý Lưu Niên.

Trên bàn tiệc, đại đa số bọn họ cũng quen biết, lớn lên từ nhỏ, cũng hay tụ tập nên không khí khá thoải mái.

Cái gọi là tiệc đính hôn cũng chẳng khác gì một bữa tiệc để mọi người tụ tập vui chơi, nói chuyện với nhau.

Cố Ân Ân kéo Hàn Thành Trì đến từng bàn chúc rượu mọi người.

Hôm nay, Cố Ân Ân rất xinh đẹp. Tuy chỉ là tiệc đính hôn nhưng nụ cười rạng rỡ trên môi như cô dâu mới.

Có thể hôm nay là ngày vui, Cố Ân Ân mặc một chiếc váy dài màu đỏ, tóc búi cao, vài lọn tóc buông xõa.

Hàn Thành Trì đứng bên cạnh Cố Ân Ân. Hôm nay, cậu ta cũng mặc một bộ vest màu đen, áo sơ mi và khuy cài áo màu đỏ đồng màu với váy của Cố Ân Ân. Trên mặt hai người đều vui vẻ. Hai người đứng cạnh nhau, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, quả thật là một đôi trời sinh.

“Thấy Thành Trì và Ân Ân có ngày hôm nay, tự nhiên mình lại thấy tin tưởng vào tình yêu.” Quý Lưu Niên nhìn chằm chằm Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân đang mời rượu ở đằng xa, cảm thán.

Hạ Phồn Hoa nói: “Mình chưa từng nghĩ rằng tình cảm của con người có thể tốt như vậy! Từ nhỏ đến lớn, dường như Thành Trì và Ân Ân chưa từng cãi nhau. 27 năm đều như vậy. Rốt cuộc, bây giờ hai người đã đi đến hôn nhân, thật khiến người ta cảm động!”

88. Chương 88 : Cho Cô Cơ Hội Kiếm Tiền (9)

Chương 88 : Cho cô cơ hội kiếm tiền (9)

Editor : Nhã Y Đình

Hạ Phồn Hoa nói: “Mình chưa từng nghĩ rằng tình cảm của con người có thể tốt như vậy! Từ nhỏ đến lớn, dường như Thành Trì và Ân Ân chưa từng cãi nhau. 27 năm đều như vậy. Rốt cuộc, bây giờ hai người đã đi đến hôn nhân, thật khiến người ta cảm động!”

Mọi người vừa cảm thán, vừa chạm cốc chúc mừng cho Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân rồi uống một hơi cạn sạch.

Cố Lan San khẽ quay đầu nhìn về phía Cố Ân Ân và Hàn Thành Trì. Cô cảm thấy chị ấy thật xinh đẹp, đẹp đến mức chói mắt.

Cố Ân Ân mới thật sự là vợ của anh ấy.

Bởi vì yêu nên mới đi đến hôn nhân.

Cố Lan San cảm thấy bản thân không thể nhìn tiếp nên quay đầu, nở nụ cười nhạt cùng uống rượu, nói chuyện với mọi người.

Sau đó, Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân đến bàn bọn họ kính rượu. Lúc đến nơi, hai người họ cũng giảm bớt tất cả những lời khách sáo. Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân không nói gì chỉ uống liền ba chén. Mọi người trên bàn cũng không nói câu nào, học theo Hàn Thành Trì uống ba chén rượu, trong lòng đều thầm chúc phúc cho bọn họ.

Uống xong ba chén, Hàn Thành Trì ôm Cố Ân Ân, nói với bọn họ: “Mọi người cứ ăn uống nhiệt tình, mình và Ân Ân phải đi chúc rượu ở các bàn khác. Bây giờ mọi người cứ tự do, khi tan tiệc chúng ta đến Kim Bích Huy Hoàng tụ họp. Lúc ấy, mình và Ân Ân sẽ uống rượu với mọi người!”

Tiệc đính hôn của Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân kết thúc cũng đã bảy giờ tối. Mấy người Thịnh Thế, Cố Lan San, Quý Lưu Niên, Hạ Phồn Hoa, Vương Giai Di đều ở lại giúp tiễn khách. Thậm chí, có những người uống quá nhiều không thể lái xe, họ cũng chuẩn bị lái xe, sắp xếp ổn thỏa. Đến khi xử lý xong cũng đã chín giờ tối.

Cố phu nhân và Thịnh phu nhân là bạn chơi mặt chược. Việc vui xong xuôi, mọi người tụ tập một chỗ, thấy vẫn còn sớm, dù sao các phu nhân đều nhàn rồi không có việc gì làm vì thế mấy vị phu nhân tụ tập đến Cố gia chơi mặt chược.

Sau cùng, mấy người bọn họ tự lái xe của mình đến Kim Bích Huy Hoàng.

Từ khi mọi người tốt nghiệp đại học đến giờ, mỗi người đều bận rộn, rất ít khi có cơ hội được tụ tập một chỗ đông đủ như vậy.

Thêm nữa, hôm nay lại có chuyện vui, có thể coi là song hỉ lâm môn, mọi người có thể tụ tập đông đủ khiến ai nấy đều vui vẻ.

Kim Bích Huy Hoàng là một câu lạc bộ tổng hợp. Tâm trạng Hạ Phồn Hoa rất tốt, muốn hát một chút nên chọn phòng KTV tốt nhất ở Kim Bích Huy Hoàng.

Lúc nhóm người vào phòng, phục vụ liền mang chút rượu đỏ, rượu trắng, nước hoa quả, các món nguội, hoa quả và đồ ăn vặt lên.

Hạ Phồn Hoa vừa vào phòng đã nhanh như chớp chạy đến bàn điện tử, chọn một đồng bài. Sau đó cầm một chiếc mic, đứng ngay giữa sân khấu, mang vẻ mặt thâm tình hát.

Cảnh tượng này đã quá quen thuộc với họ nhưng đó là lúc học trung học. Mọi người hay tập trung một chỗ ca hát.

Quý Lưu Niên cảm thấy chỉ có một mình Hạ Phồn Hoa hát cực kỳ nhàm chán nên nghĩ ra một trò chơi để mọi người cùng tham gia.

Vẫn là trò cũ, lấy số lượng bài tú lơ khơ bằng với số người chơi. Trong đó, lấy hai quân J để chọn hai người hát song ca nam nữ. Một quân J bích, một quân J cơ. Cho dù người bốc là nam hay nữ thì ai bốc phải quân J bích sẽ hát giọng nam, J cơ hát giọng nữ.

89. Chương 89 : Cho Cô Cơ Hội Kiểm Tiền (10)

Chương 89 : Cho cô cơ hội kiểm tiền (10)

Editor : Nhã Y Đình

Rất nhiều năm không chơi trò này, mọi người nghe xong cảm thấy rất vui vẻ. Ngay cả tâm trạng Cố Lan San không được tốt cũng cảm thấy đỡ hơn rất nhiều. Cô thấy giống như trở lại thời thiếu niên đẹp nhất của cuộc đời.

Hai người bốc phải cặp J đầu tiên là Quý Lưu Niên và Hạ Phồn Hoa. Hai người chọn bài ‘Hôm nay em phải gả cho anh!’. Hạ Phồn Hoa hát giọng nữ, đến đoạn Thái Y Lâm hát, anh ta cố gắng học giọng nữ. Đến đoạn điệp khúc, hai người nắm tay nhau đi hai bước. Sau đó, Hạ Phồn Hoa còn làm ra vẻ cô gái nhỏ rúc vào lòng Quý Lưu Niên. Đến khi kết thúc, Quý Lưu Niên đột nhiên quỳ một chân với Hạ Phồn Hoa mang vẻ mặt thâm tình, thay đổi lời bài hát: “Em có đồng ý gả cho tôi không?”

Một bài hát từng nổi tiếng khắp đất nước bị hai tên đàn ông hát thành như vậy khiến cả phòng cười nghiêng ngả.

Mọi người cùng chạm cốc, uống rượu, Quý Lưu Niên tiếp tục chia bài. Bây giờ Cố Ân Ân song ca cùng Hạ Phồn Hoa, hai người hát bài ‘Thần thoại’. Sau đó chơi tiếp hai lượt, đến lượt thứ năm, Cố Lan San mới trúng đạn. Cô bốc phải J cơ, hơi nâng mắt lên, hỏi: “Ai là J bích?”

“J bích! J bích!” Quý Lưu Niên hô lên.

Hàn Thành Trì giơ quân bài trong tay lên: “Mình!”

Cố Lan San sững sờ. Thịnh Thế nheo mắt lại/

“A, Thành Trì cùng Lan San. Để mình xem nên hát bài gì!” Hạ Phồn Hoa ngồi trước màn hình điện tử, xem một lượt, sau ba giây, Hạ Phồn Hoa hô: “Bài hát kinh điển ‘Tình yêu Hiroshima!’”

“Đúng là bài hát quá cổ rồi, đã lâu không hát, cũng không biết có thể hát được hay không!” Hàn Thành Trì cười hôn Cố Ân Ân một cái, rồi cầm lấy mic đứng lên.

Cố Lan San thật không ngờ cô và Hàn Thành Trì có cơ hội hát song ca, lại còn hát bài ‘Tình yêu Hiroshima’ mà cô thích nhất. Trong lòng Cố Lan San xúc động, cảm thấy có lẽ đây là ông trời cho cô một chút kỉ niệm để cô nói lời tạm biệt tình yêu đơn phương với Hàn Thành Trì. Sau đó cô sẽ tiếp tục cuộc sống của mình, còn anh ở bên tình yêu của anh.

Hạ Phồn Hoa đưa mic cho Thịnh Thế để anh đưa cho Cố Lan San.

Thịnh Thế vừa cầm thuốc lá, vừa đưa mic cho Cố Lan San rồi ngược mắt nhìn cô một chút.

Nhạc dạo đầu bài ‘Tình yêu Hiroshima!’ vang lên, Hàn Thành Trì cầm mic, nhìn lời trên màn hình, mở miệng hát: “Em nên từ chối tôi từ lâu rồi. Em không nên cho tôi cơ hội để theo đuổi, cho tôi khát vọng, hay cho tôi một cái tên tôi không thể nào quên!”

Trong nhóm bọn họ, Hàn Thành Trì có giọng hát khá hay, giọng ca sâu lắng, trầm bổng khiến tất cả mọi người trong phòng đều chăm chú nghe.

Cố Lan San cầm mic lên, “Thời gian không quay trở lại.”

Vừa hát được vài chữ đột nhiên mic không có tiếng nữa.

“Sao lại thế, đang hay mà!” Hạ Phồn Hoa quay đầu hỏi một câu.

“Xấu hổ quá! Mình quên không tắt thuốc!” Thịnh Thế nhẹ nhàng nói nhưng không hề có ý xin lỗi. Ngón tay thon dài cầm hai đoạn dây mic, lắc lắc trước mặt mọi người, “Làm đứt dây mic rồi!”

90. Chương 90. Bí Mật Trong Toilet (1)

Chương 90. Bí mật trong toilet (1)

Editor: Quỳnh Nguyễn

” Xin lỗi, tôi cầm không tốt đầu thuốc lá.” Giọng nói Thịnh Thế nhẹ nhàng, trong lời nói không có một tia xin lỗi, ngón tay thon dài cầm theo dây ống nghe cắt thành hai nửa, ở trước mặt mọi người nhẹ nhàng giờ giờ: “Đem dây truyền đốt đứt.”

” Nhị Thập, cậu là cố ý à!” Quý Lưu Niên âm thanh có chút cao hô một câu, sau đó liền ấn cái nút phục vụ một cái, muốn tìm người đem một cái micro đến một lần nữa.

Thịnh Thế nhìn thoáng qua Cố Lan San ngồi ở bên cạnh mình cầm micro, đáy lòng hừ lạnh một tiếng, có thể cùng Hàn Thành Trì cùng nhau ca hát, đáy lòng khẳng định thật cao hứng đi?

Nhưng mà, chỉ tiếc, có Thịnh Thế anh ở đây, vui vẻ của cô chỉ có thể là một hồi thất vọng.

Cho dù trên thế giới này không có Cố Ân Ân, chỉ cần Thịnh Thế anh để ý cô, cho dù cô đang vui vẻ cùng Hàn Thành Trì, cô cũng không có cơ hội có thể trong lúc đó cùng Hàn Thành Trì kéo gần khoảng cách hơn một chút nào.

Lấy thêm micro, muốn tiếp tục hát?

Đáng tiếc, anh không dự định cho cô cơ hội này.

Nhất thời, ánh mắt Thịnh Thế lóe lóe, tươi cười trên mặt tao nhã mà lại vô hại, giọng nói không mặn không nhạt đột nhiên mở miệng nói: “Ca hát nhiều không có ý nghĩa a. . . Chúng ta chơi trò chơi đặc biệt đi!”

Mặc dù mọi người từ nhỏ cùng nhau chơi đùa đến lớn, tuy hai mà một, nhưng mà trong tiềm thức, mọi người đối với Thịnh Thế vẫn khiêm nhường, chỉ cần anh nói, trên cơ bản là không ai phản đối.

Hàn Thành Trì bị người ta ngắt lời ca hát, cảm xúc nổi lên ban đầu cũng biến mất, không có tâm tình hát, vì thế đem micro đặt ở bên cạnh, một lần nữa ngồi trở lại bên cạnh Cố Ân Ân, vươn tay đem Cố Ân Ân ôm vào trong lòng: ” Nhị Thập, cậu nói chơi cái gì?”

Ánh mắt Thịnh Thế lóe lóe, Cố Lan San không phải vẫn đối với Hàn Thành Trì không chết tâm sao? Như thế, anh cho cô biết một chút, Hàn Thành Trì với Cố Ân Ân trong lúc đó, cuối cùng cô cũng không thể vượt qua được khoảng cách.

“Liền chơi..... Lờ thật lòng cùng đại mạo hiểm đi.”

Trò chơi này, thông thường lại lỗi thời.

Nhưng không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần nhiều người tập trung cùng một chỗ, tất cả mọi người đều thích chơi.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì có thể thăm dò bí mật lòng người chân thực nhất, đồng thời chính mình cũng có khả năng sung sướng chinh phục người khác.

Cho nên lúc Thịnh Thế nói ra trò chơi này, ngược lại mọi người không ai từ chối.

Quý Lưu Niên vẫn cầm bài tú-lơ-khơ, phe phẩy với mọi người, nói, “Quy tắc vẫn như vừa rồi, rút được bài đen có thể hỏi người rút phải bài đỏ một vấn đề, nếu bài đỏ từ chối trả lời, liền muốn đại mạo hiểm rồi.”

“Vì cái gì không phải rút được bài đỏ khiến bài đen lựa chọn trả lời thật lòng cùng đại mạo hiểm.” Hạ Phồn Hoa từ bên cạnh xen vào một tiếng.

” Cậu rút đi! Không có gì liền kiểm chuyện!” Quý Lưu Niên quay đầu, chê Hạ Phồn Hoa một câu, sau đó chia bài.

Lúc chia bài, ngược lại mọi người thật sự cực kỳ yên lặng, có thể là đều đã đều có chút khẩn trương, cũng có thể là đang suy nghĩ nên hỏi vấn đề gì, hoặc là nên như thế chính người khác.

Đợi cho phát xong bài, bài đỏ vậy mà rơi vào trong tay Thịnh Thế, bài đen là Cố Ân Ân.

Cố Ân Ân rõ ràng cực kỳ hưng phấn, phải biết rằng bọn họ đã từng chơi trò chơi này, cho tới bây giờ đều là Thịnh Thế chiến thắng hoặc là không có quan hệ gì với anh, hiện giờ rất không dễ dàng nắm lấy cơ hội, liền vất hết óc cũng muốn tìm ra vấn đề hỏi anh.

Nhưng mà Cố Ân Ân nghĩ nửa ngày, lại phát hiện ngược lại Thịnh Thế không có gì đặc biệt tốt để hỏi, vì thế liền hỏi một vấn đề cô tò mò nhất:.....

91. Chương 91. Bí Mật Trong Toilet (2)

Chương 91. Bí mật trong toilet (2)

Editor: Quỳnh Nguyễn

” Nhị Thập, cậu có hay không có cái gì không chiếm được?”

Thịnh Thế là con cưng của trời.

Từ khi sinh ra mọi chuyện đều thuận lợi.

Từ nhỏ có quyết đoán, có thông minh, đầy đủ phúc hắc, sau khi lớn lên, không như người Thịnh gia, tiến vào trong quân đội, ngược lại một mình gia nhập kinh doanh, dựa vào trí thông minh và ý chí kiên cường, trong thành phố xây dựng vương quốc tài chính của mình..... thành phố tập trung khách sạn giải trí, ăn uống và một phố buôn bán.

Phố buôn bán kia dài mười dặm, mọi người ngược lại đã quên tên ban đầu của nó, chỉ đùa giỡn gọi: “Mười dặm Thịnh Thế.”

Có lẽ nguyên nhân gặp may mắn chiếm một phần rất quan trọng, nhưng mà có thể xây dựng Kim Bích Huy Hoàng, cũng đủ làm làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm.

Đối với người đàn ông oai phong một cõi như vậy, từ trước đến nay đều là bày mưu nghĩ kế, người đàn ông tràn đầy tự tin, Cố Ân Ân quả thực rất tò mò, trên thế giới này, cuối cùng còn có chuyện gì mà cậu ta không làm được?nguồn đọc nhanh nhất và dịch nhanh nhất truy cập vào : th.i.c.h.com

Tất cả mọi người cảm thấy Thịnh Thế nhất định không cho là đúng ôm lấy môi cười một cái, mặt mày khiêu khích, có vẻ cực kỳ chẳng thèm ngó tới nói một tiếng: ” Thiên hạ còn có gì tôi không thể chiếm được?”

Nhưng mà, thật không ngờ, Thịnh Thế lười biếng dựa vào sofa, ánh mắt lúc nghe được vấn đề này, có một giây đồng hồ tan rã, nhưng mà một giây sau liền nhanh chóng khôi phục ánh mắt đen sâu xa sáng ngời, anh cầm chén rượu, tạm dừng vài giây, mới mở miệng, âm thanh cực kỳ nhẹ: ” Tôi chọn đại mạo hiểm.”

Toàn bộ căn phòng, tất cả mọi người hơi hơi giật mình một chút.

Anh trả lời như vậy, chẳng khác nào nói cho mọi người, anh có thứ gì đó không chiếm được, chỉ là anh không muốn không nói ra thứ không chiếm được đó là gì.

Nếu anh không nói, mọi người chắc chắn cũng không hỏi, đáy lòng chỉ có thể ngẫm tò mò.

“Rất không dễ dàng bắt một một cơ hội, được chính Nhị Thập, ưm...” Cố Ân Ân thích thú nghiêng đầu, cũng không biết cuối cùng nói thầm nói thầm cái gì với Hàn Thành Trì, liền quay đầu nói với Thịnh Thế: ” Nhị Thập, cậu đứng ở ngay chính giữa sân khấu, thâm tình nói một câu đầy tình cảm với Cố Lan San.”

Mọi người nghe xong lời này, trong mắt liền chờ mong.

Phải biết rằng người đàn ông Thịnh Thế này, tuy bạn gái không ngừng, nhưng mà đối với những bạn gái này, chưa bao giờ nói lời ngon tiếng ngọt, cho nên, hiện giờ Cố Ân Ân nói ra cái yêu cầu như vậy, mọi người làm sao có thể không chờ mong a?

Thậm chí Quý Lưu Niên và Hạ Phồn Hoa đều đã bùng rượu, nhìn chăm chăm Thịnh Thế, vẻ mặt xem kịch vui.

Quan hệ Quý Lưu Niên và Hạ Phồn Hoa cùng Thịnh Thế có vẻ sâu sắc, người ngoài có lẽ không hiểu Thịnh Thế, chỉ cảm thấy anh đùa giỡn, nhưng mà, hai người bọn họ biết, tính cách Thịnh Thế không được tự nhiên, lại coi trọng mặt mũi, cần bản nói không được những lời chứa đựng tình cảm, đôi khi anh rõ ràng quan tâm cô, lại cứ nói những lời sinh ra một tầng ý tứ khác, càng không nói cái gì mà để cho anh nói lời tình cảm!

Thân thể Cố Lan San hơi hơi cứng đờ, cô thật không ngờ Cố Ân Ân yêu cầu Thịnh Thế làm chuyện như vậy.

92. Chương 92. Bí Mật Trong Toilet (3)

Chương 92. Bí mật trong toilet (3)

Editor: Quỳnh Nguyễn

Cô theo bản năng liền nghiêng đầu nhìn Thịnh Thế một chút, phát hiện biểu tình Thịnh Thế cực kỳ lạnh nhạt, không biết suy nghĩ cái gì.

Ngọn đèn bảy màu không ngừng chuyển động, ánh sáng chiếu vào khuôn mặt tuấn mỹ của anh, lưu lại một loại hương vị nói không nói nên lời, đôi mắt anh rất sâu, ánh mắt sáng lung linh.

Tầm mắt của anh từ từ thay đổi vị trí nhìn trên mặt Cố Lan San, trên mặt vẫn không có biểu tình gì, anh hắng giọng một cái, trong nháy mắt phòng yên tĩnh dọa người, tất cả lực chú ý đều đặt ở trên mặt Thịnh Thế.

Ánh mắt Thịnh Thế vẫn như cũ dừng ở Cố Lan San, chỉ là há to miệng, nhưng không nói nên lời, bộ dạng của anh hiện lên vẻ ngượng ngùng mất tự nhiên.

” Nhị Thập ngưỡng ngưỡng rồi...” Quý Lưu Niên ngồi gần Thịnh Thế như thế nào cũng ức chế không nổi đột nhiên chỉ vào mang tai Thịnh Thế, cười nói: ” Nhị Thập vậy mà đỏ mặt rồi..... Trời ạ, lần đầu tiên tôi thấy Nhị Thập đỏ mặt a....”

Nghe được Quý Lưu Niên nói, hai gò má Thịnh Thế ban đầu có chút hồng ngày càng đỏ lên, làm dung nhan của anh càng chói mắt, tăng một phần tuấn mỹ không nên lời.

” Chỗ nào, chỗ nào. . .” Hạ Phồn Hoa nghe nói như thế, cũng lập tức đi xem náo nhiệt, sau đó “Hô hô” bật cười lớn: Thật sự nha. . . Nhị Thập vậy mà sẽ đỏ mặt a.... Nha, phải chụp ảnh a, nhất định chuyện này sẽ gây nên chấn động...”

Hàn Thành Trì, Cố Ân Ân và những người khác nghe nói như thế, cũng bật cười theo.

Thịnh Thế quay đầu, trừng mắt nhìn mọi người trong phòng một cái, mọi người nhất thời đành chỉ cười.

” Nhị Thập, cậu tiếp tục, tiếp tục...”

” Chúng ta chờ nghe....”

Thịnh Thế quay đầu, một lần nữa chống lại ánh mắt Cố Lan San.

Sắc mặt của anh mang theo vẻ mất tự nhiên.

Có thể là bởi vì mọi người trêu chọc, trên mặt của anh mang theo vẻ xấu hổ.

Vài phần đáng yêu, vài phần khó xử.

Thịnh Thế giờ này khắc này, Cố Lan San chưa bao giờ thấy qua.

Cố Lan San nhìn Thịnh Thế xấu hổ đỏ mặt khó xử như vậy, nhìn không được cũng cong lên khóe môi.

Thịnh Thế nhìn thấy khóe môi Cố Lan San mang theo ý cười yếu ớt, biểu tình hơi hơi ngẩn ra.

Cô đây là vì anh mà cười sao?

Anh nhìn ánh mắt của cô trở nên có chút mê ly mà sâu sắc.

Cố Lan San không như những người khác thoải mái cười to như vậy, chỉ là cười yếu ớt, lại cảm thấy ánh mắt người đàn ông trước mặt nhìn mình trở nên có chút kỳ lạ.

Tươi cười của cô đọng lại ở khóe môi.

Cô nhìn ánh mắt anh.

Đáy mắt anh hiện lên vẻ mặt của cô rõ ràng.

Ánh mắt anh rất đẹp.

Khóe mắt có chút nhẹ nhàng xé lên, nhưng không hiện lên vẻ đào hoa, mắt hai mí, ánh mắt rất lớn, mắt hình dạng cực kỳ chính trực.

Đáy mắt anh rất sáng, giống như gặp chuyện gì vui vẻ, vẫn lấp lánh.

Cố Lan San nghĩ, mình nhìn qua nhiều ánh mắt như vậy, thậm chí những ánh mắt minh tinh cô cũng phỏng vấn rất nhiều người, nhưng chưa từng thấy qua một đôi mắt có ánh mắt làm cho người ta tìm không ra bất kỳ cái khuyết điểm gì.

Ban đầu Thịnh Thế không được tự nhiên, bởi vì Cố Lan San cười kỳ lạ tan thành mây khói, dáng vẻ dần dần khôi phục tự nhiên, anh nhìn ánh mắt cô, nhẹ nhàng chớp chớp mắt, lập tức, lại theo thói quen hắng giọng một cái, hô tên của nàng: ” Sở Sở.”

Sở Sở...

Anh từ sau ” một lần kia“, lúc ở chung một mình với cô, vẫn đều gọi nàng là ” Cố Lan San.”

Nhưng mà lúc có người, vẫn như trước đây, trước sau như một gọi nàng là ” Sở Sở.”

93. Chương 93: Chương 93

94. Chương 93: Bí Mật Trong Phòng Rửa Tay (4)

Nhưng lúc có người ngoài thì lại gọi cô là “Sở Sở” giống như lúc trước.

Mặc dù anh gọi cô là “Sở Sở” nhưng Cố Lan San lại nghe được bên trong khe hàm chứa ý châm chọc.

Nhưng tiếng gọi “Sở Sở” vừa rồi anh gọi rất sạch sẽ.

Giống như giọng điệu lúc cô chưa gả cho anh, lúc bọn họ còn học trung học.

Ánh mắt cô trở nên hoảng hốt, không biết vì sao, trong lúc bất chợt cô cảm thấy trong lòng hiện lên cảm giác nhớ nhung không rõ.

Ánh mắt Thịnh Thế rất dịu dàng nhìn chăm chăm cô gái trước mặt, cô gái mà anh trăm ngàn lần không ngờ lại nắm được trái tim anh, dd/;lqd hình như trong nháy mắt đó anh không còn cảm thấy không được tự nhiên mà ngược lại rất tự nhiên mở miệng nói ra những “lời ngon tiếng ngọt” đầu tiên mà chính anh, cả đời chưa bao giờ nói qua: “Thịnh thế mười dặm cũng không bằng em, nếu như có thể, anh nguyện ý dùng Thịnh Thế phồn hoa đổi cả đời Lan San.”

Mỗi chữ của anh đều rõ ràng, giọng điệu nhẹ nhàng, chậm rãi.

Rơi vào trong tai mọi người lại khiến người ta trầm mê còn hơn cả giọng hát êm tai cảm động.

Lúc Thịnh Thế nói xong câu đó, cả căn phòng lập tức yên tĩnh.

Ánh mắt Thịnh Thế vẫn lảng lạng chú ý ánh mắt của Cố Lan San.

Nhưng trong đôi mắt cô không có vui sướng, không có ngượng ngùng, thậm chí không hề gợn sóng, chỉ có chút mờ mịt.

Tim Thịnh Thế như chìm vào vực sâu vô tận.

Bỗng anh cảm thấy cả người vô lực, không biết làm gì.

Thịnh Thế mười dặm ở trong lòng anh không bằng một Sở Sở.

Nếu như cô chịu yêu anh, anh nguyện ý dùng Thịnh Thế phồn hoa đổi cả đời Lan San.

Cố Ân Ân hỏi anh có cái gì anh không có được sao?

Có chứ. trái tim của Cố Lan San.

Mặc cho anh ưu tú, ở trong mắt người khác là không gì không làm được nhưng anh lại không cách nào đi vào tim cô rồi đuổi Hàn Thành Trì ra khỏi đó!

Dù được yêu là một thứ hạnh phúc xa xỉ nhưng tiếc là cô chưa bao giờ quan tâm.

“Không nghĩ tới, Nhị Thập lại nói lời ngọt ngào, đã vậy còn. Chắc chắc chắc.” Hàn Thành Trì dẫn đầu phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong phòng.

Thịnh Thế từ từ quay đầu lại, bưng ly rượu đỏ trên bàn lên, khẽ nhấp một ngụm, chỉ cười không nói.

Cố Lan San cũng lấy lại tinh thần, từ từ quay đầu, nhưng trên mặt có chút đỏ, người khác đều cho là cô đang xấu hổ.

Thật sự là cô có chút mất tự nhiên, cô chưa từng bị người khác nói lời ngọt ngào cảm động ở trước mặt nhiều người như vậy.

Cô không ngờ Thịnh Thế sẽ thuận theo yêu cầu của Cố Ân Ân mà nói với cô những lời như vậy.

Thịnh Thế đã từng yêu thích cô, cô biết.

Giống như Thịnh Thế đã từng trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc đời cô.

Là từng yêu thích.

Đó là đã từng.

Một chữ “đã từng” chứng minh những điều này đều là đã từng.

Từ sau “một lần kia”, bọn họ đều trở thành những diễn viên giỏi, lqđ ở trước mặt người ngoài luôn là bộ dạng thân mật, diễn cảnh vợ chồng hòa thuận cho người khác nhìn.

Chỉ là trong lòng hai người bọn họ biết rõ, bọn họ bây giờ không thể tiếp tục như trước kia.

Cũng không thể trở lại bộ dạng của trước kia.

Những người khác tự nhiên không biết sóng ngầm mãnh liệt trong lòng Thịnh Thế và Cố Lan San, lại cười giỡn tiếp tục bắt đầu vòng “nói thật hay mạo hiểm” kế tiếp.

Lần này bắt được màu đen là Thịnh Thế, màu đỏ là Hàn Thành Trì.

Về mặt Thịnh Thế lạnh nhạt nhưng giọng nói lại đặc biệt nghiêm túc: “Thành Trì, anh và Cố Ân Ân lần đầu tiên hôn môi là lúc nào?”

95. Chương 94: Chương 94

96. Chương 94: Bí Mật Trong Phòng Rửa Tay (5)

Về mặt Thịnh Thế lạnh nhạt nhưng giọng nói lại đặc biệt nghiêm túc: “Thành Trì, anh và Cố Ân Ân lần đầu tiên hôn môi là lúc nào?”

Từ trước đến nay Thịnh Thế chơi trò nói lời thật lòng hay mạo hiểm luôn khất khe và có độ khó cao, lqđ cho nên sau khi Thịnh Thế hỏi anh nghĩ cũng không nghĩ đã nói lời thật lòng: “Mười bốn tuổi.”

“Là nụ hôn đầu sao?” Thịnh Thế vừa xào bài lại thuận tiện hỏi một câu.

“Dĩ nhiên.” Nói xong, Hàn Thành Trì còn liếc mắt nhìn Cố Ân Ân, trên mặt Cố Ân Ân có chút ửng đỏ, hai người không hẹn mà cùng nghĩ về quá khứ, trong mắt đều là hạnh phúc và ngọt ngào.

Sau đó là ván thứ hai, Thịnh Thế là đen, Hàn Thành Trì là đỏ, tay Thịnh Thế vuốt vuốt quân bài màu đen, xoay vài vòng, lại hỏi: “Thành Trì, anh và Cố Ân Ân lần đầu tiên lên giường là khi nào?”

“Nhị Thập, em thiệt là. . . .” Mặt Cố Ân Ân càng thêm đỏ, trừng mắt liếc Thịnh Thế một cái, lời nói trong miệng lại mang theo vài phần nũng nịu.

Hàn Thành Trì nắm tay Cố Ân Ân, nhìn chằm chằm Thịnh Thế nở nụ cười rồi thành thật trả lời: “Mười bảy tuổi.”

Thịnh Thế về mặt như chợt bừng tỉnh, gật đầu một cái, vẫn là anh xào bài, lúc chia bài thì bất chợt Thịnh Thế lại mở miệng hỏi một câu: “Hai người lần đầu tiên lên giường đều là lần đầu sao?”

Thịnh Thế nói xong câu này, Quý Lưu Niên và Hạ Phồn Hoa đều bật cười, Cố Ân Ân đỏ mặt chôn ở trong ngực Hàn Thành Trì không dám nhìn người khác, Hàn Thành Trì lại cong khóe môi, vuốt mái tóc dài của Cố Ân Ân nói: “Ừ”

Lúc này Thịnh Thế mới chậm rãi chia bài cho mọi người, sau khi chia xong của Thịnh Thế vẫn là màu đen, của Hàn Thành Trì vẫn là màu đỏ như cũ.

Hạ Phồn Hoa ở bên cạnh nhin không được la lên một câu: “Nhị Thập, bộ cậu có đánh dấu quân bài hay sao vậy?”

Thịnh Thế liếc mắt nhìn Hạ Phồn Hoa, sau đó suy nghĩ một chút lại mở miệng hỏi Hàn Thành Trì: “Anh ngoại trừ Cố Ân Ân còn có thể yêu người phụ nữ khác sao?”

Thịnh Thế hỏi vấn đề này khiến mọi người trong phòng cảm thấy đặc biệt không khéo léo, l/q/d mọi người đều ồn ào nói anh trong đêm đính hôn của Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân lại nói lời không may.

Thịnh Thế chỉ cười không phản bác, lẳng lặng nhìn chằm chằm Hàn Thành Trì chờ câu trả lời.

Hàn Thành Trì khẽ cười rồi lắc đầu một cái nói: “Sẽ không.”

Hai chữ nhẹ nhàng mà dứt khoát, khẳng định, nặng nề gõ vào lòng Cố Lan San.

Cô biết, Thịnh Thế cố ý muốn hỏi Hàn Thành Trì những vấn đề này.

Nụ hôn đầu, đêm đầu tiên, tình yêu đầu tiên, tất cả đều là đầu tiên, Hàn Thành Trì đều dành cho Cố Ân Ân, mà Cố Ân Ân cũng dành cho Hàn Thành Trì.

Tình yêu giữa hai người bọn họ là tốt đẹp nhất. sạch sẽ nhất.

Hai người là duy nhất của nhau.

Cố Lan San hiểu Thịnh Thế muốn để cho cô biết, Hàn Thành Trì vốn không thể thuộc về Cố Lan San cô!

Ngoại trừ Cố Ân Ân, Hàn Thành Trì chắc chắn sẽ không lại yêu cô!

Cố Lan San giương mắt nhìn Cố Ân Ân lúc này đang hạnh phúc ngẩng đầu hôn lên gò má của Hàn Thành Trì.

Trên mặt Cố Ân Ân là nụ cười thỏa mãn, tràn đầy hạnh phúc.

Xem ra chị ấy rất hạnh phúc.

Đó là chị của cô, mặc dù không phải ruột thịt nhưng cô thật tâm cảm thấy mừng cho chị ấy.

Nhưng còn hạnh phúc của cô?

Trong lòng Cố Lan San có chút mất mát, lạ cho nên cô không phát hiện vòng tiếp theo của nói lời thật lòng hay đại mạo hiểm đã bắt đầu.

“Ai là màu đỏ, màu đỏ!” Quý Lưu Niên tay cầm lá bài màu đen đặc biệt kích động la hét.

“Không phải.”

“Cũng không phải tôi.”

97. Chương 95: Bí Mật Trong Phòng Rửa Tay (6)

Lúc này Cố Lan San mới vội vàng xem lại lá bài trong tay của mình, sau đó thì cười cười có chút ngượng ngùng, nói: “Là tôi này.”

Buổi chiều Quý Lưu Niên đã uống không ít rượu trên buổi tiệc đính hôn của Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân, bây giờ lại uống không ít ở đây nữa, tẩu lượng của anh cũng không tệ, nhưng đến giờ, ngược lại đã có chút say, thấy Cố Lan San, có lẽ do đầu óc có chút trì trệ, nên đã lập tức bật thốt lên hỏi một vấn đề: “Lan San, cô và Thập Nhị, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà biến thành như bây giờ vậy?”

Thịnh Thế thích Cố Lan San, đối với quan hệ của Hạ Phồn Hoa, Quý Lưu Niên và Thịnh Thế mà nói, thì đây không phải là bí mật.

Thịnh Thế không tốt với con gái chút nào, nói chuyện ác liệt đã thương người, nhưng mà lúc học trung học, chỉ cần gặp vào Cố Lan San, thì mặt mày Thịnh Thế lập tức hớn hở, văng lời rầm rập.

Lúc ấy mọi người đều biết Thịnh Thế quan tâm Cố Lan San, chỉ là Thịnh Thế không nói, còn Cố Lan San thì giả vờ như không biết, hai người thì vẫn giống như bạn bè mà sống bên nhau không ai vạch trần ai cả, cãi nhau ầm ĩ đến vượt qua thời thanh xuân.

Nếu không phải vào bữa tiệc sinh nhật của Vương Giai Di, sau tiệc rượu thì Thịnh Thế và Cố Lan San bị loạn tính, thì thật ra lúc ấy Hạ Phồn Hoa và Quý Lưu Niên cũng không biết quan hệ của hai người họ có phải sẽ tiếp tục duy trì như vậy hay không nữa.

Sau khi Thịnh Thế cưới Cố Lan San, trái lại vẫn sống yên ổn qua ngày, lúc ấy ở trong mắt của Hạ Phồn Hoa và Quý Lưu Niên, vẫn luôn vui mừng cho anh.

Nhưng mà, ai biết được về sau, Thịnh Thế lại đột nhiên bắt đầu ăn chơi đàng điếm, không ngừng có xì căng đan về bạn gái, thậm chí còn tệ hại hơn nữa là không có ở nhà trong thời gian dài.

Khó trách Quý Lưu Niên lại đột nhiên hỏi vấn đề này.

Ánh mắt của Thịnh Thế trở nên rét lạnh, thẳng tắp bắn về phía Quý Lưu Niên.

Thực sự Thịnh Thế đã cùng rất nhiều loại phụ nữ khác nhau đi tham gia các bữa tiệc..., lòng mọi người đều biết rõ, chỉ là hiểu trong lòng mà vẫn không nói ra, để vợ chồng bọn họ không có bất kỳ trở ngại nào, cũng chỉ vì không muốn Cố Lan San khó chịu.

Hiện tại Quý Lưu Niên lại nói ra như vậy, giống như đang kéo vết sẹo không được chồng thương yêu của Cố Lan San lên vậy.

Hạ Phồn Hoa biết là do Quý Lưu Niên đã uống quá nhiều, vội vàng vươn tay, hung hăng vỗ lưng của Quý Lưu Niên một cái, Quý Lưu Niên chợt tỉnh táo lại, lập tức ý thức được rốt cuộc mình đã hỏi ra vấn đề gì, vội vàng sửa lời nói lại: “Không phải...Ý tôi là, Lan San, cô có thích Thập Nhị không?”

Cố Lan San không ngờ tới Quý Lưu Niên sẽ bật thốt ra vấn đề này vào lần đầu tiên, hỏi thăm xem rốt cuộc cô và Thịnh Thế đã xảy ra chuyện quái quỷ gì, vẻ mặt có chút lúng túng, sau đó lại nghe được Quý Lưu Niên hỏi vấn đề mới, cô làm như không có chuyện gì lạ mà nghiêng đầu, sau đó trả lời bằng một đáp án tương đối hoan mĩ: “Thịnh Thế là chồng của tôi, vợ thích chồng, là chuyện hết sức bình thường.”

Cố Ân Ân quanh năm đều ở nước ngoài, nên đối với chuyện sinh hoạt sau khi kết hôn của Cố Lan San và Thịnh Thế cũng không rõ lắm, mới vừa rồi nghe Quý Lưu Niên nói đến chuyện gì đó đã xảy ra với Cố Lan San và Thịnh Thế, thì đáy lòng cô có chút hoài nghi, bây giờ nghe Cố Lan San trả lời, thì lập tức hoàn toàn yên tâm, nhìn Quý Lưu Niên khinh bỉ hỏi: “Thật là, Lưu Niên, anh đang hỏi vấn đề gì vậy! Không hề có chút giá trị dinh dưỡng nào hết!”

Quý Lưu Niên cũng biết vừa rồi mình đã hỏi một vấn đề thiếu suy xét, có chút khiến Cố Lan San khó xử, cho nên đối với lời nói khi dễ của Cố Ân Ân, cũng chỉ cười cười.

Hạ Phồn Hoa sợ bầu không khí ngột ngạt, cho nên lập tức làm không khí sôi động lại, bảo mọi người uống rượu và nói về một chuyện khác.

98. Chương 95: Bí Mật Trong Phòng Rửa Tay (6)

Lúc này Cố Lan San mới vội vàng xem lại lá bài trong tay của mình, sau đó thì cười cười có chút ngượng ngùng, nói: “Là tôi này.”

Buổi chiều Quý Lưu Niên đã uống không ít rượu trên buổi tiệc đính hôn của Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân, bây giờ lại uống không ít ở đây nữa, tứ lượng của anh cũng không tệ, nhưng đến giờ, ngược lại đã có chút say, thấy Cố Lan San, có lẽ do đầu óc có chút trì trệ, nên đã lập tức bật thốt lên hỏi một vấn đề: “Lan San, cô và Thập Nhị, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà biến thành như bây giờ vậy?”

Thịnh Thế thích Cố Lan San, đối với quan hệ của Hạ Phồn Hoa, Quý Lưu Niên và Thịnh Thế mà nói, thì đây không phải là bí mật.

Thịnh Thế không tốt với con gái chút nào, nói chuyện ác liệt đả thương người, nhưng mà lúc học trung học, chỉ cần gặp vào Cố Lan San, thì mặt mày Thịnh Thế lập tức hớn hở, vàng lời rằm rắp.

Lúc ấy mọi người đều biết Thịnh Thế quan tâm Cố Lan San, chỉ là Thịnh Thế không nói, còn Cố Lan San thì giả vờ như không biết, hai người thì vẫn giống như bạn bè mà sống bên nhau không ai vạch trần ai cả, cãi nhau ầm ĩ đến vượt qua thời thanh xuân.

Nếu không phải vào bữa tiệc sinh nhật của Vương Giai Di, sau tiệc rượu thì Thịnh Thế và Cố Lan San bị loạn tính, thì thật ra lúc ấy Hạ Phồn Hoa và Quý Lưu Niên cũng không biết quan hệ của hai người họ có phải sẽ tiếp tục duy trì như vậy hay không nữa.

Sau khi Thịnh Thế cưới Cố Lan San, trái lại vẫn sống yên ổn qua ngày, lúc ấy ở trong mắt của Hạ Phồn Hoa và Quý Lưu Niên, vẫn luôn vui mừng cho anh.

Nhưng mà, ai biết được về sau, Thịnh Thế lại đột nhiên bắt đầu ăn chơi đàng điếm, không ngừng có xì căng đan về bạn gái, thậm chí còn tệ hại hơn nữa là không có ở nhà trong thời gian dài.

Khó trách Quý Lưu Niên lại đột nhiên hỏi vấn đề này.

Ánh mắt của Thịnh Thế trở nên rét lạnh, thẳng tắp bắn về phía Quý Lưu Niên.

Thực sự Thịnh Thế đã cùng rất nhiều loại phụ nữ khác nhau đi tham gia các bữa tiệc..., lòng mọi người đều biết rõ, chỉ là hiểu trong lòng mà vẫn không nói ra, để vợ chồng bọn họ không có bất kỳ trở ngại nào, cũng chỉ vì không muốn Cố Lan San khó chịu.

Hiện tại Quý Lưu Niên lại nói ra như vậy, giống như đang kéo vết sẹo không được chồng thương yêu của Cố Lan San lên vậy.

Hạ Phồn Hoa biết là do Quý Lưu Niên đã uống quá nhiều, vội vàng vươn tay, hung hăng vỗ lưng của Quý Lưu Niên một cái, Quý Lưu Niên chợt tỉnh táo lại, lập tức ý thức được rốt cuộc mình đã hỏi ra vấn đề gì, vội vàng sửa lời nói lại: “Không phải... Ừ tôi là, Lan San, cô có thích Thập Nhị không?”

Cố Lan San không ngờ tới Quý Lưu Niên sẽ bật thốt ra vấn đề này vào lần đầu tiên, hỏi thăm xem rốt cuộc cô và Thịnh Thế đã xảy ra chuyện quái quỷ gì, vẻ mặt có chút lúng túng, sau đó lại nghe được Quý Lưu Niên hỏi vấn đề mới, cô làm như không có chuyện gì lạ mà nghiêng đầu, sau đó trả lời bằng một đáp án tương đối hoàn mỹ: “Thịnh Thế là chồng của tôi, vợ thích chồng, là chuyện hết sức bình thường.”

Cố Ân Ân quanh năm đều ở nước ngoài, nên đối với chuyện sinh hoạt sau khi kết hôn của Cố Lan San và Thịnh Thế cũng không rõ lắm, mới vừa rồi nghe Quý Lưu Niên nói đến chuyện gì đó đã xảy ra với Cố Lan San và Thịnh Thế, thì đáy lòng cô có chút hoài nghi, bây giờ nghe Cố Lan San trả lời, thì lập tức hoàn toàn yên tâm, nhìn Quý Lưu Niên khinh bỉ hỏi: “Thật là, Lưu Niên, anh đang hỏi vấn đề gì vậy! Không hề có chút giá trị dinh dưỡng nào hết!”

Quý Lưu Niên cũng biết vừa rồi mình đã hỏi một vấn đề thiếu suy xét, có chút khiến Cố Lan San khó xử, cho nên đối với lời nói khi dễ của Cố Ân Ân, cũng chỉ cười cười.

Hạ Phồn Hoa sợ bầu không khí ngột ngạt, cho nên lập tức làm không khí sôi động lại, bảo mọi người uống rượu và nói về một chuyện khác.

99. Chương 96: Bí Mật Trong Toilet (7)

Hạ Phồn Hoa cảm thấy không khí hơi nặng nề cho nên kêu mọi người tiếp tục uống rượu.

Thịnh Thế ngồi một bên, bộ dạng yên tĩnh như cũ nhưng trong lòng cười lạnh, vợ yêu chồng là chuyện hiển nhiên. Nếu cô gái kia trở thành vợ anh, lại còn thật sự thích anh nữa thì Thịnh Thế anh cảm thấy vui vẻ.

Sau khi nghe Thịnh Thế hỏi Hàn Thành Trì ba câu, Cố Lan San cảm thấy mất mát nên cũng không mở miệng nói gì. Bây giờ, cô lại bị Quý Lưu Niên hỏi như thế nên càng trầm mặc hơn.

Cô rất để ý đến thể diện của bản thân, Thịnh Thế ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ, không ngừng làm chuyện xấu nhưng cô cũng làm ra vẻ không có vấn đề gì. Có điều cô cũng không cảm thấy bản thân quá tội nghiệp.

Nhưng vừa rồi, Quý Lưu Niên hỏi vấn đề kia, Hạ Phồn Hoa lại đập một phát vào lưng anh ấy khiến anh ấy mới đổi đề tài.

Cố Lan San biết là họ sợ cô cảm thấy đau khổ. Nhưng bọn họ chưa chắc đã biết rằng, nếu bọn họ không nói ra, dường như cô còn cảm thấy không có việc gì. Bây giờ, bọn họ vạch trần hết cả, lại còn hành động thiện ý kia, thật sự khiến cô cảm thấy bị tổn thương.

Khiến cô hiểu rõ, thật ra tất cả mọi người đều biết nhưng vì giữ thể diện cho cô nên không nói. Nhưng trong lòng bọn họ đều cảm thấy thông cảm với cô.

Tiếp tục trò chơi ‘nói thật hoặc mạo hiểm’. Lúc Quý Lưu Niên chia bài cho cô còn nở nụ cười xấu hổ, Cố Lan San cũng chỉ nhếch môi làm như không có vấn đề gì, cúi đầu mở quân bài mình lên, là J bích.

Không biết có phải vì vừa rồi cô và Hàn Thành Trì không hát được trọn bài ‘Tình yêu Hiroshima’ nên ông trời lại cho Cố Lan San một cơ hội nữa. người bốc được J cơ là Hàn Thành Trì.

Cố Lan San ngẩng đầu, nhìn về phía Hàn Thành Trì, trông anh rất gọn gàng, lịch sự. Tuy dáng vẻ anh không thể bằng được gương mặt chói mắt của Thịnh Thế nhưng mang đến cảm giác ấm áp, thoải mái cho người khác.

Ánh mắt Cố Lan San nhìn chằm chằm Hàn Thành Trì, trong lòng vẫn suy nghĩ xem nên hỏi anh chuyện gì. Nghĩ thật lâu, cô mới chọn một vấn đề mà bản thân tò mò nhất.

Cô hỏi: “Anh Thành Trì, anh yêu chị gái em nhiều bao nhiêu?”

Mọi người nghe thấy Cố Lan San hỏi như thế đều cảm thấy cô đang thiên vị Hàn Thành Trì mới hỏi câu dễ như vậy.

Nhưng mà, bọn họ lại không biết, trong lòng Cố Lan San có tính toán của riêng mình.

Cố Lan San vẫn rất tò mò, rốt cuộc Hàn Thành Trì yêu Cố Ân Ân đến mức nào. Nếu anh ấy thật sự yêu Cố Ân Ân đến chết không đổi, lại đính hôn với Cố Ân Ân. Như vậy, cô cũng nên quên tình cảm từ thuở nhỏ này tận sâu trong lòng.

Đã có lúc, mỗi lần nhìn thấy anh ấy, cô lại đỏ mặt còn anh nở nụ cười ấm áp với cô. Đó cũng từng là ký ức khó quên nhất của cô trong cuộc đời này.

Sau đó, cô ngốc nghếch thầm yêu anh nhiều năm như vậy, nhìn anh ấy và chị gái tình đầu ý hợp.

Hiện tại, tình yêu bọn họ đã đến giai đoạn hoàn mỹ nhất — kết hôn. Mà cô, có thể cũng cho bản thân một lối thoát.

Cô muốn coi câu hỏi của mình như một cách thổ lộ còn câu trả lời của anh ấy coi như cách từ chối của Thành Trì, cũng chính tức đặt dấu chấm kết thúc cho mối tình đơn phương của cô.

Hàn Thành Trì nắm tay Cố Ân Ân, trong mắt đầy sự dịu dàng, chậm rãi nói: “Yêu cả đời không đổi!”

100. Chương 96: Bí Mật Trong Toilet (7)

Hạ Phồn Hoa cảm thấy không khí hơi nặng nề cho nên kêu mọi người tiếp tục uống rượu.

Thịnh Thế ngồi một bên, bộ dạng yên tĩnh như cũ nhưng trong lòng cười lạnh, vợ yêu chồng là chuyện hiển nhiên. Nếu cô gái kia trở thành vợ anh, lại còn thật sự thích anh nữa thì Thịnh Thế anh cảm thấy vui vẻ.

Sau khi nghe Thịnh Thế hỏi Hàn Thành Trì ba câu, Cố Lan San cảm thấy mất mát nên cũng không mở miệng nói gì. Bây giờ, cô lại bị Quý Lưu Niên hỏi như thế nên càng trầm mặc hơn.

Cô rất để ý đến thể diện của bản thân, Thịnh Thế ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ, không ngừng làm chuyện xấu nhưng cô cũng làm ra vẻ không có vấn đề gì. Có điều cô cũng không cảm thấy bản thân quá tội nghiệp.

Nhưng vừa rồi, Quý Lưu Niên hỏi vấn đề kia, Hạ Phồn Hoa lại đập một phát vào lưng anh ấy khiến anh ấy mới đổi đề tài.

Cố Lan San biết là họ sợ cô cảm thấy đau khổ. Nhưng bọn họ chưa chắc đã biết rằng, nếu bọn họ không nói ra, dường như cô còn cảm thấy không có việc gì. Bây giờ, bọn họ vạch trần hết cả, lại còn hành động thiện ý kia, thật sự khiến cô cảm thấy bị tổn thương.

Khiến cô hiểu rõ, thật ra tất cả mọi người đều biết nhưng vì giữ thể diện cho cô nên không nói. Nhưng trong lòng bọn họ đều cảm thấy thông cảm với cô.

Tiếp tục trò chơi ‘nói thật hoặc mạo hiểm’. Lúc Quý Lưu Niên chia bài cho cô còn nở nụ cười xấu hổ, Cố Lan San cũng chỉ nhếch môi làm như không có vấn đề gì, cúi đầu mở quân bài mình lên, là J bích.

Không biết có phải vì vừa rồi cô và Hàn Thành Trì không hát được trọn bài ‘Tình yêu Hiroshima’ nên ông trời lại cho Cố Lan San một cơ hội nữa. người bốc được J cơ là Hàn Thành Trì.

Cố Lan San ngẩng đầu, nhìn về phía Hàn Thành Trì, trông anh rất gọn gàng, lịch sự. Tuy đáng vẻ anh không thể bằng được gương mặt chói mắt của Thịnh Thế nhưng mang đến cảm giác ấm áp, thoải mái cho người khác.

Ánh mắt Cố Lan San nhìn chằm chằm Hàn Thành Trì, trong lòng vẫn suy nghĩ xem nên hỏi anh chuyện gì. Nghĩ thật lâu, cô mới chọn một vấn đề mà bản thân tò mò nhất.

Cô hỏi: “Anh Thành Trì, anh yêu chị gái em nhiều bao nhiêu?”

Mọi người nghe thấy Cố Lan San hỏi như thế đều cảm thấy cô đang thiên vị Hàn Thành Trì mới hỏi câu dễ như vậy.

Nhưng mà, bọn họ lại không biết, trong lòng Cố Lan San có tính toán của riêng mình.

Cố Lan San vẫn rất tò mò, rốt cuộc Hàn Thành Trì yêu Cố Ân Ân đến mức nào. Nếu anh ấy thật sự yêu Cố Ân Ân đến chết không đổi, lại đính hôn với Cố Ân Ân. Như vậy, cô cũng nên quên tình cảm từ thuở nhỏ này tận sâu trong lòng.

Đã có lúc, mỗi lần nhìn thấy anh ấy, cô lại đỏ mặt còn anh nở nụ cười ấm áp với cô. Đó cũng từng là ký ức khó quên nhất của cô trong cuộc đời này.

Sau đó, cô ngốc nghếch thầm yêu anh nhiều năm như vậy, nhìn anh ấy và chị gái tình đầu ý hợp.

Hiện tại, tình yêu bọn họ đã đến giai đoạn hoàn mỹ nhất — kết hôn. Mà cô, có thể cũng cho bản thân một lối thoát.

Cô muốn coi câu hỏi của mình như một cách thổ lộ còn câu trả lời của anh ấy coi như cách từ chối của Thành Trì, cũng chính tức đặt dấu chấm kết thúc cho mối tình đơn phương của cô.

Hàn Thành Trì nắm tay Cố Ân Ân, trong mắt đầy sự dịu dàng, chậm rãi nói: “Yêu cả đời không đổi!”

101. Chương 97: Bí Mật Trong Toilet (8)

Cố Ân Ân nghe Hàn Thành Trì nói vậy, nghiêng đầu, nhìn anh ấy cười.

Thịnh Thế cũng không hiểu rốt cuộc trong lòng Cố Lan San muốn làm gì. Người khác không biết Cố Lan San thích Hàn Thành Trì thì không hề nghĩ nhiều nhưng Thịnh Thế thì khác.

Khi Cố Lan San hỏi “Anh Thành Trì, anh yêu chị em nhiều như thế nào?” thì Thịnh Thế cảm thấy cô đang ghen tuông và có chút không cam lòng.

Trong lòng Thịnh Thế như bốc hỏa nhưng khuôn mặt anh không thể hiện cảm xúc gì.

Yêu cả đời không đổi. Cả đời này không thay đổi.

Cố Lan San cảm thấy bốn chữ “cả đời không đổi” quanh quẩn bên tai.

Từ trước đến giờ cô cảm thấy bốn chữ này cực kỳ thâm tình đúng như tâm trạng Hàn Thành Trì nói với Cố Ân Ân. Đến lúc này, Cố Lan San mới biết được, hóa ra nhìn người ta thể hiện tình cảm lại có thể khiến người khác tổn thương đến như vậy!

Cố Lan San cảm thấy tay chân bỗng nhiên lạnh lẽo.

Có phải con người đều như vậy không? Phải đắm đầu vào ngõ cụt mới có thể hết hi vọng?

Cố Lan San, mà thấy không? Người Thành Trì yêu chỉ có một mình Cố Ân Ân mà thôi. Mà vĩnh viễn chỉ là người qua đường, chỉ có thể chứng kiến tình cảm bền lâu của Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân rồi đến khi hai người họ có một cái kết hoàn hảo, một đôi khiến bao người hâm mộ, cảm động!

Nếu không có Cố Ân Ân, Cố Lan San cô chắc chắn sẽ giành lấy Hàn Thành Trì bằng mọi cách. Nhưng trên đời này không có chữ nếu.

Cố Lan San cảm thấy trong lòng rất đau nhưng bên cạnh đó cô cũng cảm thấy vui vẻ.

Thật lòng, cô luôn chúc phúc Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân trăm năm hòa hợp.

Cố Lan San lại cảm thấy thương thay cho bản thân mình. Cô không được may mắn như Cố Ân Ân. Ví như, trong tiểu thuyết ngôn tình, cô chỉ là nữ phụ.

A. . . không được. Ngay cả vai nữ phụ cũng không được chỉ là một vai quần chúng mà thôi.

Thật ra, bây giờ Cố Lan San rất muốn khóc. Cô không biết bản thân muốn khóc vì mối tình đơn phương nhiều năm của mình không có kết quả hay vì hâm mộ hạnh phúc của Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân.

Nhưng cô lại cười, nụ cười xinh đẹp, chói mắt. Cô nâng ly cùng với Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân, chân thành nói: “Chị, anh Thành Trì, chúc hai người hạnh phúc!”

Cố Lan San ngẩng đầu, uống một hơi cạn sạch một ly rượu đỏ đầy.

Cố Lan San đã kính rượu nên Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân không thể không uống. Hàn Thành Trì nhanh chóng uống hết ly rượu của mình sau đó lấy ly rượu của Cố Ân Ân mới uống được một ngụm, giúp cô uống hết.

Cố Lan San ngồi nhìn thấy cảnh đó cảm thấy không thể chịu được nữa, muốn hít thở không khí trong lành. Cô vẫn nở nụ cười xinh đẹp, thông thả đứng lên, “Em đi vào nhà vệ sinh chút!”

Phòng KTV của bọn họ nằm một mình một tầng. Cố Lan San đi từ trong ra, đèn hành lang sáng rực nhưng không có một bóng người, cực kỳ yên tĩnh.

102. Chương 97: Bí Mật Trong Toilet (8)

Cố Ân Ân nghe Hàn Thành Trì nói vậy, nghiêng đầu, nhìn anh ấy cười.

Thịnh Thế cũng không hiểu rốt cuộc trong lòng Cố Lan San muốn làm gì. Người khác không biết Cố Lan San thích Hàn Thành Trì thì không hề nghĩ nhiều nhưng Thịnh Thế thì khác.

Khi Cố Lan San hỏi “Anh Thành Trì, anh yêu chị em nhiều như thế nào?” thì Thịnh Thế cảm thấy cô đang ghen tuông và có chút không cam lòng.

Trong lòng Thịnh Thế như bốc hỏa nhưng khuôn mặt anh không thể hiện cảm xúc gì.

Yêu cả đời không đổi. Cả đời này không thay đổi.

Cố Lan San cảm thấy bốn chữ “cả đời không đổi” quanh quẩn bên tai.

Từ trước đến giờ cô cảm thấy bốn chữ này cực kỳ thâm tình đúng như tâm trạng Hàn Thành Trì nói với Cố Ân Ân. Đến lúc này, Cố Lan San mới biết được, hóa ra nhìn người ta thể hiện tình cảm lại có thể khiến người khác tổn thương đến như vậy!

Cố Lan San cảm thấy tay chân bỗng nhiên lạnh lẽo.

Có phải con người đều như vậy không? Phải đắm đầu vào ngõ cụt mới có thể hết hi vọng?

Cố Lan San, mày thấy không? Người Thành Trì yêu chỉ có một mình Cố Ân Ân mà thôi. Mày vĩnh viễn chỉ là người qua đường, chỉ có thể chứng kiến tình cảm bền lâu của Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân rồi đến khi hai người họ có một cái kết hoàn hảo, một đôi khiến bao người hâm mộ, cảm động!

Nếu không có Cố Ân Ân, Cố Lan San cô chắc chắn sẽ giành lấy Hàn Thành Trì bằng mọi cách. Nhưng trên đời này không có chữ nếu.

Cố Lan San cảm thấy trong lòng rất đau nhưng bên cạnh đó cô cũng cảm thấy vui vẻ.

Thật lòng, cô luôn chúc phúc Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân trăm năm hòa hợp.

Cố Lan San lại cảm thấy thương thay cho bản thân mình. Cô không được may mắn như Cố Ân Ân. Ví như, trong tiểu thuyết ngôn tình, cô chỉ là nữ phụ.

A. . . không được. Ngay cả vai nữ phụ cũng không được chỉ là một vai quần chúng mà thôi.

Thật ra, bây giờ Cố Lan San rất muốn khóc. Cô không biết bản thân muốn khóc vì mối tình đơn phương nhiều năm của mình không có kết quả hay vì hâm mộ hạnh phúc của Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân.

Nhưng cô lại cười, nụ cười xinh đẹp, chói mắt. Cô nâng ly cùng với Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân, chân thành nói: “Chị, anh Thành Trì, chúc hai người hạnh phúc!”

Cố Lan San ngẩng đầu, uống một hơi cạn sạch một ly rượu đỏ đầy.

Cố Lan San đã kính rượu nên Hàn Thành Trì và Cố Ân Ân không thể không uống. Hàn Thành Trì nhanh chóng uống hết ly rượu của mình sau đó lấy ly rượu của Cố Ân Ân mới uống được một ngụm, giúp cô uống hết.

Cố Lan San ngồi nhìn thấy cảnh đó cảm thấy không thể chịu được nữa, muốn hít thở không khí trong lành. Cô vẫn nở nụ cười xinh đẹp, thong thả đứng lên, “Em đi vào nhà vệ sinh chút!”

Phòng KTV của bọn họ nằm một mình một tầng. Cố Lan San đi từ trong ra, đèn hành lang sáng rực nhưng không có một bóng người, cực kỳ yên tĩnh.

103. Chương 98: Bí Mật Trong Toilet (9)

Cố Lan San chậm rãi đi vào toilet nữ. Thật ra, cô không muốn đi toilet chỉ muốn ở một mình một chút. Chừng hơn mười phút sau, điện thoại của Cố Lan San vang lên, cô lấy ra xem, hóa ra là Thịnh Thế gọi đến. Cô không nhận máy mà ngắt luôn rồi đẩy cửa toilet đi ra ngoài.

Nhà vệ sinh nam và vệ sinh nữ được thiết kế cạnh nhau, có chung một dãy bồn rửa tay lớn.

Cố Lan San đi đến bồn rửa tay, vừa mở vòi nước đã cảm thấy có người đến gần cô. Cô theo bản năng ngẩng đầu lên chưa kịp nhìn rõ người đến là ai thì thất lưng đã bị người kia ôm chặt lấy. Cả người Cố Lan San cứng đờ, nghiêng đầu thấy người kia là Thịnh Thế, chưa kịp nói gì đã bị Thịnh Thế đưa vào phòng vệ sinh nam.

Diện tích phòng vệ sinh rất chật.

Cố Lan San ngẩng đầu, thấy ánh mắt Thịnh Thế tối đen, sâu thẳm khiến Cố Lan San chỉ chớp mắt cũng biết anh định làm gì.

Theo bản năng, Cố Lan San trốn đi, nhưng tốc độ của Thịnh Thế nhanh hơn cô nhiều, vươn tay chặn cô lại, ép cô dựa lên vách đá.

Lưng Cố Lan San áp sát vào bức tường đá lạnh lẽo còn người Thịnh Thế nóng rực ép cô phía trước. Cảm giác vừa nóng vừa lạnh này khiến cô thấy bất an, mơ hồ hiểu được ý định của Thịnh Thế.

Cố Lan San chưa kịp hoàn hồn thì Thịnh Thế bắt đầu hành động.

Ở chỗ như vậy khiến Cố Lan San cảm thấy xấu hổ vô cùng. Thậm chí, cô cảm thấy dường như Thịnh Thế không coi cô là gì.

Cố Lan San siết chặt nắm tay khiến khớp xương trở nên trắng bệch. Rốt cuộc, anh nhục nhã cô còn chưa đủ sao? Rốt cuộc như thế nào mới gọi là đủ đây?

Cho đến giờ, cô đều vì tiền viện phí của em trai mới nhẫn nhịn đến mức này, nhưng hiện giờ. . . .

104. Chương 98: Bí Mật Trong Toilet (9)

Cố Lan San chậm rãi đi vào toilet nữ. Thật ra, cô không muốn đi toilet chỉ muốn ở một mình một chút. Chừng hơn mười phút sau, điện thoại của Cố Lan San vang lên, cô lấy ra xem, hóa ra là Thịnh Thế gọi đến. Cô không nhận máy mà ngắt luôn rồi đẩy cửa toilet đi ra ngoài.

Nhà vệ sinh nam và vệ sinh nữ được thiết kế cạnh nhau, có chung một dãy bồn rửa tay lớn.

Cố Lan San đi đến bồn rửa tay, vừa mở vòi nước đã cảm thấy có người đến gần cô. Cô theo bản năng ngẩng đầu lên chưa kịp nhìn rõ người đến là ai thì thất lưng đã bị người kia ôm chặt lấy. Cả người Cố Lan San cứng đờ, nghiêng đầu thấy người kia là Thịnh Thế, chưa kịp nói gì đã bị Thịnh Thế đưa vào phòng vệ sinh nam.

Diện tích phòng vệ sinh rất chật.

Cố Lan San ngẩng đầu, thấy ánh mắt Thịnh Thế tối đen, sâu thẳm khiến Cố Lan San chỉ chớp mắt cũng biết anh định làm gì.

Theo bản năng, Cố Lan San trốn đi, nhưng tốc độ của Thịnh Thế nhanh hơn cô nhiều, vươn tay chặn cô lại, ép cô dựa lên vách đá.

Lưng Cố Lan San áp sát vào bức tường đá lạnh lẽo còn người Thịnh Thế nóng rực ép cô phía trước. Cảm giác vừa nóng vừa lạnh này khiến cô thấy bất an, mơ hồ hiểu được ý định của Thịnh Thế.

Cố Lan San chưa kịp hoàn hồn thì Thịnh Thế bắt đầu hành động.

Ở chỗ như vậy khiến Cố Lan San cảm thấy xấu hổ vô cùng. Thậm chí, cô cảm thấy dường như Thịnh Thế không coi cô là gì.

Cố Lan San siết chặt nắm tay khiến khớp xương trở nên trắng bệch. Rốt cuộc, anh nhục nhã cô còn chưa đủ sao? Rốt cuộc như thế nào mới gọi là đủ đây?

Cho đến giờ, cô đều vì tiền viện phí của em trai mới nhẫn nhịn đến mức này, nhưng hiện giờ. . . .

105. Chương 99: Bí Mật Trong Toilet (10)

Anh có phụ nữ ở bên ngoài cũng được, đêm không về nhà ngủ cũng chẳng sao, trước mặt người hầu mà sập cửa bỏ đi cũng không vấn đề. Thậm chí, ở nhà anh làm chuyện này với cô ở bất cứ chỗ nào đều được, cô sẽ coi như không có chuyện gì mà cắn răng chịu đựng.

Nhưng bây giờ đang ở trong toilet của Kim Bích Huy Hoàng. Anh làm như vậy. . . .

Giọng nói của Cố Lan San hơi run rẩy: “Rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

Dường như Thịnh Thế không ngờ trong lúc hoan ái với anh mà Cố Lan San lại mở miệng nói chuyện. Anh hơi hoảng hốt, sau đó từ từ mở to hai mắt nhìn mặt cô.

Cô nhắm mắt, khuôn mặt tái nhợt, cả người cô đang quắn lấy anh. Anh nhìn cô như vậy, chậm rãi dừng động tác.

Thịnh Thế cảm thấy tận sâu trong lòng có một cảm xúc không nói nên lời, vui sướng, cảm động và thỏa mãn.

Cố Lan San, vậy mà Cố Lan San đã có phản ứng với anh rồi. . . . Rốt cuộc lúc đối mặt với anh không tỏ thái độ xa cách, lạnh lùng trước sau như một nữa.

Thịnh Thế chậm rãi thả lỏng hai cánh tay của Cố Lan San, động tác rất nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má cô. Anh cúi đầu, yêu thương hôn lên đôi mắt cô. Anh vừa định mở miệng nói chuyện của toilet lại bị đẩy ra, có hai người đi vào.

“Thành Trì, với tư cách là bạn, mình cũng mừng thay cho cậu, thấy cậu và Ân Ân tình cảm như thế khiến mình cũng muốn kết hôn!” Người nói chuyện là Hạ Phồn Hoa.

“Cô nhóc Nam gia kia không phải thích câu lắm à?” Lần này người nói chuyện là Hàn Thành Trì.

“Thôi thôi! Đừng nhắc đến con bé đó với mình nữa. Cô nhóc kia đi ra du học vài năm nay khiến mình cảm thấy rất yên tĩnh đó! Ngay cả năm mơ mình cũng mong cô nhóc đó đừng về!” Hạ Phồn Hoa vừa nói, vừa đi vào phòng kế bên.

Sau đó, lại có tiếng cửa mở ra, chắc là Hàn Thành Trì vào.

Cố Lan San nghe thấy Hạ Phồn Hoa nói chuyện, không suy nghĩ nhiều mà giờ tay đẩy Thịnh Thế ra.

Ánh mắt Thịnh Thế trầm xuống, xoa nắn ngực cô, sau đó hung hăng đâm sâu vào trong cơ thể cô khiến cả người Cố Lan San co rúm lại, cô cắn chặt môi, ngăn cho mình không rên lên thành tiếng.

Cố Lan San cảm thấy trái tim đang đập thành thịch, vừa khấn trương, vừa sợ hãi. Cô rõ ràng nghe thấy tiếng đàn ông đang đi toilet ở bên cạnh, lại không đẩy Thịnh Thế ra được cũng không thể mở miệng ngăn Thịnh Thế chỉ có thể thừa nhận hành động của anh.

“Nếu cô nhóc Nam gia kia biết được cậu nói như vậy không biết sẽ đau lòng như thế nào đâu!” Giọng nói Hàn Thành Trì có chút ý cười, trả lời Quý Lưu Niên.

Cố Lan San nghe được giọng nói của Hàn Thành Trì, cả người hơi run lên.

Ánh mắt Thịnh Thế trầm xuống, giống như phát điên, hành hạ Cố Lan San chết đi sống lại.

Sau khi kết thúc, Thịnh Thế đứng trước mặt Cố Lan San, nhìn khuôn mặt trắng xanh của cô, anh lặng lẽ siết chặt nắm tay rồi cong môi cười, xoay người đi ra ngoài. Lúc mở cửa, Thịnh Thế quay đầu chăm chú nhìn Cố Lan San một lúc rồi mới đi ra ngoài.

Sau khi Thịnh Thế đi, Cố Lan San mới miễn cưỡng đứng dậy, khóa phòng vệ sinh lại.

Trong toilet không có vòi tắm, Cố Lan San chậm rãi cởi quần áo, để một bên, rồi lấy vòi nước rửa qua.

Nhưng cho dù rửa như thế nào cô vẫn không thể áp chế nỗi khuất nhục đang dâng tràn.

Thật ra, cô biết, toàn bộ chuyện này đều do cô gieo gió gặt bão, không thể trách Thịnh Thế.

106. Chương 99: Bí Mật Trong Toilet (10)

Anh có phụ nữ ở bên ngoài cũng được, đêm không về nhà ngủ cũng chẳng sao, trước mặt người hầu mà sập cửa bỏ đi cũng không vấn đề. Thận chí, ở nhà anh làm chuyện này với cô ở bất cứ chỗ nào đều được, cô sẽ coi như không có chuyện gì mà cắn răng chịu đựng.

Nhưng bây giờ đang ở trong toilet của Kim Bích Huy Hoàng. Anh làm như vậy. . . .

Giọng nói của Cố Lan San hơi run rẩy: “Rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

Dường như Thịnh Thế không ngờ trong lúc hoan ái với anh mà Cố Lan San lại mở miệng nói chuyện. Anh hơi hoảng hốt, sau đó từ từ mở to hai mắt nhìn mặt cô.

Cô nhắm mắt, khuôn mặt tái nhợt, cả người cô đang quắn lẩy anh. Anh nhìn cô như vậy, chậm rãi dừng động tác.

Thịnh Thế cảm thấy tận sâu trong lòng có một cảm xúc không nói nên lời, vui sướng, cảm động và thỏa mãn.

Cố Lan San, vậy mà Cố Lan San đã có phản ứng với anh rồi. . . . Rốt cuộc lúc đối mặt với anh không tỏ thái độ xa cách, lạnh lùng trước sau như một nữa.

Thịnh Thế chậm rãi thả lỏng hai cánh tay của Cố Lan San, động tác rất nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má cô. Anh cúi đầu, yêu thương hôn lên đôi mắt cô. Anh vừa định mở miệng nói chuyện của toilet lại bị đẩy ra, có hai người đi vào.

“Thành Trì, với tư cách là bạn, mình cũng mừng thay cho cậu, thấy cậu và Ân Ân tình cảm như thế khiến mình cũng muốn kết hôn!” Người nói chuyện là Hạ Phồn Hoa.

“Cô nhóc Nam gia kia không phải thích câu lắm à?” Lần này người nói chuyện là Hàn Thành Trì.

“Thôi thôi! Đừng nhắc đến con bé đó với mình nữa. Cô nhóc kia đi ra du học vài năm nay khiến mình cảm thấy rất yên tĩnh đó! Ngay cả năm mơ mình cũng mong cô nhóc đó đừng về!” Hạ Phồn Hoa vừa nói, vừa đi vào phòng kế bên.

Sau đó, lại có tiếng cửa mở ra, chắc là Hàn Thành Trì vào.

Cố Lan San nghe thấy Hạ Phồn Hoa nói chuyện, không suy nghĩ nhiều mà giơ tay đẩy Thịnh Thế ra.

Ánh mắt Thịnh Thế trầm xuống, xoa nắn ngực cô, sau đó hung hăng đâm sâu vào trong cơ thể cô khiến cả người Cố Lan San co rúm lại, cô cắn chặt môi, ngăn cho mình không rên lên thành tiếng.

Cố Lan San cảm thấy trái tim đang đập thình thịch, vừa khẩn trương, vừa sợ hãi. Cô rõ ràng nghe thấy tiếng đàn ông đang đi toilet ở bên cạnh, lại không đẩy Thịnh Thế ra được cũng không thể mở miệng ngăn Thịnh Thế chỉ có thể thừa nhận hành động của anh.

“Nếu cô nhóc Nam gia kia biết được cậu nói như vậy không biết sẽ đau lòng như thế nào đâu!” Giọng nói Hàn Thành Trì có chút ý cười, trả lời Quý Lưu Niên.

Cố Lan San nghe được giọng nói của Hàn Thành Trì, cả người hơi run lên.

Ánh mắt Thịnh Thế trầm xuống, giống như phát điên, hành hạ Cố Lan San chết đi sống lại.

Sau khi kết thúc, Thịnh Thế đứng trước mặt Cố Lan San, nhìn khuôn mặt trắng xanh của cô, anh lặng lẽ siết chặt nắm tay rồi cong môi cười, xoay người đi ra ngoài. Lúc mở cửa, Thịnh Thế quay đầu chăm chú nhìn Cố Lan San một lúc rồi mới đi ra ngoài.

Sau khi Thịnh Thế đi, Cố Lan San mới miễn cưỡng đứng dậy, khóa phòng vệ sinh lại.

Trong toilet không có vòi tắm, Cố Lan San chậm rãi cởi quần áo, để một bên, rồi lấy vòi nước rửa qua.

Nhưng cho dù rửa như thế nào cô vẫn không thể áp chế nổi khuất nhục đang dâng tràn.

Thật ra, cô biết, toàn bộ chuyện này đều do cô gieo gió gặt bão, không thể trách Thịnh Thế.

107. Chương 100: Người Đàn Ông Đỡ Một Đao[1]

Động tác Thịnh Thế bỗng dừng điên cuồng lên, Cố Lan San có chút không chịu nổi, cô theo bản năng liền nâng tay lên, nắm lấy bả vai Thịnh Thế.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Lan San đỏ bừng, cô dùng sức cắn miệng mình, muốn dùng đau đớn giảm bớt cảm giác kích thích Thịnh Thế gây cho cô.

Cô sợ chính mình không cẩn thận phát ra cái âm thanh gì, bị Hàn Thành Trì cách vách nghe thấy được.

Vừa rồi Cố Lan San vốn là cảm thấy làm chuyện này ở loại địa phương này, đã cảm thấy thật ngượng ngùng. Hiện tại, cách vách có người, lại là người đàn ông mà đáy lòng cô vẫn âm thầm thích, cô có cảm giác như mình thập phần dè tiện, lòng của cô trong nháy mắt có chút oán hận Thịnh Thế, cô cảm thấy anh chưa từng xem cô là vợ anh, không cho cô sự tôn trọng và bình đẳng.

Cố Lan San nghĩ đến đây, tay nắm lấy bả vai Thịnh Thế có chút dùng sức.

Cô không giống như là tình nhân của anh làm móng tay xinh đẹp, cho nên, hai tay của cô vĩnh viễn đều là trắng trong thuần khiết, móng tay cũng thường xuyên chỉnh sửa, cũng không dài. Cứ như thế, lại cách quần áo Thịnh Thế, trên vai anh lưu lại mười vết móng tay cào.

Thịnh Thế cảm giác được trên vai truyền đến đau đớn, lực đạo không có chút ý tứ yếu ớt, ngược lại, lấy tay kéo thắt lưng của cô, dùng sức một chút tiến thẳng về phía trước.

Cố Lan San bị anh bị đâm cho toàn thân không có khí lực, ngón tay rốt cuộc không sử dụng được một chút lực đạo nào, dần dần thả lỏng xuống dưới, nhẹ nhàng nắm lấy bờ vai của anh, miễn cưỡng tìm kiếm một chỗ dựa vào.

“Ha ha.....” Bên ngoài truyền đến tiếng cười một chút không cho là đúng của Hạ Phồn Hoa, sau đó lại tiếng cười râm râm truyền đến. Ngay sau đó cửa gian phòng cách vách bị mở ra, “Nha đầu kia đều điên điên khùng khùng, sẽ bị làm cho đau lòng? Tôi mới không tin đâu.....”

Hạ Phồn Hoa vừa nói xong, một cái cửa gian phòng bên cạnh cũng bị mở ra, âm thanh Hàn Thành Trì càng thêm rõ ràng :“Nha đầu Nam gia kia rất tốt , nếu không phải là tuổi còn nhỏ.....”

Cửa Toilet bị đẩy ra, sau đó ngăn cách câu nói kế tiếp của Hàn Thành Trì, thế này với Cố Lan San giống như là một loại giải thoát, dưới đáy lòng thở phào nhẹ nhõm, chỉ mong Thịnh Thế nhanh chấm dứt.

Đối với Thịnh Thế mà nói, lần đầu tiên cùng Cố Lan San làm chuyện này ở loại địa phương này, so với trước kia ở trên giường lớn trong nhà càng gia tăng rất nhiều cảm giác kích thích, cả người anh giống như có chút hưng phấn.

Lúc ban đầu, anh là bởi vì Cố Lan San thần hồn điên đảo vì Hàn Thành Trì mà đáy lòng hờn giận, một lòng muốn dùng thân thể đem lòng của cô chiếm lấy trở về. Cho nên cảm xúc mang theo một tia ý tứ trừng phạt, nhưng mà, hiện tại làm chuyện này, Thịnh Thế lại cảm thấy chính mình dường như có chút không thể không chế.

Không gian trong Toilet có chút nhỏ, động tác không thể thoải mái, lúc làm cũng có chút khó khăn. Thịnh Thế cảm thấy vô cùng hưng phấn, cho nên thời gian làm có chút dài.

Cố Lan San cảm giác tốc độ Thịnh Thế đột nhiên gian nhanh hơn , cô biết đây là dấu hiệu chấm dứt, căng thẳng trong đầu thế này mới thả lỏng.

Cố Lan San thế này mới buông lỏng bả vai Thịnh Thế ra, cả người dựa vào mặt tường lạnh như băng bên cạnh, mềm nhũn thở hổn hển.

Thịnh Thế chậm rãi buông Cố Lan San ra, nhẹ nhàng lui về phía sau từng bước, từ bên cạnh rút ra khăn tay, tính thay Cố Lan San rửa sạch một chút.

Cố Lan San nhú nhú mày, lấy tay cản trở động tác của anh, giọng nói có chút lạnh lùng:“Để tôi tự mình làm.”

108. Chương 100: Người Đàn Ông Đỡ Một Dao[1]

Động tác Thịnh Thế bỗng dừng điên cuồng lên, Cố Lan San có chút không chịu nổi, cô theo bản năng liền nâng tay lên, nắm lấy bả vai Thịnh Thế.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Lan San đỏ bừng, cô dùng sức cắn miệng mình, muốn dùng đau đớn giảm bớt cảm giác kích thích Thịnh Thế gây cho cô.

Cô sợ chính mình không cẩn thận phát ra cái âm thanh gì, bị Hàn Thành Trì cách vách nghe thấy được.

Vừa rồi Cố Lan San vốn là cảm thấy làm chuyện này ở loại địa phương này, đã cảm thấy thật ngượng ngùng. Hiện tại, cách vách có người, lại là người đàn ông mà đáy lòng cô vẫn âm thầm thích, cô có cảm giác như mình thập phần dễ tiện, lòng của cô trong nháy mắt có chút oán hận Thịnh Thế, cô cảm thấy anh chưa từng xem cô là vợ anh, không cho cô sự tôn trọng và bình đẳng.

Cố Lan San nghĩ đến đây, tay nắm lấy bả vai Thịnh Thế có chút dùng sức.

Cô không giống như là tình nhân của anh làm móng tay xinh đẹp, cho nên, hai tay của cô vĩnh viễn đều là trắng trong thuần khiết, móng tay cũng thường xuyên chỉnh sửa, cũng không dài. Cứ như thế, lại cách quần áo Thịnh Thế, trên vai anh lưu lại mười vết móng tay cào.

Thịnh Thế cảm giác được trên vai truyền đến đau đớn, lực đạo không có chút ý tứ yếu ớt, ngược lại, lấy tay kéo thắt lưng của cô, dùng sức một chút tiến thẳng về phía trước.

Cố Lan San bị anh bị đâm cho toàn thân không có khí lực, ngón tay rốt cuộc không sử dụng được một chút lực đạo nào, dần dần thả lỏng xuống dưới, nhẹ nhàng nắm lấy bờ vai của anh, miễn cưỡng tìm kiếm một chỗ dựa vào.

“Ha ha.....” Bên ngoài truyền đến tiếng cười một chút không cho là đúng của Hạ Phồn Hoa , sau đó lại tiếng cười râm râm truyền đến. Ngay sau đó cửa gian phòng cách vách bị mở ra,“Nha đầu kia đều điên điên khùng khùng, sẽ bị làm cho đau lòng? Tôi mới không tin đâu.....”

Hạ Phồn Hoa vừa nói xong, một cái cửa gian phòng bên cạnh cũng bị mở ra, âm thanh Hàn Thành Trì càng thêm rõ ràng :“Nhà đầu Nam gia kia rất tốt , nếu không phải là tuổi còn nhỏ.....”

Cửa Toilet bị đẩy ra, sau đó ngăn cách câu nói kế tiếp của Hàn Thành Trì, thế này với Cố Lan San giống như là một loại giải thoát, dưới đáy lòng thở phào nhẹ nhõm, chỉ mong Thịnh Thế nhanh chấm dứt.

Đối với Thịnh Thế mà nói, lần đầu tiên cùng Cố Lan San làm chuyện này ở loại địa phương này, so với trước kia ở trên giường lớn trong nhà càng gia tăng rất nhiều cảm giác kích thích, cả người anh giống như có chút hưng phấn.

Lúc ban đầu, anh là bởi vì Cố Lan San thần hồn điên đảo vì Hàn Thành Trì mà đáy lòng hờn giận, một lòng muốn dùng thân thể đem lòng của cô chiếm lấy trở về. Cho nên cảm xúc mang theo một tia ý tứ trừng phạt, nhưng mà, hiện tại làm chuyện này, Thịnh Thế lại cảm thấy chính mình dường như có chút không thể khống chế.

Không gian trong Toilet có chút nhỏ, động tác không thể thoải mái, lúc làm cũng có chút khó khăn. Thịnh Thế cảm thấy vô cùng hưng phấn, cho nên thời gian làm có chút dài.

Cố Lan San cảm giác tốc độ Thịnh Thế đột nhiên gian nhanh hơn , cô biết đây là dấu hiệu chấm dứt, căng thẳng trong đầu thế này mới thả lỏng.

Cố Lan San thế này mới buông lỏng bả vai Thịnh Thế ra, cả người dựa vào mặt tường lạnh như băng bên cạnh, mềm nhũn thở hổn hển.

Thịnh Thế chậm rãi buông Cố Lan San ra, nhẹ nhàng lui về phía sau từng bước, từ bên cạnh rút ra khăn tay, tính thay Cố Lan San rửa sạch một chút.

Cố Lan San nhú nhú mày, lấy tay cản trở động tác của anh, giọng nói có chút lạnh lùng:“Để tôi tự mình làm.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doat-hon-101-lan>